

ROMANE DE 15 LEI

EDWARD
PALLACE

Vrăjitorul negru

15
LEI

EDWARD PALLACE

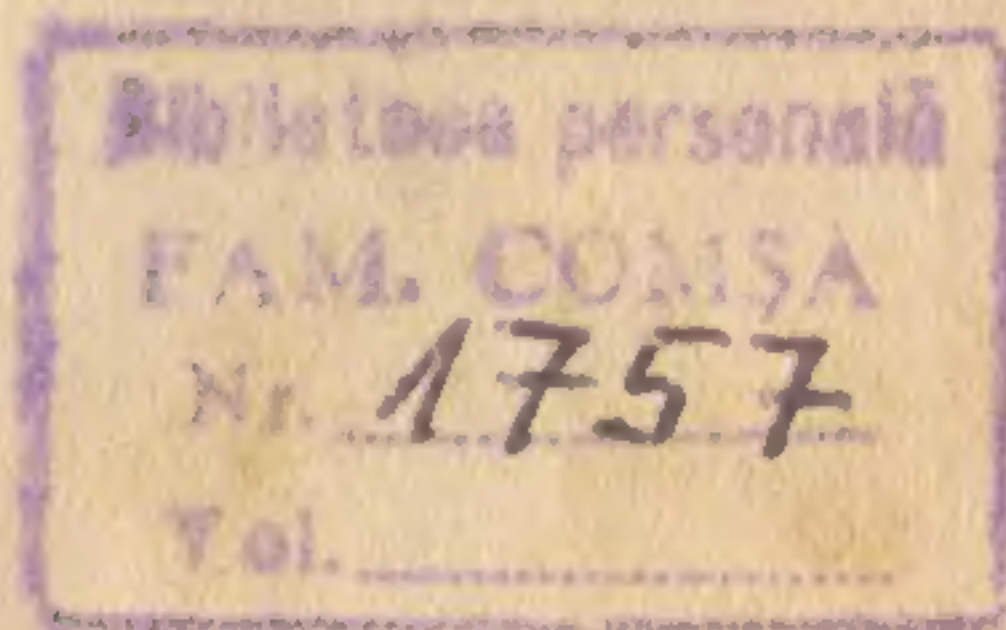
*Harold
23.4.1967*

VRĂJITORUL NEGRU

— R O M A N —

TRADUCERE DE

Vasile Hanzu

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

UNIVERSITY OF CHICAGO

1900

1901

1902

EDWARD PALLACE

Vrăjitorul Negru

— ROMAN —

PARTEA I

CAPITOLUL 1

Castelul Windham e una din cele mai frumoase proprietăți din câte am văzut vreodată. Este de un romantism autentic. Clădit în stil celtic, e așezat în mijlocul unui parc străvechiu, în mare parte lăsat în stare primitivă, și având o întindere colosală. Dacă ai fi voit să-l străbați pe toată suprafața, îți trebuiau, pe puțin, trei ore în cap și încă și atunci s'o întinzi voinicește.

Aripa centrală a fost renovată acum câțiva ani, din inițiativa actualului proprietar. Americanul Claud Towards, încăperile fiind înzestrate, fără să li se prejudicieze întru nimic stilul, cu con-

fort modern. Partea cea mai frumoasă, însă, îl forma balconul larg, imens, ce înconjura, la etajul dintâiu, aripa din mijloc, oferindu-ți o priveliște admirabilă asupra golfului Wash. Pe acest balcon stam eu și contemplam apa cam agitată, O mână mi se puse ușor pe umăr.

Era prietenul meu Roger Hamilton, inspectorul dela Scotland-Yard, care ieșise fără sgomot din cameră și venise la mine. Stăpânit și el de vraja nopții, mă întrebă cu glas năbușit :

— N'ai fi dispus să mai stai câteva zile aci, moșulică? Tocmai ne reînoui invitația Claud Towards.

De, nu spusei nu, deoarece mă îndrăgostisem de castelul Windham! Roger își umplu luleaua și-mi oferă și mie tabacherea, să-mi fac o țigară. Apoi, ne lăsarăm amândoi pe spatele scaunelor, luncându-ne privirile spre golf. Trecu, astfel, o lungă bucată de timp, până ce Roger se întoarse spre mine și-mi zise:

— E prea frig aci, Edward, și sunt obosit. Afară de asta, pari înclinat spre meditație, așa că noapte bună! Te las în voia inspirației.

Rămăsei, deci, singur. Mai aruncai odată o ochire asupra măreței perspective, după care mă îndreptai spre ușă. Înăuntru, în salon, pe biroul larg și ele-

gant, de diplomat, ardea o lampă de bronz, artistică, de un verde-mat și răspândind o lumină intimă prin camera cu blăni maro.

Inchisei ușa, ca să încălzesc atmosfera, căci, într'adevăr, se răcorise simțitor afară. În sobă ardea un foc viu, spre tainica mea bucurie. Ar fi fost și păcat să fi înlocuit căminul vechiu și minunat al castelului cu sisteme moderne de încălzire.

Imi turnai un pahar, scosei hârtie de manuscris și scrisei povestea al cărei început datează dela o telegramă adresată inspectorului Roger Hamilton dela Scotland-Yard, zis „Vrăjitorul Negru”, cu răspuns plătit și iscălită Claud Towards, castelul Windham, din Hult, cu următorul cuprins:

Rog urgent ajutor, în descurcarea unei crime enigmatice. Socotiți-vă invitatul meu.

Atâta tot.

— Edward, gazeta! — îmi ceru Roger, împingând și mine telegrama, pe care o parcursei și eu la iuțeală.

Tocmai ne luam cafeaua cu lapte.

Gazeta! Așa e, dar unde era? Pe cât se părea, Hamilton uitase, excepțional, să o scoată din cutie. Alergai, deci, la

poartă și o găsi, într'adevăr, încă în cutia noastră de scrisori.

— Dă-o încoa repede ! — strigă Roger, de cum mă înapoiai.

Și aproape mi-o smulse din mână. În mai puțin de câteva secunde și găsisese, printre telegramele dela „Ultima oră”, ceea ce căuta. Iată cum suna textul din pagina respectivă a ziarului „Daily Mail”:

CRIMA MISTERIOASĂ DELA CASTELUL WINDHAM

Nepotul — întors de curând din Americă — al actualului castelan, un American, a fost găsit asasinat, azi noapte, în sala de lectură a castelului. La sosirea poliției, care fusese înștiințată, cadavrul care fusese păzit de servitori, dispăruse. Fără îndoială că este un omor cu tâlhărie, deoarece, în același timp, au pierit și niște bijuterii vechi de familie, în valoare de trei sute de mii de lire sterline, precum și numerar de cincizeci de mii. Se presupune că autorul ar fi tânărul administrator al castelului, asupra căruia par să planeze cele mai multe indicii de culpabilitate și care, în consecință, a și fost arestat.

Până a nu fi aflat încă părerea lui Hamilton asupra acestui caz, cineva sună afară și, puțin după aceea, feciorul nostru Jim veni să ne anunțe vizita unui membru al „Clubului american”, mister Randolph Kingston.

— Du-l în birou! — zise Roger, sculându-se gânditor.

Și, întorcându-se spre mine, declară scurt:

— Vizita acestui mister Kingston trebuie să fie în legătură cu telegrama lui Claud Towards. Probabil că vrea să ne roage și el, în numele castelanului, să luăm asupra noastră deslegarea acestei chestiuni. Mă rog, eu m'am și hotărât. Sunt gata s'o fac. Pare-se că e ceva interesant și afacerile complicate mă ispitesc întotdeauna. Dar haide acum, să nu facem pe vizitator să aștepte de geaba atâta.

Randolph Kingston nu ne era străin. De cum intrarăm în birou, îmi amintii numaidecât a-l fi văzut, printre conmeseni, la un banchet dat la „Clubul american”, în onoarea lui Roger Hamilton, când cu înapoierea acestuia din America, unde se ilustrase cu o bogată activitate.

Intr'adevăr, venise în numele lui Claud Towards. Se aflase la castel, ca

mosafir, în timpul când se săvârșise crima, și se grăbise să plece la Londra, ca să sprijine personal rugămintea telegrafică a castelanului. Vizitatorul nostru făcea o impresie de mare distincție : deși în vârstă, avea o figură juvenilă și o ținută sprintenă. Roger nu-i îngreuiă de loc misiunea, ci, dimpotrivă, arătându-i telegrama lui Towards, zise:

— Eu mă și hotărâsem, de altminteri, să mă duc la castelul Windham.

— Amicul meu Towards vă va fi extrem de recunoscător, mister Hamilton, — replică Randolph Kingston, vesel.

Sezurăm și „Vrăjitorul Negru” continuă:

— Ziarele au și publicat azi dimineață o informație asupra ciudatei crime dela castelul Windham, așa că, în trăsături generale, cunosc cazul: dar, fiindcă ați fost prezent la tragica întâmplare dela castel, veți fi, desigur, atât de amabil să ne-o descrieți încă odată, și cât mai amănunțit. E cu putință, astfel, să reiasă, pentru mine, puncte importante, cari să-mi înlesnească începutul acțiunii mele la fața locului.

Kingston se înclină, în semn de consimțire. Intre acestea, Roger sunase pe Jim, care servi Americanului niște șuncă și ceaiu, căci vizitatorul părea obosit de

veghe și surescitat. Mulțumi de atenție și, abia după ce aprinserăm inevitabilele țigări, își începu raportul:

— Amicul meu Claud Towards a cumpărat castelul Windham acum vreo cinci ani. E un neclintit partizan al Angliei. Nevastă-sa era Englezoaică și, când fu pe patul de moarte, rugă pe bărbatu-său să dea unica lor fiică după un Englez. Pe Claud Towards nu-l reținea nimic în America. Cu urna, dar, ce conținea cenușa soției sale, și frumoasa-i fiică, în etate de șaptesprezece ani, se mută în Anglia, unde cumpără foarte curând castelul Windham.

„E bogat, foarte bogat chiar, și-i place să primească lume. Între fiică-sa și el domnește o armonie cum nu se poate închipui mai duioasă, așa că Paulette Towards nu se putea hotărî încă să se mărite. Lucrurile, însă, se schimbă, când Towards află, nu de mult, că soră-sa, care se măritase în America-de-Sud și de care nu mai auzise nimic de peste treizeci de ani, a murit și că există un fiu al ei, în etate de douăzeci și opt de ani. Fără să zăbovească, dispuse ca nepotu-său Archibald Russel să vie încoace, nutrind, de bună seamă, în taină, gândul unei uniri a celor doi tineri: Paulette și Archibald.

„Miss Paulette, la început înflăcărată pentru vărul său, se răci, totuși, considerabil, după scurt timp. Ca să o scurtez, mister Hamilton, să vă descriu pe ju-nele Russel. A fost, fără discuție, un baiat frumos: dar, după părerea mea, fan-faron și de o aroganță antipatică. De asemenea, una din caracteristicile ființei sale era și cruzimea. Totuși, vechiul meu amic nu vedea cusururile nepotului său ori că nu voia să le observe. Personalul castelului, însă, și, în primul rând, muncitorii agricoli — căci de castel ține și o așa zisă câșlărie — se plângeau amar de el.

„În după-amiaza zilei ce a precedat noaptea crimei, Archibald Russel merse cu brutalitatea până acolo că bătut pe tânărul administrator: un Polonez, despre care se afirmă că ar fi proferat, după aceea, amenințări și insulte la adresa stăpânilor castelului, jurând să se răzbune sângeros pentru loviturile primite. Noaptea, se petrecu crima.

„Stătuserăm cu toții împreună până pe la unsprezece în sala de lectură: Towards, Paulette, Russel și eu, după care ne duserăm fiecare la culcare, afara de Archibald, care rămase încă acolo. Eu mă trântii imediat în pat. Camera mea se afla la etajul întâiu și, anume, direct

deasupra sălii de lectură. Din cine ştie ce motive, nu putui adormi în noptea aceea. O atribuii vinului tare, din care, din păcate, se gustă în cantitate prea mare la castelul Windham.

„Stam dar cu ochii deschişi, ascultând ceasornicul din turn, care bătea la liece sferi de oră. Să tot fi trecut un ceas când auzii, sub mine, un vuiet teribil, iar o clipă după aceea un tipăt sfâşietor, aşa de impresionant, că sării, dintr'un salt, din pat, cutremură întreg castelul. Înţelesei, pe dată, că numai Archibald Russel a fost acela care a scos tipătul. Trebuie să i se fi întâmplat ceva îngrozitor. Mă năpustii pe coridor şi mă izbii afară de un număr de servitori cari, galbeni de spaimă, alergau jos, pe scară.

„Deschisei uşa sălii de lectură. Era cufundată în întuneric şi observai că comutatorul nu funcţiona. Din fericire, se afla acolo o lămpiţă de buzunar, la a cărei lumină văzurăm grozăvia ce se întâmplase. O sumă de scaune erau rasturnate, nenumărate cărţi împrăştiate pe jos şi, printre două rafturi înalte, zăcea, pe covorul gros ce acoperea podeaua, Archibald Russel, cu faţa în jos, într'un mare lac de sânge. Avui încă atâta putere ca să mă aplec peste el. Nu percepeam nicio respiraţie : era mort, cu sigu-

ranță înjunghiat, căci lângă el se afla un
suleț ascuțit, muiat în sânge.

„Chemai telefonic un doctor și înștiin-
țai poliția. Slugile, înfricoșate de oribilul
aspect, se îndesau spre ușă, să iasă, când,
în același moment, auzii afară pe bunul
meu prieten întrebând, consternat, ce a
fost. Aceasta mă determina să mă depar-
tez la înșeală din încăperea funebra,
spre a putea relata lui Towards, în mo-
dul cel mai cruțator, durerosul eveni-
ment.. O, ce rău făcusem ! Era mai bine
să fi rămas înăuntru, căci, în acest scurt
interval, cadavrul lui Archibald Russel
disparu fara urme. Nimeni nu știe unde
și poliția îl căuta și ea zadarnic. A fost
totul ca un fel de nălucire. Să nu fi fost
lacul de sânge rămas pe dușumea mar-
tor al mișelescului asasinat, mi s'ar fi
părut totul un vis rău.

„Firește, imediat a început să circule
zvonul că administratorul jurase razbu-
nare nepotului stăpânului. Lucrul a-
junse la urechile agenților de poliție și,
astfel, Mirinsky fu arestat. Negreșit, el
se jură că e nevinovat și eu, mister Ha-
milton, sunt, deasemenea, convins de ne-
vinovăția sa. Dar o să vă încredințați în-
curând și dumneavoastră singur de a-
ceasta. Eu plecai chiar în noaptea aceea
la Cambridge și, de acolo, mă servii de

un avion postal, care mă aduse în cel mai scurt timp aci, înlesnindu-mi posibilitatea de a mă prezenta așa de repede la dumneavoastră.

Batrânul tăcu. Tot timpul cât vorbise, eu mă uitam la Roger, cautând să citesc pe fața lui tot ce gândea, dar nicio fibră nu se mișcase pe ea, ci doar în ochii săi sbucnise, arareori, câte-o fulgerare. Nu întrerupse pe mister Kingston nici măcar cu o vorbă și, nici chiar, după ce acesta terminase, trecu o lungă bucată de timp până să ia, în sfârșit, cuvântul.

— Un lucru mi-e neînțeles, mister Kingston. — zise el. — cum se face că a fost spartă casa de fier fără ca să fi observat cineva? Sau, ca să mă exprim mai corect, cum de-a fost cu puțința ca să n'auda Archibald Russel, care, după relatarea dumneavoastră, se afla în sala de lectură, așa dar în camera vecină cu cabinetul de lucru al unchiului său? Și vreau să cred că lada aceea de bani e un produs din cele mai moderne, ale unei fabrici de clasa întâi.

— Așa și e. Uite, vedeți, aveți dreptate : la așa ceva nu s'a gândit încă nimeni... nici chiar poliția.

— Și mi-e inexplicabil, fiindcă o casă de bani ca asta, blindată, n'o poți deschide decât cu ajutorul unor suflători cu

oxigen, ceea ce produce sgomot. În orice caz destul de pronunțat ca să se audă în camera de-alături. () explicație ar consta în presupunerea că vistieria a fost spartă mai dinainte și că, astfel, spargerea n'ar avea nicio legatură cu omorul.

— De, mister Hamilton, se sustrage judecății mele problema dacă spargerea și crima ar fi strâns legate una de alta : totuși, nu este exclus ca spargerea să se fi făcut înainte, căci până la ora nouă eu am stat, împreună cu Claud Towards, în cabinetul de lucru. Ne-am întâlnit abia în urmă cu tinerii, cari sedeau amândoi, unul lângă altul, în sala de lectură. În timpul prezenței noastre, însă, în sala de lectură, care a durat două ore, ușa de comunicație dintre cele două încăperi era larg deschisă, așa că vistieria nu va fi fost spartă decât între unsprezece și unu noaptea.

— Atunci, trebuie să fi auzit neapărat Russel.

— Dar poate că l-au narcotizat. — obiectai eu.

— Exclus, căci, de-ar fi așa, apoi ar fi fost absurd să-l omoare. Nu ! Aici e ceva cam încurcat. N'o voiu putea, însă, lămurii decât la fața locului. — zise Vrajitorul Negru. Spuneți-mi, însă, mister Kingston, nu v'a izbit, altminteri, niciun

alt sgomot. în timpul cât stăteați. cu ochii deschiși, în pat ?

Americanul nu raspunse pe dată. Iși dete de câteva ori. cu mâna. gânditor, peste frunte. dupa care zise :

— Abia acum. când ma întrebați. îmi amintesc de încă ceva : de un bâzâit ciudat ce l-am auzit timp îndelungat. pe care. însă. l-am atribuit furtunii sau ciocnirii valurilor de mal. Era o noapte foarte vijelioasă. Acum. când îmi defilează prin minte toate. am impresia că m'am înșelat și se poate foarte bine ca bâzâitul sa fi pătruns la mine sus din camera de jos.

— Cu siguranță că nu v'ați înșelat de loc. Știu astfel. deci. că. dupa toate probabilitățile. casa de bani a fost spartă între unsprezece și unu. Bâzâitul ce l-ați auzit provenea dela suflatorii cu oxigen.

— Dar Archibald Russel se afla în sala de lectură.

— Așa presupuneți dumneavoastră. fiindcă i-ați spus noapte bună. lăsându-l în sala de lectura. iar dupa doua ore ați auzit de acolo tipatul lui de moarte și găsiți cadavrul. care dispăru în mod așa de enigmatic. Aceasta. însă. nu înseamnă ca tânărul a stat într'adevăr două ceasuri în sala de lectură. E foarte cu putința — și. deocamdată, e pentru

mine explicația cea mai probabilă — că Russel a ieșit, după unsprezece, din sala de lectură și s'a înapoiat acolo abia după unu. Va fi surprins, poate, pe spargător și, după o luptă dârză, — după cum o marturisesc scaunele răsturnate, — ucis.

— Vai, mister Hamilton, aveți dreptate, așa trebuie să fi fost!

— Să nu tragem încheieri pripite, mister Kingston. Eu nu pot, de departe, afirma nimic cu precizie. Se poate foarte bine să se fi petrecut și altfel, chiar cu totul altfel, și poate tot așa de misterios ca și dispariția mortului. Vreau să sper că încăperea în care s'a comis crima a fost încuiată și se va lăsa totul neschimbat, până la sosirea noastră.

— În orice caz, poliția n'a schimbat nimic și, de altfel, nimeni n'a intrat acolo.

— Bine atunci. Vom discuta restul la fața locului.

— Permiteți-mi, mister Hamilton, să vă pun la dispoziție, pentru călătoria la Windham, automobilul meu, o admirabilă mașină de curse, cu care veți face călătoria în cel mult patru ore.

— Primesc bucuros oferta, dar stați numai puțin! După părerea mea, e de preferat ca să sosesce seara, târziu, la castelul Windham. Mașina dumneavoa-

tră, spuneiți. face drumul în patru ceasuri. Foarte bine. Pornim de aci la șase fix și ajungem la Windham pe la zece. Ne-am înțeles deci, mister Kingston.

— Cum doriți... deși prietenul meu vă așteaptă cu nerăbdare, numărând minutele.

— Nu voi veni prea târziu.

Americanul se sculă.

-- Ne însoțiți și dumneavoastră la castelul Windham? — îl întreabă Roger.

Randolph Kingston făcu un gest negativ, declarând că niște afaceri îl țin la Londra.

— Inca ceva! — îl opri Vrajitorul Negru. Șoferul dumneavoastră e de prisos. Mi-e mai plăcut dacă feciorul meu Jim este la volan. Conduce cu o dexteritate uimitoare. Șoferul să ne aduca numai mașina și, după aia, poate să plece. Asta e, mister Kingston! Sau nu vă place să lăsați mașina dumneavoastră pe mâini străine?

— Mă supun cu totul dispozițiilor dumneavoastră, mister Hamilton. Astă-seară, fix la șase, veți putea pleca.

Și Randolph Kingston se duse. Rămaseram în birou. Fumam și tăceam.

-- Sunt foarte curios, Roger, ce o să iasă din toată afacerea asta. — nu mă putui, în slăbșit, reține să nu vorbesc.

El sta la fereastră și bătea cu degetele în geam, ca într-o toabă, nerăbdător.

— Ce să iasa ? — replica el, îngândurat. Am impresia că o să avem multe hopuri de trecut. Dispariția cadavrului mă cam frământă.

— De ce? Eu socot că asasinul a voit să se scape de el, scufundându-l în golf.

Astfel raspunsei eu lui Roger, în necunoștința de cauză, căci nu cunoșteam încă pe atunci colosala întindere a parcului castelului, care, prin aceasta, împiedica pe ucigaș să-și puie în aplicare asemenea intenție. Dar, cum spusei, n'o știam, așa că Vrajiitorul Negru îmi raspunse, la observația mea:

— Trebuie să fi prezidat alt motiv la înlăturarea cadavrului. Ce mobil să fi împins pe asasin, după ce s'a descoperit crima, să se întoarca încă odată, ca să care de acolo cadavrul? Pentru ce, dacă, după toate celea, n'ar fi la mijloc altă chestie misterioasă? Aici e eleniciul și vace toata deșteptăciunea noastră. Să nu mai vorbim dar de afacere, căci ne batem capul de geaba. E mai cumințe să ne folosim de restul zilei ca să ne odihnim. Cine știe dacă nu vom avea nevoie în curând să ne punem în acțiune toate forțele noastre!

Roger avea dreptate și, de asta dată,

îmi prelungii somnul de după-amiazi dincolo de limita.

CAPITOLUL 2

Fix la șase plecarăm. Mister Kingston nu-și laudase pe nedrept mașina. Era un vehicul excelent. Fără îndoială că drumul nostru n'avea să dureze mai mult ca patru ore. Vrajitorul Negru sta la volan, lângă Jim, cu harta automobilstică pe genunchi, indicând mereu traseul, pe când eu sedeam în fund, întins barosan.

Mașina de curse e, în deobște, deschisă. Vântul rece de Martie îmi sufla sdravăn pe la urechi, așa că trebuii, foarte curând, să mă învelesc în cele câteva pături ce existau în automobil, în număr respectabil. Sburam, nu alina. Puțin după nouă, lasarăm în urma noastră frumosul și vechiul oraș Stockroos. Lucetul cu încetul, furăm, însă, siliți să micșorăm viteza, căci șoselele erau cam deteriorate. Afara de aceasta, era o seară foarte întunecoasă.

— Tot era mai bine să fi plecat după amiază! — îmi strigă Roger, căci mergeam acum numai cu douăzeci și cinci kilometri pe oră.

Cu om pe care-l întâlnirăm pe șosea

ne îndrumă în altă direcție. căci, colac peste pupăza, o luaserăm greșit. Atta-
ram că vom putea ajunge peste o jumă-
tate de oră la casa portarului, care se
 afla la capătul aleii largi a parcului ce
 ducea spre castel. O ținuram, deci, pe
 drumul indicat și — cum tocmai atipis-
 sem puțin — auzii, deodată, în spatele
 meu, o pocnitura.

— A plesnit un cauciuc! — exclamai
 eu, sărind în picioare.

— Apleacă-te! Culcă-te! — îmi strigă
 Roger, o clipă în urma ghemuindu-se și
 el jos.

Capul lui Jim dispăruse de asemeni,
 cu mâinile, însă, încheștate pe volan.
 Toate acestea nu se petrecura nici cu un
 minut mai de vreme, căci opt detunături
 răsunara una după alta și opt gloanțe
 suierară deasupra capetelor noastre. Au-
 tomobilul, însă, întinse foarte repede o
 distanță între noi și necunoscuții agre-
 sori, astfel că puturăm iar ieși la supra-
 față.

— Un mic aperitiv, preludiu la noua
 noastră aventură. — zise Vrajitorul Ne-
 gru, râzând înciudat. Bine, știu măcar,
 acum, cum stăm cu țara și ne vom pazi
 pielea. Simpatie, nu-i așa, moșulică?
 Castelul Windham ne primește cu salve
 de foc.

Moartea trecuse pe lângă noi. În depărtare sclipica lumini și observaram, în curând, că ne apropiem de casa portarului. Oprimam la poarta luminată a parcului, deoarece era încuiată. Portarul, un om bătrân, aparut împreună cu un agent de poliție, care ramasese, de bună seamă, de pază la castel.

— Mister Hamilton, mister Pallace, cu servitorul, nu-i așa? — întreba portarul. Mister Kingston ne-a anunțat telegrafic sosirea dumneavoastra.

Așa dar, lui mister Kingston datoram. După toate probabilitățile, primirea amicală de afara, Roger uitase să-i spuie că nu-i place să i se anunțe cu atare precizie sosirea. Fara să vrea, Kingston ne stricase mult. Portalul fu deschis și intraram în parcul întunecos. Să tot fi durat zece minute cursa până, să zărim, în sfârșit, luminile castelului.

— Nu cumva să pomeniți ceva de atac, n'ati înțeles? — ne îndemna Roger.

Cu puțin înainte de a coti pe rondul ce ducea la rampa castelului, auzii o plesnitura și înțandurare de geamuri. Sarii în sus. „Par-brise”-ul automobilului fusese sfărâmat.

— N'are nimic. — mă liniști Roger. Cărmirăm și noi greșit.

Eu am mirosit, însă, că n'a fost așa,

dar că o spune întrădins, ca să nu mă alarmez. Dar de ce? Cine sfărâmasese geamul și cu ce o facuse? Nu se poate să fi fost o împuscătură, căci, altfel, n'ar fi șezut Roger în fața, așa de senin și vioiu. Vreo piatra cumva? Foarte cu puțință ca această presupunere să fie exactă. Totuși, nu întrebai nimic, căci cunoșteam prea bine pe Hamilton: de altminteri, nici nu mi-ar fi răspuns... deocamdată.

Afară de aceasta, nici n'aș fi avut când să-i pun întrebarea, deoarece tocmai trăgeam la rampa castelului. Un fector care veni fuga ne duse în vestibulul vast, elegant și bine încălzit. Acolo ne întâmpina Claud Towards, castelanul, rezemându-se greu în baston. Era o figură simpatică.

— Amicul meu Kingston v'a anunțat, mister Hamilton. -- zise el, fara niciun preambul. Vă mulțumesc că nu mi-ați refuzat concursul pentru deslegarea loviturii grele și misterioase care s'a abatut asupra casei mele.

Intrarăm într-o sufragerie mare, căptușită cu blăni de culoare închisă. Un cămin vechiu, alb, împrăstia o căldură binefăcătoare, dar și mai binefăcător fu, mai târziu, minunatul vin și gustarea caldă ce mi se servi, cu toată ora înain-

lată. Claud Towards ne făcu companie
măla, tot timpul cât mâncăram. Când
goliți întâiul pahar, mă gândii, fără voie,
la spusele lui Randolph Kingston. Vinul
era nespul de tare : nu e, deci, de mirare
ca n'a putut adormi în noaptea crimei.
Pe de alta parte, interesul nostru pentru
noul caz ne era atârnat în cel mai mare
grad și abia de așteptam să mă văd o-
data la fața locului.

Cu Roger se petrecea același fenomen,
așa ca nu fui ținut multă vreme pe
ghimpi.

— Mister Kingston — luă el cuvân-
tul — mi-a povestit toate amănuntele a-
sasinării nepotului dumneavoastră, așa
ca mi-e permis, cred, să-mi exprim do-
rința de a fi dus imediat la fața locului.

— Chiar acum, la ora asta? Nu vofi
să va odihniți mai întâi? — întrebă bă-
trânul, mirat.

Ne ramâne suficient timp pentru o-
dihna. Eu doresc să-mi încep lucrul cât
mai grabnic. Poate că ar fi doar să mi
se arate, de acum, camerele în cari vom
locui, ca să ne orientăm. Afară de asta,
fiu foarte mult să fim lasați, eu și prie-
tenul meu, absolut singuri și neturbu-
rați, câteva ceasuri, în sala de lectură,
unde a fost omorât tânărul Russel. Sau
poliția a sigilat camera aceea?

— Da. într'adevăr, mister Hamilton, dar am dreptul să vă permit să rupeți pecețile. Poliția locală a fost pusă în cunoștință cu sosirea dumneavoastră.

— Mulțumesc, mister Towards, dar încă o întrebare: afara de agentul pe care l-am găsit la poarta parcului, câți se află în castel?

— Afara de acela, numai unul, care are ordin să dea la fiecare ora câte-o raită prin castel.

— Bun! S'a rezolvat și asta. Poate sunteți așa de amabil să-l puneți în curent cu dorința noastră de a nu ne turbura nimeni în sala de lectură?

— Fiți sigur că voi face tot ce doriți.

Toward sună un servitor și, până să vie acesta, zise:

— Cunosce din reportagiile ziarelor mici dumneavoastră particularități, așa că v'am destinat un dormitor comun în primul etaj, având alături un salon cu rățel.

Servitorul aparu și ne duse sus. În timpul acesta, bătrânul ne așteptă jos în vestibul. Ne înapoiarăm peste câteva minute.

Ne scoaserăm din geamantane tot felul de flecușete, de cari, eventual, se putea să avem nevoie, întrucât nu știam de

mai înainte ce avea să se întâmple la noapte.

Towards se duse el însuși spre sala de lectură. Roger deslipi cu băgare de seama pecețile. Intraram.

— Comutatorul nu e reparat încă. așa că trebuie să ne servim de o lampă de masă, pe care o aducem din camera cealaltă. — lamuri castelanul.

Și o aprinse.

Sala spațioasă de lectură era, astfel, slab luminată, așa ca firidele adânci din colțuri erau cufundate în penumbra.

Incaperea aceasta era și ea căptușită cu blană până în tavan. Domnea într-însa o dezordine extraordinară: nu se schimbase, într-adevăr, nimic; până și scaunele rasturnate erau încă trântite la pământ.

— Aci zacea bietul meu nepot, — zise Towards, arătând un colț întunecos de pe covor, patat de sângele scurs.

Roger se apleca peste pată, se ridică apoi curând și zise :

— De obicei, adică de cele mai multe ori, se găsește la fața locului câte-un obiect marunt, neînsemnat, pe care-l uită autorul. Domnul comisar Beery, care era în fruntea comisiei judiciare, n'a descoperit așa ceva?

— Ba da: un nuc de țigară, dar nu

sei în camera unde s'a comis crima, ci dincolo, lângă casa de bani. Era restul unei țigări de tipul „Galon”, de care lumea numai administratorul Mitinsky, care a fost arestat.

— Aha! Și, în urma acestei descoperiri, banniala împotriva lui s'a accentuat.

— Negreșit.

— De! Găsesc dovada cam subredă. Adică cum: n'avea administratorul permișiunea de a intra în cabinetul dumneavoastră de lucru, astfel ca mucusul acela să capete o semnificație foarte inofensivă?

— Ba da; dar, în niciun caz, nu intra fumând.

— Totuși, se poate să fi aruncat mucusul jos, când a intrat. Când a fost ultima dată la dumneavoastră?

— În ziua plății salariilor. Aproape în fiecare Vineri vine să ia bani pentru simbrile muncitorilor.

— Crima s'a savârșit, însa, în noaptea de Luni spre Marți. Se face curățenie în camere în fiecare zi?

— Bine 'nțeles, dar cele ce ma întrebați dumneavoastră au fost cântărite și de comisarul Beery. Vedeți dar, mister Hamilton, că, în ce privește arestarea administratorului, n'a fost de loc pripită.

Batrânul rostise aceste cuvinte cu oarecare asprime. Cu toate acestea, Roger zâmbi discret și-l rugă să ne lase singuri. Towards se desparti de noi foarte amical, ne ură amabil „noapte buna” și se grabi să se retraga. I sa groasa, de stear, cu sculpturi bogate, căzu ușor în țâțâni.

Eram singuri.

CAPITOLUL 3

Vrajitorul Negru se plimba, un rastimp, prin camera, de parca ar fi căutat ceva. Deodată, se opri și, înhățând, năvalnic, o scrumieră, zise :

— Archibald Russel a fost, totuși, aci în sala de lectura, în timpul spargerii : uite, convinge-te și tu ! Am numărat mureurile de țigara : sunt douazeci și cinci ; nu se poate să fi fumat atâtea singur, între noua și unsprezece. Afara de asta, colea, jos, e cutia în care au fost țigările.

— Ce categorie ?

— „Bengal”, un penny bucata. Aș vrea numai să știu cum a ajuns mureul de țigara „Galon” dincolo, în cabinetul de lucru.

— Administratorul trebuie să fie autorul crimei. Beery are, fără îndoială, dreptate.

— Și eu îți spun că nu e el. Dacă ar

avea Beery dreptate, apoi ne-am cără-
bani de-aici mâine dimineața. Este, însă,
altceva la mijloc, cu totul alte lucruri și,
precum mă tem, foarte suspecte. Sau ai
uitat cu totul împuscăturile de pe șosea?

— Adică ce, Roger: trebuie să aibă
neaparat un amestec cu crimă? Nu se
întâmplă destul de des ca automobile să
fie atacate la drumul mare?

— Da? Ei atunci, te rog, citește bile-
tul ăsta. — replica Hamilton, scoțând din
buzunar un petic de hârtie, murdar și
mototolit. Nu ți-am spus, adineaori, ade-
varul, fiindcă știu că nu prea ai darul
să-ți stăpânești enervarea. Nu eu am
spart „par-brise”-ul, ci o piatra, care era
înfășurată în mazăgalitura asta. Ia ci-
tește!

*Înapoiati-va, dacă vă e dragă viața!
Castelul Windham e o afacere care ne
privește numai pe noi. I-am arătat pe
șosea că nu știu de gluma.*

Mă lamurii, de asta dată, asupra pa-
rerii lui Roger asupra situației și, totuși,
nu eram cu totul dumirit. De ce se ma-
nifesta în modul acesta neigășul, oare-
cum trădându-se? De ce nu tăcea mai
bine, cu atât mai mult ca întrecaga ba-
nuială cadca asupra administratorului?

— Îmi exprîmai aceste obiecții Vrajitorului Negru, dar el dote numai din umeri.

— Poate să fie la mijloc o răzbunare, — zisei apoi, gânditor, — poate există cineva necunoscut noua și care va fi avînd, deasemenea, o rațiuală cu castellanul.

— Răzbunarea este ceva care poate împinge la prostii pînă și pe cel mai pervers criminal și o prostie fusc, cu siguranță, că ne-a atacat. Acum, firește, nu ne vom odihni pînă nu-l vom fi arestat. În orice caz, trebuie să fie un om pătimăș, care nu e în stare să-și înfrîne setea de răzbunare, căci, altminteri, s'ar fi menținut în tăcere, așteptînd să plecăm de-aci țara nicio ispravă.

— Și bietul administrator ar fi fost condamnat ! — exclamai eu, indignat.

— Firește : totuși, o vom împiedica. Nu vom destainui, însă, nimănui că noi am văzut mai departe decît camarazii dela poliție cari au anchetat.

Cineva batu în ușa. Era Jim, care ne întrebă dacă avem nevoie de el. Roger îl trimise să se culce.

— Vom sta de veghe cu schimbul, — mi se adresa, apoi mie, — fotoliile sunt foarte comode. Deocamdată, însă, să ne apucăm de examinat în amănunt amîndouă încăperile.

— Cum o fi fost transportat de aci cadavrul. — întrebai eu. — când ferestrele sunt cu gratii ? Pe lângă aceasta, nu se observa pe nicaieri pete de sânge.

— Tocmai de asta mi-am frământat atâta timp mintea. Pe fereastra era cu neputința să iasă cineva, pe ușa de asemenea, căci slugile sunt pe-afara.

— Te gândești, cumva, la existența vreunei uși mascate ?

— Evident. Am face, deci, foarte bine să ciocănim în pereți, cu temeiul, ca să fim, de altfel, noi înșine, feriți de vreo surpriză, la noapte.

Ne apucaram numaidecât de lucru, căutând cu înfrigurare, astfel cum numai un Roger Hamilton înțelege să caute.

Veni întâi la rând sala de lectură, iar după aceea cabinetul de lucru, de alături. Niciun rezultat. Pereții nu dădeau nicaieri acel sunet gol, atât de cunoscut, care face să se presupună că e în partea aceea o scobitură. Căzu până și ipoteza că ar fi undeva un chepeng ascuns, o așa zisă trapă.

— Și, totuși, trebuie să existe o intrare secretă. — zise Roger, oprindu-se, cam enervat, lângă casa de bani spartă.

O examinei și eu. Era un produs din cele mai noi modele. Floții se slujiseră

de suflători cu oxigen, după cum o denotau imediat urmele lăsate.

— Să ne înapoiăm în sala de lectură, — zise Roger, după câteva clipe de meditație.

Sezurăm sub lampa portativă. Lumurăm și taceam, fiecare preocupat de gândurile sale asupra straniilor peripeții. Adică, de fapt, eu mă luptam cu o stranie oboseală. Contrariu de cele ce pășise Randolph Kingston, vinul facuse asupra mea efectul unui narcotic puternic. Să tot fi trecut un ceas și mai bine, când auzii, deodată, pe Roger spunându-mi, surescitat :

— N'auzi nimic ?

Tresării. Într'adevăr, era ca și pe-aci să adorm. Roger își ținea capul aplecat înaintea, trăgând cu urechea, și cu ochiul drept închis, iar pe fața sa se citea o încordare nespusa. Cîinii și eu urechile, dar nu izbutii să prind nimic.

— Da' ce auzi ? — șoptii, molipsit de surescitarea lui.

— A fost un șuierat imperceptibil. Momentan nu se mai aude. — murmură Roger, rotindu-și ochii, cercetător, prin cameră.

Și iată că, deodată, mă ridicai pe jumătate de pe fotoliu, căci tocmai răsunase la spatele meu, foarte distinct, un

șuierat ascuțit, asemănător cu acela al unui șarpe înțărâtat. Roger lu. dintr'un sal. lângă mine : ne nitarâm în direcția lampii portative. caci de acolo părea să vie cîndatul șuierat. Uneori amuțea. dar revenea la scurte intervale. De unde, Doamne, sa fi venind ?

Sa fi fost, cumva, spaima de incidențele inexplicabile, sinistre, ceea ce facu sa mi se strângă, subit, inima ? De ce începura urechile să-mi vâjâe ?

— Roger... ce e... ce...

Și limba mi se împletici. Cătai îngrozit la Hamilton și-l văzui luptându-se, parcă, și el cu bizara amețeala... ridicând, apoi, pumnul și lăsându-l sa se abată asupra lampii. Să se abată ? Nu... ci mâna-i lunecă moale în jos, paralizată, după care pământul începu să se învâртеască cu mine. în capul meu era un haos, simțeam că mă prăbușese și s'a isprăvit cu mine.

CAPITOLUL 4

Să se fi isprăvit cu noi, adică ? Nu, slavă Domnului ! Ne trezirăm amândoi aproape în același timp. De astă dată, chiar eu cel dintâi. Zăceam pe covor, iar Roger lângă mine. Pe fereastră licăreau primele mijiri ale zilei. O greață teri-

bilă amenința să-mi întoarcă mâțele pe dos.

— Roger... — horeăii eu.

El genu un răspuns, după care se cazni să se scoale, li ajutai să deschidă lereastra. Aerul dimineții, care navăli înăuntru, facu minuni, înviorându-ne cel puțin într'atâta că ne fu cu putința, încetul cu încetul, să concepem iarăși un gând limpede.

— Ma Edward, — zise Hamilton, înăpoiându-se în camera, — suntem niște ageamii. Lampa portativă e aceea care ne-a stropit cu păcătoasa aia de substanță și noi am fost atât de blegi ca să ne interesăm special de ea.

Și, din câțiva pași, fu iarăși lângă lampa, care continua să arda, și începu s'o examineze. O stinse, desșuruba becul, precum și postamentul, pe scurt, o desfăcu de tot; nu descoperi, însă, absolut nimic neaobisnuit. Clatina din cap și o puse la loc. Apoi, însă, brusc, scoase o exclamare scurta și se apleca peste covor. Când se îndrepta de sale, ținea în mână o bucată de sârma conducătoare.

— Aș fi putut să mă scutesc de munca de a desfăce lampa, — zise el, edificat. Cât timp noi am zăcut zapăciți la pământ, uite, au departat, cu multa grijă,

aruncătorul micuț de gaze, cu care ne-au năucit.

— Cine ?

— Asasinul, firește.

— Dar atunci nu poate să fie decât unul care locuiește aci la castel. Și cum o fi pătruns aci ?

— A venit pe un drum misterios, pe care, din păcate, nu-l cunoaștem încă. Convinge-te și tu, te rog : ușile sunt încă și acum ermetice încuiate, iar cheia se afla în...

— A pierit ! — exclamă eu, căci Roger se opriase în mijlocul frazei.

— Nu, asta nu, dar iată ce găsi în buzunarul meu.

Și Hamilton scoase un bilet.

— Un nou avertisment, — zise, parcurgând rândurile.

Biletul, conținea doar cinci cuvinte :

Al doilea și ultimul avertisment.

— Așa dar, adversarul nostru ne-a adormit numai ca să ne dovedească pe deplin cât e de puternic și ca amenințările-i sunt serioase.

— Plecăm, vasazică ? — zisei eu, necăjit.

— Să-ți fie rușine, Edward ! Am dat noi vreodată bir cu fugiții ?

— Nu. Sincer mărturisind, imi fu, cu ade

vărat, rușine de acest acces de slăbiciune: dar, orice s'ar zice, castelul ăsta era destul de sinistru.

— Nu vom spune nimănui nici pașania noastră de peste noapte. — zise Hamilton, închizând fereastra și înșurubând la loc părțile componente ale lampii. În orice caz, ne aleserăm cu o nouă învățătură: aceea ca nu putem fi în deajuns de sireți. Numai pe Jim îl vom pune în cunoștința, căci e cu putința, ca tot el să ne ajute să ieșim din chichion. Bagă de seamă: numai așteapta surprize urâte de tot.

Așa se și întâmpla și, de asta, fu vinovat numai și numai cotoiul cel negru, cel cu bucata de cârnat în gura... Dar stați... să n'o pornesc razna, ei s'o iau pe îndelepte, ca și cititorul să poată urmări tot firul.

CAPITOLUL 5

O cafea de o tărie rară, niște coniac și plimbarea la aer liber ne insuflaseră, în dimineața aceea, o sprinteneală minunată. După dejun, Claud Towards ne trimise câteva rânduri prin cari se scuza că se simte prea sdruncinat ca să iasă din camera. Am impresia ca lui Roger nu i-a parut de loc rău, căci tocmai această lipsă ne îngadua o libertate mai

mare în mișcări, dezlegându-ne de orice considerație de politeță. Și chiar că nu pierduram timpul, ci ne folosiram cu te-mein de el, cotrobăind prin tot castelul, strabătându-l în lung și'n lat, întinzându-ne investigațiile pâna dincolo de par... totuși, fara succes.

— După masa ma odihnesc, ca m'am săturat de atâta hârșăială. — zisei eu lui Roger, la masa de amiazi.

El dete din cap, distrat, împingând farfuria încolo. Când Arajitorul Negru nu manâncă, apoi e la mijloc o cauza binecuvântată și anume atunci când nu poate înainta nici cu un pas într-o chestie care-l preocupa, cum era aci de pilda. Eu, de asemenea, eram foarte deprimat. Nu descoperisem, înainte de amiazi, nimic, dar absolut nimic : nu întâmpnasem nimic care sa bata la ochi și, totuși, ucigașul, care era și protivnicul nostru, trebuia să fie în preajma noastră. Iți venea, pur și simplu, sa disperi.

Mă tolanii la urmă, amarit, pe divan și adormii pe data. Ma deșteptai doua ore dupa aceea, dar când mă uitați, sa dau de Roger, constatați că a disparut. Te pomenesti că nici n' adormit, ci, cotorosit de prezenta persoanei mele, o fi pornit singur pe câmpul de războiu. Pe unde s'o fi aflând? In care parte?

Sarii în picioare și mă grăbii să ies. De precauțiune, mă dusei încă odata în sala de lectura. Atmosfera era îmbibata de aroma unui tutun fin, care-mi denota că, într'adevăr, Roger fusese aci de curând. Alergai în parc. Întâlnind un servitor și întrebându-l de Hamilton, mă informă că-l vazuse, de puțin timp, ducându-se în spre golf. Ce sa fi cautând acolo ? Nu cumva, de astă data, nu mai socotea cu totul exclus ca sa fi fost aruncat în apă cadavrul lui Russel ?

O luai și eu fuga spre mal. Imi trebuia, pentru asta un ceas întreg. Malul e neobișnuit de râpos, plin de crapaturi și acoperit cu brazi pipernicii. Cautai în nisip amprentele picioarelor lui Hamilton, dar nu le zării pe nicaieri. După aceea, mă cătarai pe o lespede de stâncă, din apropierea mea. Nu era înaltă, ci doar de cinci metri, și valurile cari se rostogoleau spre țărm mă stropeau în obraz cu spumă.

În împrejurări normale, aş fi tulit-o de grabă : acum, însă, ma reținea ceva ce descoperisem pe stâncă. Erau niște pete negre, pe cari le recunoscuî îndată a fi urme de sânge, ce se uscaseră. Nu tinui, dar, seamă că mă mișam, încetul cu încetul, pâna la oase și examinai stâncă cu deamănuntul. Ajunsei foarte

curând la convingerea că avusesem dreptate. Fără îndoială că, de aci, de pe stânca asta, fusese asvârlit în apă cadavrul lui Archibald Russel.

O, cât aveam să regret amarnic concluziile mele pripite, ce repede mi-era scris să recunosc că a fost încă odata o prostie fără de pereche să cauț, fără grija, alte urme, nesuspectând întru nimic locul! Ma pomenii, deodată, cazand în apă, nu din greșală, ci datorita unei lovituri ce-o căpatasem în cap, pe la spate. Deasupra mea rasunara niște hohote de râs. Apa rece contribui ca să rămân în simțiri, așa ca încercai să înnot repede spre mal.

Văzui însă, atunci, înaintea mea ceva îngrozitor, ceva înfiorator. Doua mâini omenești se înalțara din valuri. Erau mâini de mort... poate ale raposatului Russel, care fusese omorât. Constatai, însă, ca sunt ale unei ființe vii, ca dibue după mine și apoi, dintrodăta, scufundându-se din nou. În același timp, mă simții apucat, cu o forță de fier, de glezne, așa ca eram incapabil să mai fac vreo mișcare de înnot.

De sigur că mâinile celea... sinistre, înfricoșătoare, se înțeștăseră de mine, numai ele trebuie să mă țină așa de strâns. Fulgerator îmi trecu prin minte

îdeea aceasta. Mă abătui cu disperare, dar de geaba. Ma trageau tot mai la fund, în abisul negru, nesigur, și cred că, pentru întâia oară în viața mea, mi s'a întâmplat sa-mi pierd, de groaza, cunoștința.

Cât a ținut aceasta, nu știu. Când mă deșteptai, în viața înșă, iar nu pe lumea cealaltă, mă aflam într'o groapa întunecoasă, infectă, plină de noroiu, unde nu eram în stare să disting nimic din juru-mi. Spaima mi-era înca înfiptă în oase și parul mi se făcu din nou măciuca, la amintirea cursei funebre în abis. Eram, oare, cu adevărat, pe undeva, în fundul golfului?

Exclus! Așa dar, mă expediaseră doar, pe acest drum mai mult decât lugubru, într'o carcera necunoscută. Cine? Secleratul, singurul om care reușise, până astăzi, să inducă în eroare, relativ îndelungat timp, până și pe un Roger Hamilton. Dar cine era acest seclerat? Auzii, deodată, deasupra mea, voci și desul de clar chiar. Vorbeau tot englezește, dar o englezească yankee.

— Ne cade el foarte curând în căpcană, da... da, foarte curând. Să așteptăm numai până se întunecă, — zise unul.

— N'o să fie așa de idiot ca prietenul său. stâlpul ăla de telegraf.

Stâlpul de telegraf? Adică eu! Așa dar, cellalt care urma să cadă în căpcană era Roger. Continuai să ascult cu încordare, deoarece, din motive necunoscute, cei de sus începura să vorbească în șoaptă. În orice caz, erau doi: observai numaidecât.

— Crezi că n'o să cadă în căpcană? — zise iarăși unul.

— Nu chiar așa de ușor. — i se răspunse. Poate, însa, îl înhațăm noaptea în sala de lectură. Fiind singur, nu prezintă pentru noi nicio primejdie. Îi retezăm noi ghiarele. Mie nu-mi place să lărăganesc, ci s'o taiu scurt. Peste trei ceasuri e miezul nopții.

Cine erau netrebnicii ăștia și pe unde or fi fiind pițiți? Oricum, știam acum că era nouă seara sau aproape. Când mă prăvalisem în apă, să tot fi fost cinci după amiazi. Așa dar, voiu fi stat leșinat patru ore în șir.

Datorita nețarmuritei surescitării, n'observasem deocamdata, că hainele mi-s learcă. Tremuram, acum, de frig, de mă pătrundea până în oase. Frumoase perspective erau acestea. Dacă scapam, cu adevărat, și de astă dată teafăr din gropa asta blestemată, apoi mă aștepta

cu siguranță o pneumonie cu toate consecințele ei. Uităi să menționez că nelegiuții nici nu socotiseră să mă lege. De aci se poate judeca perfect ce siguri erau ei că n'am cum să le scap. Mă sculai și dibuii în jur. Carcera mea era rotundă și, pe cât puteam aprecia eu, avea un diametru de cinci metri. Peretii, dealungul carora mergeam, tot pipăindu-i, ca să mă orientez, erau umezi și lipicioși, de-și pricinuiau scârbă. Ma aflam, cuva, sub apă? Nu: era cu neputință.

Roger rămânea speranța mea. El trebuie să fi observat de mult lipsa mea și m'o fi căutând. Cum să-i vie, însă, ideea că am apucat pe un drum straniu, obscur, care nu mă poate duce decât la pieire? La constatarea aceasta, nădejdea că aș putea fi salvat mi se spulberă cu totul. De atâta frig, devenisem sloin de ghiată și, ca să mă mai încălzesc, începui să alerg de colo până colo, ca un cal de curse. De, ce era să fac! Și asta tot pe lângă perete, umblând în cerc, ca într-o arenă de circ. Când se întâmpla — și aceasta destul de des — să greșesc în întuneric și să mă izbesc cu capul de perete, căutam să nimeresc iarăși linia convenită și să-mi reiau trapul pe curba corectă.

— Tot alergând mereu prin închisoarea subterana, mi se încălzira, încetul cu încetul, oasele și, atunci, când nu-ți mai e frig și nici prea flamând nu ești, începi să nutrești noi speranțe. Așa fu și cu mine. Continuam să alerg de zor, de jur împrejur, ca la calușei. Dar rabdare! N'avea să-mi fie întruna cald, căci nu-mai ce veni furtunul care să stingă jarul din mine, sub forma unei voci, de deasupra mea. Dacă vrei să fii sincer, eu n'am și așteptat la aceasta.

— Ei, baiete, potolește-te! Altfel, te gauresc cu câteva alice, ca pe un iepure! — auzii deasupra capului meu. (Și, în același timp, poeni ceva: un sunet ce-mi lămurii că a fost despicat un revolver). Rabdare, puinule! În curând va veni cineva să-ți fie de urît, acompăniându-te, ca tovarăș credincios, în călătoria veselă către lumea cealaltă, căci în curând va debarca și cellalt copoiu în umezeala în care te bălăcești.

Sus, sculpi o licarire produsă de o deschizătură. Era un chepeng, care, din păcate, nu fu crapat destul de larg ca să pot distinge pe dușman. Pac! Se închise iarăși și, de voie, de nevoie, îmi suspendai alergătura. La urma urmelor, mă încălzisem îndeajuns, iar dacă mă răzbi din nou frigul, n'aveam decât să recurg

încă odată la câeva mișcări cu brațele și picioarele.

O, ce năș fi dai să am un coniac! Stam, dar, deocamdata, tacut, încercând, încă odată, să meditez asupra locului unde ma aflam. Oare criminalii vor fi apucând și ei pe drumul acesta neplăcut prin apa ca să ajunga în ascunzătoarea lor? Tot ce se putea, dar nu mi se parea chiar așa de probabil. Deobște, o vizuină de vulpe are mai multe ieșiri: fără îndoială ea și aici era tot așa. Frământările mele nu dădură, însă, niciun rezultat, nu rodiră în niciun fel. Imi dadui seamă că singur nu voi fi în stare să desleg niciodată problema aceasta. Dar Roger? Cadea-va și el în ghiarele bandei? Dacă așa avea să se întâmple, apoi adio cu aceasta minunata lume: eram mențiți să ne despărțim pe veci de ea.

CAPITOLUL 6

Poe! Ce fuse asta? Tresării speriat din amorteala în care căzusem. Un obiect greu, asemenea cu un sac, se pravalise cu toată puterea peste mine. Dar nu era un sac, căci simții imediat ceva cald, viu. O, Doamne, era, da, nu se putea să fie decât un om! Roger...? Simții o junghietură prin inimă, la acest gând.

Deasupra mea rasunau niște hohote

de răs. pe cari le cunoşteam prea bine. căci tot pe ele le auzisem. atunci când mâinile blestemate ma smucisera sub apă. Era un răs ce trăda un triumf sălbatic şi care mă lămurii într-un totul asupra teribilei certitudini. Omul care se ridica lângă mine. cu o ocară rostită încet. nu era nimeni altul decât Roger Hamilton.

— Ei, cine-i aici? — îmi răsună la ureche o voce bine cunoscută.

— Roger..! Tu?

Acesta fu singurul răspuns ce fui în stare să-l dau.

— Vasazică tu eşti. moşulică? Te găseşti. deci, în sfârşit.

— Nu te bucura prea mult. căci nu mai ieşim de-aicea vii. s'o ştii dela mine. — şoptii eu. agitat.

— Vedem noi! răspunse el. flegmatic.

— Te admir. Roger. Tu nu erai cât pe aci să înnebuneşti ca mine. când mâinile celea îngrozitoare te-au tras la fund? Cum de-ţi mai arde. acum. de glumă?

— Măini... fund? Nu pricep boaba din ce-mi torni tu coalea. Nu m'a tras nimeni: dar. ce-i drept. mă pocni unul pe la spate. în scâfârlie. de mă rostogolii jos.

— În apă. nu-i așa? Vasăzică. fuseşi

și în la stâncă și văzuși baltă de sânge?

— Ei Edward, mi se pare ca nu ești sdravan. Nu, scumpule, n'am avut nimic de-aface cu apa, ci m'am prăbușit în afurisitul ăla de turn, cel vechiu, pe care-l descoperii într'un colț al parcului. E de vreo douăzeci de metri înălțime și, după cum ne indică subterana asta, e și mai adânc.

— Desigur, e sub luciul golfului Wash.

— Da? De ce nu, adica, sub oceanul Atlantic? — mă luă Hamilton peste picior. E exact ce spuneam adineaori: a început să-ți cânte greierii la căpățână.

— Asculta Roger, nu mă zeflemisi, căci, dacă ai fi trecut prin ce am trecut eu, n'ai mai sta de brașoave. Dar, te rog, nu mă mai ține ca pe ghimpi și povestește-mi mai bine, de-a fir a par, pașania ta și cum de-ți veni ideea să te cațeri în turn.

— E o chestie lungă. Mă cățării sus, fiindcă nu mi se parea acolo lucru curat și motivul mi-l dăde al naibii ăla de cotoiu negru, cu bucata de cârnăț în gură. Și era încă de cârnăț de ăla grosu', zis „debretin”, de-ți lasă gura apă, când ți-l aduce prăjit chelnerul.

— Măi Roger, acum încep eu să mă îndoiesc că ești în toate mințile. Ce tot

îmi hălmăgești acolo de un coloiu și o bucată de „debrețin”?

— Ehe, e așa cum îți spusei. De altminteri, putem constata că și raportul tău și al meu coincid, așa că suntem amândoi în toate mințile. Să lasăm, deci, gluma la o parte! Ai perfecta dreptate când socotești situația noastră de acum ca extrem de critică.

— Făci dar haz de necaz?

— De astă dată, negreșit și, vorba lui Hamlet: „A fi sau a nu fi?” Asta e și cu noi. Moartea plutește deasupra capetelor noastre. Să ne lipim, deci, unul de altul, căci n'as voi ca ticaloșii aia doi de sus să ne audă.

— Spune-mi mai bine dacă știi, în sfârșit, cine sunt cei doi mârșavi. Eu nu i-am văzut încă la fața.

— Nici eu. Când mă pocniră în (ească, o făcură pe la spate și tot pe la spate îmi dădură cu piciorul, când mă prăvăliră aci jos. Mă tem, totuși, că vom avea în curând de furcă cu ei, chiar mai mult decât am dori-o. Dar ascultă acum:

„După-amiază, nu știu ce era, dar nu mă trăgea de loc la somn, așa că mă cărai pe nesimțite. Intrai, întâi, în sala de lectură, după aia hoinării prin parc, așa, fără nicio țintă, și trecuse de cinci jumătate când eu eram încă pe drum,

Deodată, mă pomenii în fața vechiului turn darapănat, care, așa cum se înalță în mijlocul parcului, în partea lasată în părăsire, are un aspect romantic. Pe scurt: îmi provocă interesul și-mi placu exceptional de mult, așa că șezui pe un buștean și stătui să-l contemplan. Și văzui atunci un motan negru.

„Ieșea alene și mlădiindu-se cochet, dintr-o deschizătură a turnului, încolăcindu-se pe lângă o muche de zid până la o cracă mai rasărită a unui castan bătrân, pe care se coborî. Puțin după aceea, veni să-mi ție de urît, tot gudurându-se pe lângă mine și torcând. Crezui, la început, că are un șoarece în gură; observai, însă, spre marea mea mirare, că sunt greșit. Nu era șoarece, ci o bucată de cânat, și caldă încă, cum constatai pe dată.

„De unde venea cu ea? Din turn, nici vorbă, asta o și văzusem, dar acolo înăuntru nu era nicio mezelărie. Era cu puțință să fi și avut cânatul în gură, când s'a cățarat pe turn, și să-l fi luat din bucătăria castelului. Imi dădui, însă, în curând seamă că presupunerea aceasta nu putea fi exactă, căci bucătăria e la o distanță de vreun ceas bun de turn și, pe vremea asta friguroasă, cânatul s'ar fi răcit de mult. Așa dar, îl târise afară

din turn. Firește că aceasta îmi dăde de gândit. Unde există cârnați calzi, trebuie să fie și oameni cari îi prepara și consumă. Prin urmare, era cert, pentru mine, ca turnul adăpostește niscăiva locatari și, la concluzia aceasta, mi se lua, parcă, o perdea de pe ochi.

„Înțelesei dintrodăta, unde sta ascuns misteriosul nostru adversar. Deoarece nu găseam timpul potrivit să mă cațăr chiar în momentul acela sus, ca să mă îndrept, spălai, deocamdata, puțină, din prudență, amânându-mi vizita pentru la noapte. Reintrând în castel, care nu-mi fu mirarea, constatând că disparuseși? Timpul se scurgea, se făcu opt și, apoi, nouă și tu tot nu apăreai la suprafața înțele din urmă, mă napădîra temeri asupra acestei lipse a tale, și pornii, împreună cu Jim, în căutarea ta.

„Îmi ziceam: dacă ți s'a întâmplat cu adevărat ceva, apoi nu se putea decât să fi căzut în mâinile criminalilor și, deoarece socoteam că știu unde le e vizuina, pornirăm în pas gimnastic spre vechiul turn. Luaseram cu noi niște funii. Cum ajunseram acolo, Jim rămase jos, iar eu apucaii pe drumul pe care mi-l indicase cu atâta precizie cotoiul negru. Lunecai pe craca despre care-ți menționai adineaori, până ajunsei la

marginea superioara a turnului. Nu mai are niciun acoperis. Atâta mai putui constata, când mă pomenii cu o lovitură în tidva și ma pravalii în abis. Cam asta-i totul, frățioare.

— Dar cu Jim ce s'a făcut? — întrebai.

— Nu știu, dar probabil ca l-au conogit și pe el. Dar ia povestește-mi și tu pe scurt cum de-ai picat în căpcana asta.

O făcui, cât mai pe larg, totuși, și de astă data. Roger nu mai râse de pațania mea. Dimpotriwa, când terminai, rămase tacut, așa că-l întrebai, neliniștit:

— Ce-i cu tine?

— Ce sa fie, Edward? --- îmi raspunse cu glas cam tarăganat. Nu mai am nicio speranță în vreo salvare: la convingerea aceasta am ajuns, după cele ce-mi povestiși.

— Cum asta?

— De! O s'o constai și tu, din păcate, prea curând. Nu ma mai săcâi cu întrebări, căci ar fi sa te chinuse dacă ți-aș spune ceva mai dinainte.

— Cu alte cuvinte, tu miroși cam ce au de gând cu noi?

— Nici nu e așa greu de ghicit, în special de când știu cum ai cazut tu în căpcană.

— În cazul ăsta, știi încă odată mai mult ca mine, caci, îți spun drept, mie-mi sunt unele lucruri nu tocmai lămurite. De pildă, cum venii eu aci? Turbul, cum spuseși tu, se afla în parc, pe când eu am fost asvârlit de pe o stâncă în apă și niște mâini m'au smucit, apoi, până la fund. Crezi, adică, tu că au voit numai să-mi facă o baie, iar apoi m'au târât iar afară, pe uscat.

— Puteau să se scutească mișcii de acest ocol. N'au făcut ei cu tine multe ceremonii, așa ca ai ajuns aci prin apă... pe același drum pe care, după calculele mele, se va apropia în curând moartea, să ne secere.

— Brr. Roger, vorbești cu sânge-rece despre lucruri așa de serioase. În ce mod îți reprezintă tu sfârșitul nostru?

— Să nu vorbim de asta, ci mai bine să ne așternem pe lucru. Poate ca tot există o cale pe unde să ieșim. Din nefericire, s'a pierdut de geaba atâta vreme prețioasă.

— Și ce vrei să faci?

— Nu știu încă, dar observ abia acum că am la mine lămpîța mea de buzunar. Uite-o!

Și, într'adevăr, scăpără o lumină slabă, care, însă, era de ajuns ca să ne orienteze. Carcera noastră era rotundă, după cum

mai stabilisem odată. și diametrul de cinci metri era întrucâtva exact.

— Câți bieți oameni n'or fi pierit aci, în mod îngrozitor. odinioară. în vremurile de demult! — zise Roger.

— Cum asta? — întrebai. agitat.

— Uite. Edward. vezi colea placa ceea de fier?

— O văd, negreșit.

— Ei bine. nu pot să-ți spun mai mult. Dea Dumnezeu ca să rămâie închisă!

Îmi dadui atunci. dintr'odată. seamă de tot și nu fui în stare să răspund nimic. căci. trasă ca de o mână invizibilă. placa de fier se ridică încet... de o încetineală înfiorătoare. facând să se caște. încetul cu încetul. o gaură întunecoasă. cu de trei sferturi de metri înălțime și lărgime.

— Fuga în ea! N'avem încotro. Poate că tot razbim. Până să traga sus stavila din spre golf. pot să mai treacă vreo cinci minute! — zise „Vrajitorul Negru”, mistuindu-se în deschizătura ce se formase.

O luai orbește după el. în goană. știind prea bine că de înțea noastră depinde totul. Deși fugeam. însă. dornici să scăpăm cu viață. eram totuși strâșnic de împiedicați de faptul că trebuia să umblăm încovoiați... pe un drum ce nu voia

să se mai sfârșească. Deodată, Roger, care mergea înaintea mea, esclama :

— Apa...

— Suntem pierduți...

Dar eram, oare, cu adevărat? Reușiră sceleratii să ne înece aici, în gaura asta îngustă, ca pe niște șoareci?

— Înghite aer! — îmi striga Hamilton.

O făcui, nici cu o clipă mai de vreme. Roger mă înhața, mă ținu strâns și mă târî înainte. În același moment, niște puhoie de apă năvalira spre noi, amenințând să ne smulga înapoi pe drumul pe care veniserăm. Ne proptirăm cu toată forța în perete, târîndu-ne înainte, înfruntând anevoie torrentul. Galeria se umplu, însă, în curând, până la margine, așa că nu mai rămasese nicaeri niciun spațiu de unde să poți trage o gură de aer.

Ne luptam pentru viața, cu respirația reținută. Deși lupta aceasta apriga nu dura decât câteva secunde, totuși mi-e cu neputința să vă descriu ce am suferit în acest scurt rastimp. Ajunseram la cealaltă deschizătură. Văzui, deodată, pe Roger lăsându-se în jos. De ce? Terminase, oare, mai de grabă decât mine provizia de aer?

Într'o sforțare disperată, mersei pe di-

buile înainte și, pentru o clipă, inima înceată sa-mi bată. Nimerisem, cu mâinile, într-un grilaj de fier, care ne astupa drumul. De aceea, dar, ciudata manevra a lui Roger. Nu mai aveam aer. Smucii, ca un nebun, de grilaj, dar forțele mi se iroseau, față de presiunea apei. În ultimul minut, Roger se reculese și-mi sari într'ajutor. Dar ce fuse asta? Dincolo de grilaj apăărura două mâini omenești, cari desghiocara, cu o putere de necrezut, drugii. Ajutaram și noi, în-sufleșiți de nou curaj, ne strecuraram prin deschizatura ce se formase, ne avântaram în sus, spre suprafața apei, și, după aceea, îmi pierdui cunoștința.

CAPITOLUL 7

— Dacă nu-și vine curând în fire, vom fi nevoiți sa-l transportăm noi.

Cuvintele acestea îmi răsunară lămurit în ureche. Sării în picioare.

— Roger... Jim! — exclamai eu.

— În slârșit, Edward!

— Am scapat, vasăzică? Dar cui aparțineau mâinile? — îngânai eu, încă aiurit.

— De astadata, erau ale bravului nostru Jim. Alea pe cari le văzuși tot astăzi aparțineau unuia dintre criminali.

— Dar cum de i-a fost cu putință lui Jim să găsească acest canal?

— Jim fusese, de asemenea, atacat și legat în parc, nu mult după mine. Totuși, reuși, după mare truda, să se dezlege și să traga cu urechea la ce vorbeau cei doi monștri. Care nu-i fu spaima, aflând ce ne așteaptă! Ca să alerge după ajutoare, era prea târziu. I-ar fi răpit, pe puțin, un ceas și jumătate. Era dar nevoit să lucreze el singur.

„Din convorbirea ticăloșilor, știa că stăvilarul se află sub mal, în mica îmbucătură a golfului, și anume sub o stâncă. Porni, deci, într-acolo și sări în sus, în cautarea capacului de fier. Slavă Domnului, îl găsi foarte repede; totuși, nu era în stare să-l traga în sus. Probabil că în turn se va fi aflând un mecanism, cu ajutorul căruia se poate ridică stăvilarul de lângă stâncă.

„Scufundându-se încă odata, Jim observă că fusese deschis capacul și că apa năvălea în torente pe zăgaz. În același timp, zări cu spaima și grilajul de fier. Încercă să îndoie fiarele, dar nu izbuti singur. Bietu' băiat trecu, din cauza noastră, prin clipe de chin groaznice. Pe lângă asta, trebuia mereu să iasă la suprafață, ca să traga câte-o gură de aer. Când se scufundă, apoi, încă odată, ne

văzu pe noi la grilaș. ceea ce-i însuflă puteri de uriaș și, întrucât îi dăduram și noi o mână de ajutor, reușiram să ne salvăm, precum știi. Jim te pescui, apoi, leșinat din valuri, iar în ce mă privește avui încă putere destulă să înot până la mal.

Ceasornicul din turnul castelului bătă din depărtare ora unu noaptea.

— Haideți! N'avem vreme de pierdut! — îndemnă Hamilton, făcându-ne semn să-l urmăm.

Și o apucă spre ruinele turnului.

— Zidurile alea vechi mai au o intrare, afara de cea de sus. Din păcate, n'am descoperit-o, deoarece e acoperită de iederă deasă. — explica Vrajitorul Negru, când ajunserăm. Rămâneți voi în urmă!

— Vrei, cumva, să intri iar? — întrebai eu, speriat.

— Da, dar singur. Nu se poate altfel. Tu rămâi cu Jim afara. Trebuie, cu orice preț, să aflu dacă mizerabilii mai planuează vreo mârșăvie împotriva castelului. Poate e chip să iscodesc ceva important. De altminteri, poți fi fără grijă! Cei doi cred absolut siguri că s'au cotorosit de mult de noi și nici prin minte nu le trece ca s'ar putea să fie spionați.

Și, într'adevar, Roger se pregăti să pășească în turn. Încercai încă odata să-l

refiu, dar zadarnic. Dispăru în întuneric, răsând încet. Jim cu mine rămăseserăm să-l așteptăm. Răbdarea noastră fu pusă la grea încercare și neliniștea mea creștea din clipa în clipă. Cum auzii bătând de două, mă cuprinsese frica. Nu voii să mai stau, ci țineam să scotocesc și eu prin turn. Jim, firește, mă însoți. Cum tocmai deschideam binisor ușa veche și putredă; numai ce ma pomenii cu Hamilton.

— Fuga, la castel! — șopti el zorit.

Și, fara să ție seama de întrebările mele, o porni înainte. Strabăteam de-a-curmezișul, în goană salbatică, pajistile... Roger mereu în frunte. Băturam într-o jumătate de oră un record, de care orice sportiv ar fi putut fi mândru, căci gândiți-vă numai prin câte peripeții obositoare trecuseram. Castelul era, totul, cufundat în întuneric. După ce răsufletăam câteva minute, ne furișarăm înăuntru.

— În sala de lectura! — șopti Roger.

— Da' ce cauți acolo? — replicai eu repede.

— Nu întreba! Nu e vreme acum de asta, căci vor fi în curând acolo.

— Era cineva după noi?

— Asta nu, nici n'au nevoie, căci tipii cunosc un drum mai bun și mai scurt.

— Vasăzică, ai dibuit secretul?

— Da, în sfârșit. După cum am bănuț exact, exista o galerie subterana, care duce din turn către castel.

Hamilton dete de perete ușa sălii de lectură și aprinse lămpia-i de buzunar. O clipa în urmă, însa, sari înapoi, cu un răget, deoarece între cele două rafturi imense de cărți, acolo unde zăcuse, în noaptea crimei, cadavrul lui Archibald Russel, se căsca în perete o deschizătură neagră.

— Ne-au sburată! — esclama Hamilton, făcând la înțelea stânga împrejur.

Și ne îndemnă din nou:

— Repede... repede sus... dacă...!

Nu înțelegi restul, caci se și făcuse nevăzut.

Alergai după Roger, care strabătea ca vântul vestibulul și, urcă, scara, sarind câte doua-trei trepte deodată. Jim, cu mine, gălăiam după el. N'ajunseram, încă, la primul prag de scară, când un răpăt de panica răsună sus, urmat de un strigat strident și un pocanit lung și foarte sgomotos. În același timp, auzirăm gălăitul unor oameni cari se încaieraseră. Ma oprii, fara voie, un moment.

— Tu... Archibald? Slava ție, Doamne! Aceste cuvinte, pline de consternare,

fuseseră rostite de castelanul Claud Towards.

Archibald? Ce însemna aceasta? Între acestea, îmi reluasem cursa și ajunsei la primul etaj. Văzui pe Roger luptându-se dârz cu un tânăr elegant, în timp ce Jim înșfăcase pe un al doilea. Jos, pe pământ, se rasucea, gemând, agentul care fusese lăsat de paza în castel, iar bătrânul castelan, galben ca un cadavru, numai în cămașă de noapte, sta rezemat de ușa camerei sale de culcare, cătând țintă, cu privirea răătăcită, murmurând cuvinte neînțelese, la scena de pugilat.

Eram gata să alerg într'ajutorul lui Roger și Jim, când strigătul unei femei mă făcu să întorc în același moment capul.

În fața mea se afla fiica stăpânului, miss Paulette.

— Archibald Russel... un ticalos! O, am bănuț-o eu... am știut-o! — murmură ea, în sughițuri de plâns.

Se împletici, aproape să cadă, dar nu putui sări și o susțin, căci Roger și Jim abia de pridideau, în sfortarea de a doborî pe adversari, cari agitan cutitele, sbătându-se să-i înjunghie. Le sării, deci, la înțecala într'ajutor, astfel că Hamilton izbuti, în sfârșit, să se desprindă și, cu

o minunată lovitură de box. să culce la pământ pe cel tânăr.

Un protivnic fiind, astfel, scos din luptă, izbutiram, în cele din urmă, să devenim stăpâni pe situație. Cei doi raulăcători fură pe data legați. Roger se interesă, în primul rând, de agent, care continua să se rasucească la pământ, tot scâncind. Constată că nu e ranit, dar avea dureri teribile la stomac, din cauza pumnilor ce le primise în regiunea aceea.

— Dar ce e cu mister Towards, Roger? De ce roști numele celui ucis? — întrebai eu, rasuflând din greu.

Hamilton n'avu când să-mi răspundă. Se avânta tocmai la timp ca să prindă în brațe pe Claud Towards, care era gata să se prabusească. Servitorii, cari stăteau de jur împrejur și tremurau, îl transportară înăuntru în cameră.

Miss Paulette, însă, nu se urnea încă din loc. Pe figura-i frumoasă, dar palidă, se oglindea scârbă, oroare, și, proptindu-se în ușa camerei tatălui ei, nu-si deslipea ochii de pe cei legați.

— Dar ce e cu ea, Roger? — șoptii eu.

Vrajitorul Negru facu doar un gest de enervare, după care se apropia de cel tânăr, care, ghemuit, gemând ca o fiară salbatică, zacea pe podea și smucea de funii, tot scâncind din dinți.

— Nu te mai trudi de geaba, Archibald Russel! — zise Roger cu raceală. Mulțumeste Creatorului că lucrurile au luat întorsătura aceasta și am reușit, cu toată strategia dumitale să te prind. Te-am scăpat astfel de călân, caci, fără acțiunea mea, ai fi fost astăzi autorul a trei omoruri. Așa însă, te vei alege, numai pentru tentativa de asasinat și spargere, cu câțiva ani de pușcarie, cari îți vor fi de mare folos.

Archibald Russel! Cum să pricep toate acestea? Gândurile mi se încâlceau: nu înțelegeam absolut nimic. Roger se adresase sceleratului acestuia cu numele „Russel”... în cazul asta, nu putea fi decât nepotul lui Claud Towards. Dar Archibald Russel murise, fusese ucis! Baltoaca de sânge din bibliotecă, expunerea lui Randolph Kingston erau doar fapte reale. Existau, oare, doi oameni cu acest nume? Cu neputința. Dar nu rostise, a-dineaori, și Claud Towards cu oroare nespusă, numele nepotului său? Așa fiind, cel legat era, deci, nepotul lui Towards... tânărul omorât, sau, mai bine zis, cel presupus omorât. Râsul ironic al celui legat mă smulse din acest labirint de probleme.

— Ehe, mister Hamilton, vorbești pră-

păstii! — zise el cu o voce de hâlăit.
Dovedește-mi că am voit să ucid!

— Ce mai trebuie de dovedit. Russel,
— raspunse Vrajitorul Negru cu dispreț.
— când totul e clar ca lumina zilei? De
fapt, nici nu meriți să mai stai de vor-
bă cu dumneata. De unde atâta neruși-
nare, chiar în clipa în care ești demas-
cat? Nu-ți îmbunătățești într-o nimic si-
tuația, cu aceasta. Nu e destul ca ținteai
să mă îneci pe mine și pe doctorul Pal-
lace ca pe niște șoareci?

— Dovedește! — vocifera criminalul.

— Ia slăbește-ne cu rațoielile astea?
Te-am spionat în turn. Nu mai face, deci,
teatru! Habar n'aveai că am reușit să ne
salvăm, încă în ultimul moment, din
groapa aia hidoasă din apă și te leganai
în iluzia că poți, acum, suprima în li-
niște și pe Claud Towards. Slava Dom-
nului că am izbutit să-ți zadarnicesc in-
tenția!

Criminalul tresări violent și-și pierdu
dintr'odata atitudinea provocătoare. Ro-
ger continuă:

— Ți spusei că am ascultat adi-
neori, până n'ai intrat în castel, con-
vorbirea dintre dumneata și tatăl dumi-
tale... da, da... te cutremuri? N'ai auzit
greșit, nu... am spus: cu tatăl dumitale,
căci individul care colabora la mârșă-

viile dumitale nelegiuite nu e nimeni altul decât tatăl dumitale. Sunt complet orientat asupra tuturor uneltirilor, stimate domn, și nu vei putea tăgădui nimic, dar absolut nimic. Până una-alta, să desvăluim că porți în mod ilegal numele de Russel. Se va stabili ușor cum ai știut să-ți procuri actele false.

„Din dialogul vostru, am aflat chiar că tatăl dumitale a fost servitor, nimic decât servitor, la Jessie Russel, sora măritată a lui Claud Towards. Fiul Jessie Russel, adevăratul Archibald, cel cărui i se cuvenea pe drept acest pronume, a suferit, acum câțiva ani, un accident și muri. Când batrâna doamna se savârși întru Domnul, încolți în mintea dumitale sau a tatălui dumitale planul diabolic de a mistifica pe Claud Towards. Merse strună. Reușirăți admirabil în toate. Venirăți în Anglia, căci te însoțea tatăl dumitale. Și, pe când el se instala în preajma castelului, mister Towards te primi pe dumneata ca nepot, habar neavând de înșelaciune.

„Oricum ar fi, ardeai să-ți însușești banii lui Claud Towards. Și, la început, nici ca planuiai altceva decât să jelu-ești pe batrân. Când aflai, însă, că are și o fată de maritat, îți schimbi proiectul, încercând să cucerești inima fetei.

În privința aceasta, mister Towards, care nu banuia nimic, îi dăte tot concursul, înconjurându-te cu întreaga-i sollicitudine.

„Totuși, lucrurile nu merseu chiar după plac. Miss Paulette se convinsese foarte curând de adevărata dumitale fire și se răci de dumneata. Eșecul acesta te și exasperă la culme, facând să nască în dumneata gânduri de răzbunare. Părăsiși, deci ideea de a deveni moștenitorul și ginerele lui Claud Towards și reveniși la vechiu-ți plan. Deoarece controbăiai de zor prin bibliotecă, gasiși într-o zi un desen vechiu, pe care se aflau indicate galeriile secrete ale castelului. Sovăiai, totuși, încă... poate în speranța de a câștiga iarăși simpatia domnișoarei Paulette.

„Iată, însă, că descoperiși într-o zi că tânăra castelana pare să fi nutrit o vie afecțiune pentru administratorul castelului, un baiat inteligent și de o cultură aleasă. Aceasta avu darul să aprindă în dumneata flacăra urii și a dorului de răzbunare, intensificată până la turbare. De-acum, nu mai încapăa nicio îndoială că miss Paulette era pierdută pentru dumneata și hotărâși să te despăgubești, prădându-le vistieria. În același timp,

selea de răzbunare te împinse până în-
tr'acolo ca să vrei să distrugi cu orice
preț pe administrator, îi cauțai dar pri-
cină, atârându-l, ba și lovindu-l, în cre-
dința că atingi, astfel, și pe miss Pau-
lette.

„Nu-ți era, însă, deajuns atât. Votai
să-l prapadești cu totul, să-l nenorocești
pe viață, stigmatizându-l cu epitetul de
criminal ordinar, prin comedia dezgusta-
toare ce o jucai în presupusa noaptea a
crimei. Mucul de țigara „Galon”, care
s'a găsit în urma lănga casa de bani a
fost aruncat chiar de dumneata și nu-
mai de dumneata în cabinetul de lucru,
ca să alunece, cu aceasta, bănuiala asu-
pra rivalului dumitale. Cu ajutorul ta-
tălui dumitale, ai jefuit apoi în perfecta
liniște sufletească casa de fier. După
spargere, simulai cu dibăcie o luptă,
scoseși un țipăt de agonie și varsai pe
covor niște sânge de animal.

„Mister Kingston, care te găsi cel din-
tâi, fu și el, din păcate, indus în eroare,
datorită surescitarii. Și, pe când dum-
nealui alerga afara, dumneata te grabii
să dispari, pe ușa mascată, pe care o
cunoșteai de-acum și care e prevăzută
cu o înăditura de oțel, așa că, atunci
când ciocanii în pereți, nu poți desco-
peri nimic. Cu aceasta ultima pchiva-

me. dispariția presupusului cadavru, reușiseși să îndepartezi, pentru totdeauna, orice bănuială dela dumneata. Aș-dica așa credeai, căci nu te așteptai de-loc să rasar eu aici. De-acum începe pros-
tia dumitale, care constă într'aceea că n'ai fugit imediat. Motivul, după cum îl aflai tot din convorbirea la care am fost martor invizibil, era că nu gasiseși în vistierie tot ce sperai. Și iată de ce: mis-
ter 'towards pastra, de obicei, acolo a colecție prețioasă de briliante din cele mai rare, cari au, negreșit, o valoare co-
losală. Exceptional însă, în noaptea a-
ceea, le pusese în alta parte.

„Setea de bani te-a condus la un act imprudent, îmboldindu-te să mai rămâi aici. Și, cu asta, dumneata însuși ți-ai sdruncinat planul pe care-l urziși cu a-
răta iscusința. Merseși atât de departe cu neghiobia ca ai îndrăznit să mă în-
frunți. Pe cât se pare, îmi cunoști tac-
tica ce o adopt în cercetarile mele și știu
ca nicidecum eu nu fac taraboia, ci mă
vad în tăcere de treabă, și pesemne că
dumneata te socoteai cel mai deștept din-
tre noi doi și ca vei ieși biruitor. Ți-ai
greșit, însă, fundamental socotelile. Re-
cunosc, e-ți drept, ca ai reușit, în prima
noapte, să ne scoți din enclavă, căm-

zându-ți în laț : toluși, tot noi rămăseserăm învingători pe teren.

„În noaptea aceasta, voiai să ucizi pe Claud Towards și să furi colecția de briliante, iar după aia aveai de gând să o iei la sanatoasa. Putui, însă, să sosesc la timp ca să o împiedic.

Roger tăcu.

— Pentru care vă voi fi recunoscător atâta timp cât voi mai respira, mister Hamilton, — zise cineva la spatele nostru.

În ușa, susținut de doi servitori, sta bătrânul castelan, de asta data un adevărat moșneag, dar al cărui ochi nu mai erau turburi, ci pălpâia în ei flacara indignării și, totdeodată, plină de admirație. Aceasta, firește, era la adresa lui Hamilton, incomparabilul și istețul meu prieten, care și de rândul acesta limpezise, cu strălucire, un caz atât de greu.

— Mister Hamilton, dispuneți, vă rog, ca ticalosul să fie dus de aci, căci nu pot să suport mai mult vederea lui. — ruga Claud Towards.

Roger lua măsuri pentru transportarea culpeșului în beciu, într-o carcera sigură. Vinovații urmau să fie predați, a doua zi, poliției. Se stabilă, mai târziu, că pe falsul Archibald Russel îl chema în realitate Andrew, pe nume de botez,

și era fiul lui Freddie Postgate, care fusese, pe vremuri, servitor la Jessie Russel. Din cauza unui furt, însă, fusese nevoită să-l dea afara.

După ce ne schimbăram de haine, cari erau ude, șezurăm încă mult în noaptea aceea împreună cu Claud Towards și frumoasa-i fiică. În societatea acestor oameni fini, delicați, uităram, încetul cu încetul, de peripețiile înfiorătoare din ultimele ceasuri.

Disdimineată, sosi comisarul Beery cu câțiva agenți, aducând cu ei și pe administratorul Mirinsky, pe care Roger Hamilton îl reabilitase cu atâta strălucire și Paulette Towards se arunca la pieptul lui, în plânsete de bucurie.

O săptămână minunată de odihnă la castelul Windham fu răsplata noastră după care ne înapoiam la Londra.

PARTEA a II-a

CAPITOLUL 8

— Dați-mi o mână de ajutor, mister Hamilton. să-mi regasesc barbatul în viață! Dumnezeu voastra sunteți unica mea speranță.

Și, cu un plâns nervos, tânăra femeie întinse mâinile vizitatorului care tocmai intrase. Roger Hamilton, celebrul inspector-detectiv, zis „Arajitorul Negru”, cu strânse legături la Scotland-Yard, faimă moasa Siguranța a Londrei, la concursul căruia apela o jumătate de lume, când era vorba de deslegat un mister atât de încălețit, încât pare că nu-i vei putea da de rost niciodată, zâmbi ușor, se înclină ceremonios și saruta mâna doamnei, care era prada disperării...

— Bine înțeles că va voi da bucurios concursul, *missis*: dar, pentru aceasta, e absolut necesar să-mi povestiți încă o dată, și cât mai amănunțit, întreaga desfășurare a enigmaticii întâmplări pentru care m'au chemat aici.

Doamna își șterse cu o batistă lacrimile ce curgeau din abundența și-l potu, apoi, să șadă.

Aveți perfecta dreptate, mister Hamilton! Scuzați-mă că nu mi-am putut stăpâni surescitarea. Vă rog, stați jos și cu sa va povestesc totul! Dar, mai întâi, țiu să vă exprim recunoștința mea că ați răspuns așa de grabnic chemării mele. Vai, nici nu va faceți idee ce înseamna să fii cununata cu cel iubit abia de doua ceasuri și, după aceea...

Și hohote de plâns îi năbuseră iarăși vocea. Roger își lipise, unu de altul, vârfurile degetelor, așteptând calm ca doamna sa se liniștească și să-i descrie firul evenimentului cu adevărat misterios.

— Trebuie să știți, mister Hamilton, — începu ea, cu vocea încă înlacramată, — că eu, ca unică fiică a bogatului fabricant Penshurst, am fost foarte răsfățată, încă din copilărie. Mi se îndeplinea orice dorință ce mi se citea în ochi și eram înconjurată de un lanț de iubire și atenții, ce, uneori, mă apăsau aproape ca o povară. Cum creștui mare, adică împlinii șaptesprezece ani, nu mai fui obiectul de preocupare numai al părinților mei. Eram bogată, singura moștenitoare a unei averi însemnate și — cum mi se spunea cel puțin — nu urâtă. Ce-i

de mirare dar că o ceata de candidați toiau în jurul meu... în majoritate capete seci, cărora nu le ardea decât de banii mei? Nu eram eu atât de proastă ca să n'o înțeleg. Toate ochiadele lor mă lăsau rece. Nu mă interesa niciunul din domnișorii aia, oricâte priviri languroase îmi aruncau. De fapt, nu mă interesa, pe atunci, niciun bărbat.

„Așa stăteau lucrurile, când, într-o bună zi, — sau, mai bine zis, o seară, caci mă aflam, cu domnișoara mea de companie, la teatru, — făcui cunoștința cu un tânăr, care mă înlanțui într-o discuție serioasă asupra piesei ce se juca, precum și asupra altor probleme în legătură cu scena. Trebuie să știți că sunt o pasionată adoratoare a teatrului. Domnul mi se recomandă inginer-chimist Lantini, declarându-mi că e reprezentant general al unei fabrici italiene de articole farmaceutice și că dispune de un venit considerabil. Cum și ce fel, chestia e ca rugai pe mama să-l invite la noi la un ceaiu, ne îndrăgostiram unul de altul și, câteva săptămâni mai târziu, se sărbătorii, logodna noastră într'un cerc restrâns. Antonio, — așa-l chema pe numele de botez, — știu să convingă pe tata că se lucrează la bancă de un cont-curent de cinci milioane lei, iar pe mama o în-

cântă cu mii de complimente și amabili-
tați, așa ca-l diviniza aproape mai mult
decât mine.

„Era, însă, ciudat că, ori de câte ori
 venea vorba de firma italiană la care
era angajat, ocolea cu grija subiectul;
dar, fiindcă afirma că e posesorul unei
averi proprii impunătoare, tata nu-l sâ-
căi prea mult. La 10 lunie se făcu nun-
ta, adică acum patru zile, mister Hamil-
ton. Am impresia că o veșnicie mă des-
parte de Antonio al meu.

Doamna suspină din adânc și-și duse
la ochi batista-i fină, de dantelă.

— Dar ascultați numai cum s'a in-
tâmplat grozavia. — reluă ea. Ne cunu-
narăm la biserica „Sfânta Treime“, du-
pa care meraserăm la oficiul stării civile,
iar de acolo la fotograf. Nu mă izbi de
loc că la ușa bisericii se îngamădi pe
lângă trăsura noastră o mulțime de gu-
ră-casca. Deodată, un cerșetor bătrân
striga un cuvânt mirelui meu, n'am în-
țeles ce însemna, dar văzui perfect pe
Antonio îngălbenindu-se ca ceara și zo-
rind să intru în biserică. Pe drum spre
oficiul stării civile și, apoi, spre foto-
graf, era tare tăcut și ceea ce mă sur-
prinse în deosebi e că se aplecă de câte-
va ori peste trăsura și, aș spune aproape,
se uita cu oarecare frică înapoi. Fu un

mic banchet la hotel „Coroana”. într'un
cerc restaurant, compus din persoane alese,
printre cari, bine înțeles, se aflau și cei
doi martori la cununie.

„A, da, era să uit. Închipuiți-vă, mis-
ter Hamilton: cei doi martori erau prie-
teni ai lui Antonio și unul dintr'înși era
Japonez. Nu e caraghios ca și-a ales toc-
mai un Japonez ca martor? Dar mister
Mitsu era un om foarte manierat. De
altminteri, era coleg cu Antonio și an-
gajat și el ca inginer-chimist la aceeași
fabrică. De sine înțeles ca e și el creștin.
Societatea, poate și vinul ce-l consuma-
răm, înseninara pe barbatu-meu, ba ve-
selia-i depași aproape marginile buneii
cuvînte. Îmi vine greu să vorbesc astfel
despre el, dar socot că toate acestea pre-
zintă un interes pentru dumneavoastră.

„Pe la doua și jumătate ne duseram
cu toții în salonul de fumat al hotelului,
unde se servi cafeaua neagră, iar pentru
femei înghețata. Eu eram aproape ne-
deslipita de Antonio, iar în dreapta mea
ședea mister Mitsu. Cam pe la trei, apărut
un chelner, care se duse de comunica în
șoapta barbatului meu că un curier mă-
runtel, chinez, îl așteapta în vestibul, a-
vând a-i preda o scrisoare urgentă. Va-
zui din nou pe soțul meu îngălbeni-
du-se. Sări în picioare, se uită nehotărât

la mine. îngână câteva cuvinte de scuză și alergă afară. Voi să ies după el, căci, în definitiv, îi eram acum soție și trebuia să iau parte la toate grijile sale. Iata, însă, că mă simții reținută de mână japonezului. Uitându-mă la el, îl zării închizând, pentru un moment, ochii, iar apoi fixându-i asupra mea cu o expresie de constrângere.

— „Cum, missis, — îmi spuse, chipurile, în glumă. — nu vrei să lași pe barbatul dumitale nicio clipă singur? Își va atrage, atunci, faima, cum se zice aci, în Europa, că-l ții sub papuc.”

„Zâmbii și eu. Văzui, atunci figura lui Mitsui crispându-se, timp de o secundă, într-o schimonositură asiatică. Mă smulcii din încheștarea mâinii lui și, îngânând o senza confuza, mă repezii în vestibulul hotelului, unde văzui pe barbatul meu tocmai despartindu-se de un Chinez tinerel și marunt. Antonio nu mă văzu. Avea un bilet în mână și căta în pământ, cu mintea absentă. Ar fi trebuit, acum, să mă apropii de el, să-l întreb ce neazuri are. N-o facui, o sficiune inexplicabila reținându-mă locului. Deodată, Antonio mototoli biletul și-l arunca, distrat, jos. O clipă în urmă, se năpusti afara în strada, așa, în capul gol, cum era. Nici prin vis nu mi-ar fi trecut

că se va depărta de tot. ci reflectai că s'o fi dus la vreun vânzător de ziare, dintr'acei cari se aflau tocmai pe stradă, în fața hotelului.

„Deocamdată mă interesa mai mult răvașul pe care-l aruncase cu atâta neglijența. Nu râdeți de mine, mister Hamilton, dacă vă voi mărturisi că mă stăpânea un sentiment vag de gelozie. Ridicai hârtia și o ascunsei în sân. Și iată că iar se ivi lângă mine, pe nesimțite, Mitsui, care iar mă fixa cu ochii sui, ca și cum ar fi voit să mă strapungă, de mă napădi un sentiment de slăbiciune pe care nu-l cunoscusem încă până atunci.

„Ești îngrijată de Antonio, zise el, zâmbind, și dinții lui lungi și galbeni se încălecară peste buza-i subțire ca o dungă. - - dar liniștește-te, missis, se întoarce el cu siguranță”.

„Și, oferindu-mi brațul, mă conduse înapoi în salon. Ce sa mai spun, mister Hamilton ? Se scurse un ceas, se lasă amurgul, însera și veni noaptea. Barbatul meu nu se întoarce... nu reveni. Veselia cedase de mult unei neliniști apăsătoare. Mă rezemam, plângând, într'un colț, unde rudele mă consolau. În zapaceala aceea, pe nimeni nu surprinse ca cei doi martori se retraseseră, cu un salut scurt. Pe la zece seara, tăticu' înștiința poliția;

dar cercetările ei nu dădura niciun rezultat.

„Un comisionar, care staționează în fața hotelului, declara ca a văzut precis pe barbatul-meu urcându-se într-un automobil închis, particular, ce așteptase la o rascruce. După parerea comisionarului, fusese o limuzină Nash, judecând, cel puțin, după forma radiatorului. În tâmplător, știam adresa particulara a marelui meu. Ședea în Fivan-Street, numărul 37, unde luase cu chirie două camere, la văduva unui droghist. Femeia, o Olandeza, are un nume ciudat. Ei zice Spakseegor.

„Chiar în aceeași ora, comisarul Prescott se duse cu tata la garsoniera lui Antonio. Nu fusese însă nici acolo, de dimineața de când venise la noi. Investițiile poliției ramaseră infructuoase. Tata dispuse, atunci, ca să se lipească pe toate zidurile fotografia celui dispărut, oferind un premiu de două sute lire sterline aceluia care ar fi în masura să indice poliției încotro s'a îndreptat dispărutul.

„Sosiră patru sute de scrisori, dintre cari trei sute nouazeci și două fura aruncate la coș, ca absolut inutilizabile. Restul de opt păreau să dea indicii cu adevărat reale. Patru din ele precizau

că o limuzină Nash a fost văzută, ca la o oră după dispariția subită a lui Antonio, în ulița Redcook (Cocoșul Roșu). Ulița aceasta îngusta se afla într-un cartier din cele mai discreditate... (tu știi aceasta, mister Hamilton). Pe cât se pare, mașina s'a oprit în fața unei case înalte, cenușii, și din casa aceea s'a urcat în automobil un om cu ochii în forma de migdală, de buna seamă un Chinez sau Japonez. După aceea, mașina a luat-o înainte cu viteză, corind spre port.

— Incepu, vă rog ? Spre port ?

Era pentru întâia oară că Vrajitorul Negru întrerupea pe doamna Laminii. Aceasta îl privi mirată.

— Da, spre port. Gasiți ceva ciudat într'aceasta ?

Roger Hamilton, însă, nu-i răspunse, ei clatină doar din cap.

— Comisarul care m'a consolât, la început, ca soțul meu se va întoarce totuși, — continua leneș, — devenea din zi în zi mai pesimist. În cele din urmă, mă slăui să apelez la ajutorul dumneavoastră, mister Hamilton. Tata va telegrafia fără întârziere la Londra și sosiți încă înainte de cât va așteptam. Cum vă spusei : sunteți ultima mea speranță. Ajutați-mi să-mi regasesc so-

ful. Dumnăvoastră cum credeți: e încă în viață? Nu-i așa că o credeți? Vă rog, spuneți-mi adevarul, oricare ar fi el!

Inspectorul se lasase pe speteaza fotoliului și, cu ochii-i aproape închiși, cu fața nemiscată, îl puteai asemui cu un cap de bronz. În cele din urmă, uitându-se la doamna Lantini, pe sub pleoapele-i aproape de tot lasate în jos, zise:

— Aveți într'adevăr o diadema foarte originală.

Decepționată de acest răspuns neașteptat, femeia se apuca de frunte și izbucni iar în plâns.

— Îmi amintesc și eu acum de asta, mister Hamilton, căci, trebuie să știți, bijuteria aceasta e un cadou dela Antonio și, de aia, o port, deși, în neliniștea în care mă sbat, nu-mi prea șade bine să mă gătesc.

— Va înțeleg. Sunteți atât de amabilă să-mi dați și mie diadema, s'o supun unei examinări amanunțite?... Mulțumesc!

Intr'adevăr, îngustă bijuterie, al cărei aur era de o colorație de un verde strălucitor, era tot pe atât de scumpă, pe cât de rară. Înlățișa trupul solzos al unui șarpe incolacit, care ținea în gură o piatră de jad. În piatra aceasta erau încrus-

tate niște slove cindate chinezești și, întorcând diadema, Hamilton o vază scobită și închisă cu un capecel de aur. Capecelul acesta, pe care-l deschise după oarecare trudă, scoase la iveală o scobitură, plină cu un praf de un alb-gălbui.

Scutura puțin din el în palma, îl mirosi, îl arunca apoi pe jos, cu toate semnele unei invincibile scârbe, și scoase din vestă o sticlută, din care turna câteva picături ale unui lichid apos pe covor, exact în locul unde se risipise praful. După aceea, închise capecelul și se uită la doamna Lantini cu o privire foarte serioasă.

— Nu mi-ai putea spune,coniță, când v'a făcut cadou soțul dumneavoastră diadema aceasta ?

— Acum vreo trei săptămâni. — îi răspunse ea, mirată. — îmi amintesc încă și azi precis. Era aniversarea zilei mele de naștere, când mi-a dat-o. Îmi spuse glumind : „Sa n'o porți decât după ce vei fi soția mea !”. L-am promis. Din păcate, nu m'a mai văzut cu giuvaierul ăsta.

— Mulțumiți lui Dumnezeu, doamnă, că ați scapat teafără, căci bijuteria aceasta vă putea pricinui moartea. Vedeti aci spinul ăsta mic, de aur. E gol, dar în legătură cu scobitura ce am de-

șertat-o adineauri. De bună seamă că s'a prins în coama parului dumneavoastră. Dacă v'ar fi sgâriat cât de cât fruntea, datorita puterii sale de absorbție ar fi făcut să patrundă, în mica rană, în aceeași clipă, o cantitate mica din acest praf. Ar fi fost, însa, suficiența aceasta minimă cantitate ca să va omoare, în decurs de un minut, căci conținea *siahi*, seva uscată a unui pom veninos chinezesc. Otrava aceasta are un efect aproape instantaneu și, pe lângă asta, nu se poate cerne din corp decât foarte greu. Probabil că soțul dumneavoastră a cumpărat bijuteria aceasta în vreun magazin de antichități și negustorul, de sigur, habar n'avea că ține în pravalie un instrument deucidere atât de periculos.

Într-o mișcare repede, inspectorul își deschise briceagu-i universal și rupse, cu un clește, spinul subțire ca un ac, netezind, apoi, locul gronțuros cu o pilă. Zâmbind politicoș, înapoia bijuteria femeii, care, galbenă ca un cadavru, se lăsase pe speteaza scaunului.

— Mi-ați... salvat... viața, mister Hamilton. — băigui ea.

Adaogă imediat :

— Și barbatu-meu... nu-i așa ? nici el nu știa nimic de caracterul primejdios al cadoului său ?

Era, în timbrul cu care făcuse întrebarea, un accent de panica.

— Ași, de unde sa știe? Nu, nu, — zise Hamilton. -- se vând adesea obiecte de astca exotice, cu câte-un conținut otrăvitor, fara ca vânzătorul sau cumpărătorul sa aiba habar de ceva. Dar apropo: n'aveți vreo fotografie în grup dela nunta dumneavoastra? Areau să spun adica: o fotografie pe care figureaza și cei doi martori.

-- Ba da, am o fotografie de-astca! Uite-o! Dar nu înțeleg ce interes ar prezinta pentru dumneavoastra. Am dela barbatu-meu fotografii mult mai reusite.

Hamilton lipi de piept fotografia, ca un trofeu.

— Tocmai de fotografia asta avem nevoie și-i atribui o mare importanța, caei, fara îndoiala, dela dumneavoastra a emanat ideea unei fotografieri în grup?

— Negreșit.

— Și inca ceva: îmi povestirați adineaori de o hârtie mototolita, pe care a aruncat-o soțul dumneavoastra. O mai aveți?

— De sigur.

Și *mistress* Lantini bojbai în pozetă de unde scoase biletul.

— Uite-l, dar nu cred ca va intere-

seze, căci nu conține nicio înștiințare, ci numai cifre.

Inspectorul de spaturi hârtia și într'a-devar, la prima vedere nu zăreai decât niște numere în aparența fără niciun rost și înșirate în modul următor:

5	7	21	13
18	26	22	7'
13	24	15	24
12	26	7	18
6	8	22	26
9	26'	23	13
20	26	22	20
22	15	13	15
13	7	6	18

O cută adâncă se săpase pe fruntea lui Roger Hamilton.

— Vă înșelați foarte mult, doamnă, dacă vă închipuiți că biletul acesta nu prețuește nimic pentru mine și nu poate să-mi dea nicio lamurire. Vom descureca totuși, misterul, cu ajutorul lui și al fotografiei în grup. Atâta, însă, mă tem ca nu prea va va bucura rezultatul.

CAPITOLUL 9

Casa din Evan-Street, numărul 57 era una din acele clădiri întinse, cu nenu-

rvărate colțuri, ganguri și curți, cum le construiau în evul mediu negustorii bogati, cari voiau sa-și clădească nu o casă, ci aproape o cetățuie, un bastion pentru comorile lor, îngramadite în vasele curți. În dos, se marginea cu Red-cock-Street, o uliță îngustă, care, chiar dacă nu va fi fiind largă de trei metri, totuși — în special noaptea — era foarte animată. Situata în apropierea portului Liverpool, e foarte manoesă pentru numeroșii cărciumari și telali, fiindu-le o bogată sursă de venituri, iar când lanaragiul aprinde lampile, sunetele a diverse aparate de radio sau gramofioane vestesc începutul petrecerilor în locurile de pe acolo, nu tocmai curate. Cūrând-curând, la sunetele atâtor instrumente muzicale chinuitoare, se amestecă înjurături de marinari și croncăniturile prostituatelor bete.

În casa dela numărul 57 din Evan-Street, domicilia vaduva droghistului Spackseegor, ocupând o locuință de cinci camere, la primul etaj, cari îți făceau o impresie reprezentativă. Doua din ele, după cum aflaram din raportul doamnei Lantini, erau închiriate inginerului Antonio Lantini.

Vaduva Spaakseegor era o femeie ca la cincizeci de ani, energică și corpo-

lentă, cu niște obraji buhăiți, cari luceau întruina, ca și cum ar fi fost unși cu slămină, și doi ochi mici, negri, sireți. Trebuie să fi dispunând de un foarte mare număr de cunoștinți, deoarece se suna mereu la ușa ei și nu erau întotdeauna cerșetori de cari ea se cotorosea — după cum se vede bine din chipul ei — cu o simplă pomână de câțiva gologani.

Iată o dimineața frumoasă de vară, numai ce se pomeni cu o scrisoare, care-i provocă mare uimire. Un avocat, anume Jenkins, o invita la dânsul acasă a doua zi, înainte de amiază, la o discuție importantă, fiind vorba de o moștenire; așa cel puțin se spunea în scrisoare. Văduva droghistului stete pe gânduri. Dela cine Dumnezeu ar avea ea de moștenit ceva? Fratele raposatului ei barbat emigrase, încă de tânăr, în America, dar îi mersese foarte prost acolo: cu patru luni înainte de a muri, cerșise lui barbatu său o sută de lire sterline.

— La urma urmelor, — își zise, — ce-mi bat eu atâta capul? Aflu eu mâine.

A doua zi, pe la zece, apărui, îmbrăcată ca de Duminică, la poartă, constatănd însă, spre ciuda-i, ca tramvaiul tocmai i-a trecut pe lângă nas. Trebuia, acum, să aștepte vagoanele următoare,

cel puțin șase minute. Resemnată —
nici n-avea încotro, de altfel — se duse,
gălăind și gemând, la stația de tram-
vaiu, fără să observe ca un barbat, cu o
gluga albastră de mecanic, îi urmarea
cu atențiune mișcarile.

Purta în cap o șapcă cu o pajură și-ți
facea impresie de orașan. Zâmbi fără
voie, când conducătorul tramvaiului se
sili să ajute pântecoasei lemei să urce
în vagon. După aceea, însă, își îndreptă
întreaga-i atențiune spre casa din care
tocmai ieșise vaduva Spaakseegor. O
ocoli în arc mare, parcurse ulița îngus-
tă, întunecoasă, transversală, ce o lega
de Redcock-Street, și stabili, cu multă
minuțiozitate, ca se marginea, în dos, cu
o casă colțuroasă, în parterul careia se
afra un restaurant chinezesc, care, de
buna seama, era destinat, în special, ma-
rinarilor asiatici.

Un steag de un roșu arzător, acoperit
de sus până jos cu diferite litere chine-
zești, făcea o impresie misterioasă, ca și
vitrina de altfel, în care erau expuse o
mulțime de trufandale exotice și cești
draguțe de porțelan. Deasupra ușii era
scris în latinește și cu cursiv :

Restaurant chinezesc de prim rang :
La crinul de aur.

Iar dedesubt:

Curiozități interesante pentru un strain!!!!

Aceste patru semne de exclamare grăiau o limba elocventă. E' lesne de închipuit că vreun amator de aiurea, dornic de lucruri senzaționale, pica înantru, gustând, pe bani scumpi, tot felul de desfătări problematice. Acum, înainte de amiazi, destul de devreme încă, localul pareă să doarmă. Cel puțin, intrarea era astupată de o perdeă roșie, murdară, ce pareă mai de grabă, o cârpă.

Necunoscutul avu aerul că a vazut destul. Fluierând un cuplet, coti iar pe strada transversală, îngustă. La birtul chinezesc, însă, pesemne că era cineva treaz, deoarece nu coti bine necunoscutul pe strada laterală și ușa se crapă, ivindu-se în întredeschizatura capul unui Chinez bătrân. Apoi ușa se închise pentru o clipă. Puțin după aceea, însă, se strecura afară un baiat de Chinez, ca la doisprezece ani, luându-se, în salturi mari, după cel care tocmai dispăruse.

z

• ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■

— Aci șade văduva Jeana Spaakseegor?

Slujnica se uită mirată la omul care-i făcuse această întrebare.

— Firește că șade aci, dar momentan nu e acasa. Ce dorești dumneata?

Necunoscutul scoase o legitimație.

— Eu sunt instalator dela „L zinele Comunale de gaz și electricitate, și am venit să controlez conductele, una câte una.

Fata reflecta un moment, apoi îl lasă să intre. Instalatorul se îndrepta spre cea dintâi camera, ce comunica cu intrarea.

— Stai! Aci e încuiat. Odaile sunt închiriate unui domn, care e... (slujnica se gândi un moment, apoi zise repede): ...e plecat de câteva zile.

— Mi-e indiferent. Trebuie să controlez toate conductele din camere. Fițiți având dumneata vreo cheie.

— Da, nu zic ba, dar...

— Aha, mă suspectezi. Trumșico, dar n'ai niciun motiv.

Și, zâmbind, instalatorul apuca fata de gușă.

— Mai întâi, nu cred că eu să am aspect de veritabil spargător și, al doilea, n'o fi ascunzând chiriașul pe aci nișcaiva comori.

Slujnica râse.

— Comori? Nu, nici gând să aibă. Cred, mai de grabă, că o să găsești

înauntru un teanc de conturi neachitate, caci mister Lantini...

Nici nu ma privește, frumușico, cum sta mister Lantini cu datoriile. — în taie instalatorul vorba. — dar, dacă ai vrea sa-mi aduci cheia, ți-aș fi infinit recunoscator, caci am de facut controlul și în alte locuinți, nu numai în asta, a voastră.

Un minut în urma, el se afla în camera. După ce-i aduse și o scara dublă, fata se departa, zâmbind cochet. Nu închisese, însă, bine ușa și interesul instalatorului pentru conducta de gaz păru sa se risipeasca dintrodată. Examină la înțelea fiecă amănunt al camerei: alerga apoi, ca și cum ar fi urmat unui imbold lăuntric, la soba, deschise ușa de tuci și, bagând mâna înauntru, scoase de acolo un vraf de hârtii arse, pe cari le întinse cu bagare de seama înaintea sa. Foarte aceste resturi de hârtii erau aidoma cu aceea ce doamna Lantini o daduse lui Roger Hamilton : acoperite de sus până jos cu coloane de cifre.

Instalatorul, în care, fara îndoiala, nimeni n'ar fi recunoscut pe faimosul Vrajitor Negru, dete, necajit, din cap: ascunde, totuși, în buzunar bilețelele ce mai puteau fi citite, pe când pe cele arse de tot le vârî înapoi în soba. După

aceea, se apropie hinișor de birou, care era lângă fereastră și, deschizând sertarele cu cheia-i universală, le trase afara. Un teanc de hârtii și documente îi rasări înaintea. Le cerceta în treacăt, una câte una, și, deodată, smucî o hârtie sus de tot, pe care o citi cu o expresie de triumf. Era o poliță de asigurare, făcută pe numele doamnei Lantini, nascută Penshurst, și anume de asigurare asupra vieții, în valoare de douăsprezece mii, cinci sute, lire sterline. Ciudat : polița fusese emisă la 18 Mai, așa dar într-o zi când nu era cununată încă.

Roger Hamilton zâmbi și luă și polița aceasta la el, după care închise la loc biroul. Dete prea puțină atenție unei narghilele, care se afla într-un colț; în schimb, paru să-l intereseze o casetă mică, de lac, de pe un serin. O ridică și, după ce o mirosi, deschise capacul. Era până la gura plină cu niște globulețe albe și de mărimea unui bob de mazare. O închise la loc, cu un zâmbet enigmatic, murmurând doar un singur cuvânt :

— Opiu!

Se duse, apoi, la garderobă, pe care-l deschise de asemenea și-l lumina înăuntru, cu o baterie electrică, de buzu-

nar. Găsi patru co-tune, cari atârneau pe niște uneri. Dar într-un colț mai era ceva mototolit, ca un ghem. Vari mâna în partea aceea și trase afara o pălărie de păsă, murdara și pleznită, precum și o cămașă ruptă, cu rugina ce părea provenita din pete de sânge. Le examina lung, freca să vada de li se schimba culoarea, și o împinse înapoi în garderob, împreună cu pălăria, închizând la loc mobila. Auzind pe cineva umblând pe afara și ca se apropie de ușă, se avântă, într-o clipă, iarăși pe scara.

— O secunda în urma, intra slujnica.

— Ei, gasit-ai vreo stricaciune?

— Nu prea, frumuseco. Numai colea este o crapatura. Ma reped să aduc gura-perca, s'o lipesc, și abia după aia voi controla celelalte odaï.

Coborî domol de pe scara, își strânse uneltele, ciupi fata de obraz și plecă, mormăind :

— Pâna într'un ceas, sunt înapoi.

Trecu, însă, acest ceas și instalatorul nici să se ivească. În schimb, veni într'un suflet, peste doua ore, vadova Spaakseegor. Era lac de sudoare și lăcrășoasă. Abia mai putea vorbi.

— Ce infamie! Să îndrăznească să-și bată joc de mine! Nici nu există viclean avocat Jenkins în toată strada, ba

nici măcar în tot oraşul. Iui bate inima de sa ma sufoc. Ia şi gândeam ca or fi şi profitat de ocazie spargătorii ca sa mă jefuiască.

Slujnica zâmbi în sinea sa, gândindu-se la instalatorul care, cu toata asigurarea ce daduse, nu se mai grabise sa vie. (O fi fost el autorul acestei întâmplari misterioase ? Se feri, însă, sa spuie vreo vorba, ca sa nu manânce o trântea.

CAPITOLUL 10

În uliţa Redcock-Street se produsese o învâlmăşeala, provocata de un marinar irlandez, roşcovan şi beat. Blestemând şi ocarând, venea, balabanindu-se, pe îngusta strada, oprindu-se aproape la fiecă casa şi jurându-se pe sfântul Patrick, să suceasca la primul prilej, pe mizerabilul de cârciumar, care-i servise o băutura infecta. Bine înţeles ca cei cari îl înconjurau, printre cari se aflau un mare numar de mateloţi, îl tachinau, luându-l straşnic în zeflemea. Ori de câte ori, însă, voia sa tabere pe ei, fereau cu dibacie înlaturi şi mâna-i ridicată nimerea în gol. Deodată îşi pironi ochii pe restaurantul chinezesc, măsurând cu o privire sticloasa, mâncările expuse în galantar.

— Să mă lovească damblaua dacă nu e aici o cărciumă, cum am întâlnit adesea în Shanghai. Ia să ancoriez eu înăuntrul, ca să scap de haita asta !

Și, olatinându-se, deschise ușa, dispărând, o clipă în urma, după perdeaua roșie. Și ciudat : mulțimea, care-l însoțise până aici, se astâmpăra și se risipi în curând în toate direcțiunile. Niciun marinar nu-l urma în local. Se părea aproape că până și cei mai îndrăzneți dintr'înșii simțeau o sfîciciune inexplicabila de restaurantul chinezesc. La prima vedere, interiorul acestuia te dezamăgise. Era de o sobrietate europeană; numai felurile de bucate neobișnuite, dela bulet, oua verzuie, saramura de aripioare de rechin, trestii de bambus ce înotau într'un sos de zahar, alge verzi fierte într'un oțet și mai verde, îți denotau evident ca te afli într'un restaurant exotic.

Betivul se instalează la o masă liberă și sgâi ochii la ce era în jur. Afară de el, se mai aflau patru clienți în birt.

Trei dintr'înșii erau Chinezi și se distrau cu un fel de joc de domino, înșirând una lângă alta piese mici, de fildeş, acoperite cu niște semne grafice abracadabante. Al patrulea client era

un Alb, după îmbrăcăminte și fața-i jî-
gărită, de cerșetor.

În clipa în care Irlandezul intră în
local, ședea la masa cerșetorului un
Chinez bătrân cu coada lungă. Era pă-
tronul, care-i vorbea răstit. Cerșetorul
da întruna din cap, foarte necăjit.

— Nu admit eu ca să mă alegi întâi
pentru o treaba și, după aia, să te scu-
turi dintr-o dată de mine, ca și cum aș
fi o cârpa! — îl auzi marinarul spu-
nând, tocmai în momentul în care se
așeză greoiu la masa sa.

Chinezul îi șuiera un singur cuvânt
în ureche și cerșetorul tacu pe dată, ni-
tându-se, înmărmurit, la noul venit.

O clipă în urmă, rasări de după o
perdea garnisită cu broderii, care aco-
perea singura ușă ce da în încăperile
din dos, o femeie, care, judecând după
gusturile marinarilor, putea fi socotită
drept frumoasă. Era o Europeană înal-
tă, cu obraji rumeni, sănatoși, și un
par bogat, blond, pe care și-l ținea îno-
dat pe după cap în două coade groase.
Cu un surâs nerușinat, lipsit de orice
echivoc, sezu la masa noului consuma-
tor, întrebându-l ce dorește. Bețivanul,
însa, nu parca să manifeste niciun in-
teres pentru farmecul profesionistei de
stradă.

Comandă, uruz, o sticlă de vin de orez și o farfurie de salata de bambus, pe care o înghiți, în sorbituri lacome, numai ce-i fu adusa, și goli sticla dintr-o data. După aceea, își propti coatele în masa, își întinse picioarele și adormi pe data. Sforaiturile-i sgomotoase, ce aduceau cu hârșăitul ferestrăului, facură pe birtaș să ciulească, un moment urechile și să se uite banuitor la client. În urma, scoase din reverul kimonoului sau un ac lung, ascuțit, și apropiindu-se de matelot, îl înțepa, de două-trei ori, în spate. Se întoarse apoi, zâmbind, la European și, frecându-și, încântat, degetele osoase, îi șopti:

— Doarme cu adevărat.

Și într'adevar, marinarul părea să aibă un somn binecuvântat de Domnul, căci nu se trezi decât după ce patronul și o chelnerița îl sgâlțăira peste o jumătate de ora și turnara peste el câteva galeți de apă. Se ridica, împleticindu-se și injurând, își vârî mâna în buzunar și trânti pe masa două monezi de argint, după care ieși, bălăbănindu-se, Coti, grohaind, în strada laterală și, câteva minute, îi se auzi încă vocea, căci cânta de zor. Cerșetorul se ridica și el aruncând Chinezului o privire plină de ură.

— Tie-ți datorez că am fost smuls dela o combinație care-mi promitea atâtea ca niciuna alta. - - zise, dându-și, furios, cu mâna peste frunte și orbita goală dela care pornea o cicatrice roșie peste tot obrazul, până la buza de jos, slăbită.

Chinezul îl măsură cu o privire oarecum amuzată.

— Cred și eu, chiorule, că-ți plăcea combinația aia, dar trebuia să te porți mai bine și să corresponzi așteptărilor mele. Ai uitat, însa, ca eu, în calitate de șef, sunt informat asupra fiecărui pas al tau. Voiai să devii independent, chiorule, și, de aia, am fost nevoit să te exclud. Fii băiat detreabă și voiu avea iar încredere în tine.

Cerșetorul nu raspunse. Numai ochii-i vorbea o limbă elocventă. Învalui într-o privire plină de dușmanie pe Chinezul care rânjea. După aceea, își trânti în cap o pălărie de păslă, turtită, își vârî mâinile în pantaloni și parăsi restaurantul, legănându-se în șolduri. Nu observa, în strada, că e urmărit, pe nesimțite, ca o umbră, de marinarul beat, care pareă să se fi trezit complet, judecând, cel puțin, după faptul ca se pricepea de minune sa se fie scaliu de cerșetor, nepierzându-l din ochi, chiar

dacă drumul ducea prin ulițe și unghere neluminate. În cele din urmă, cerșetorul se opri în fața unei case înalte dintr-o stradă frecventată.

Marinarul putu constata că se uită întâi stios în toate direcțiile, după aceea scoate o cheie din buzunar, descuie repede și, o clipă după aceea, dispare în pridvor. Câteva secunde mai târziu, fu și matelotul la poartă și-și notă cu atenție numărul clădirii. Era casa cu numărul 15 din strada River-Street. Cum totuși se pregătea să se depărteze, Irlandezul mai putu observa aprinzându-se lumina la cele două dintâi ferestre dela etajul al doilea.

CAPITOLUL 11

Mistress Lantini ținea, nedumerită, în mână, o scrisoare, pe care totuși i-o adusese un comisionar. Recitea mereu raudurile inexplicabile pentru dânsa, fără ca să se poată lamuri. Era dela inspectorul Roger Hamilton, care-i scria, cu trăsăturile-i de o energie caracteristică :

Stimată Doamnă,

Imi puteți da concurs efectiv în cercetările ce le fac întru găsirea soțului dumneavoastră și aceasta într'un mod foarte simplu.

Procurăți-vă de pe undeva o rochie modestă, cum nu se poate mai saracută, înfășurați-oa capul, până aproape de jumătate, cu o broboada ce o puteți împrumuta de pe la cineva, și duceți-oa, azi după amiazi, între patru și cinci, în River-Street. Plimbați-oa de câteva ori prin fața casei cu numărul 15, așa, ca din întâmplare, dar să nu oa tradați, orice ați vedea.

Imi comunicați telefonic constatarile dumneavoastra, tot astăzi. Chemați la Centrala 44507 și cereți pe voiajorul comercial Brammell. Sub acest nume locuiesc la hotel „Zefir”.

Va salut. Al dumneavoastră devotat

Roger Hamilton

Ea lăsa în jos, nehotărâta, foaia de hârtie. Ceea ce-i seria inspectorul era, pentru ea, mai mult decât ciudat. Semăna aproape cu o gluma proastă. Pe de altă parte, Roger Hamilton facuse asupra ei cea mai bună impresie, negreșit, dar iată ca o molcomeau îndoieli. Adică de ce nu putea inspectorul însuși să se plimbe prin fața casei la ora fixată și de ce trebuia neapărat ea să se preteze, într-o îmbrăcăminte saracacioasă, unei asemenea aventuri?

După aceea, însă, fu nevoită a-și măr-

turisi că Roger Hamilton va fi având
monvele sale, bine întemierate, să-i ră-
credințeze ei asemenea sarcina.

Fra, deci silita sa-l asculte, dacă putea
sa-și scape barbatul, care, precum spera,
era încă în viața. Suna camerista.

— Parca e la noi spalatoarea. nu-i
așa?

— Da, conia.

— Chiam'o încoa!

Un minut în urmă, cea solicitată fu
introdusa în cameră. Era o femeie mui-
cită, într-o rochie compusa mai mult din
petice decât dintr-o bucata. La vederea
ei, doamna Lantini dete din cap, mulțu-
mită, și-i surăse amical.

— Vrei sa câștigi cinci sute de lei,
față Matildo?

— De ce nu, cucuana? Oricând.

— Asculta-ma deci! (Soția chimistului
Antonio șovăi puțin, fara voie, și conti-
nua apoi, oarecum încurcătă:) Vino azi
după-amiază la noi și-mi vei da rochia
pe care o porți acum. În timpul acesta,
eu îți voi pune la dispoziție un capot
de-al meu. Am nevoie de rochia dumi-
tale pentru un anumit scop. Cel mult la
șase rlo aduc înapoi. Cât voiu lipsi, vei
fi tratata cu cafele și pesneciori, iar la
șase, când mă întorc, îți dau pe deas-

pra și cinci sute de lei. Ei, ce zici; facem târgul?

Tata Matilda răsese cu pofta. Era, într'adevar, pentru dânsa, o minunată afacere aceea pe care i-o propunea doamna. La urma urmelor, însa, au și cucoa-nele astea din cercurile distinse câte-un capriciu extravagant și, în definitiv, ei îi era indiferent. Chestia e ca se alegea cu cinci sute de lei, așa, pe de geaba. Dete din cap, în semn ca admite.

— Ma rog, cum doriți! Fac întocmai.

— Bine dar! Te aștept deci. Vinu negreșit!

Doamna Lantini înclină capul amical și spalatoreasa ieși.

• • • • •
În camera de hotel, pe care o ocupa Roger Hamilton, acesta sta de vorba cu un domn cu ochelari, care ședea în fața sa.

— Vasăzică, — îl întrebă, — sunteți siguri că veți recunoaște pe doamna Lantini după o fotografie?

Vizitatorul se grăbi să facă un gest afirmativ.

— Dar bine înțeles. Doamna Lantini veni, împreună cu soțul ei, la 18 Mai, înainte de amiazi, la noi la societate. El ne arată un buletin de căsătorie, cerându-ne să-i asigurăm soția pentru

doiăsprezece mii cinci sute lire sterline. Doamna Lantini fu examinată minuțios de doctorul societății, care are cabinetul de consultațiuni în aceeași clădire cu birourile noastre, și găsită sănătoasă. În urma acestui aviz, nu mai era de ridicat nicio obiecțiune, așa ca fu asigurată persoana în chestiune.

În urma acestui aviz, nu mai era de ridicat nicio obiecțiune, așa ca fu asigurată persoana în chestiune.

Roger Hamilton scoase din vesta o fotografie micuță, ca la trei centimetri pe patru, și o puse pe masă.

— Mi-ați putea spune ce culoare avea părul doamnei Lantini ?

— Firește ! E blond și foarte bogat, și și-l poartă prins pe după cap în două coade... amănunt care tocmai ca m'a izbit.

— Exact

Vrajitorul Negru dete din cap, încântat, luă apoi fotografia pe care o pusese pe masă și o întinse interlocutorului.

— Sunteți bun să-mi spuneți pe cine reprezintă fotografia aceasta ?

Funcționarul dela societatea de asigurare arunca o ochire asupra ei și zise apoi, cu un ton categoric :

— Pe nimeni alful decât pe doamna Lantini.

— Minunat ! — exclama inspectorul, Şi vâri fotografia înapoi în vestă.

— Va sunt foarte recunoscător, mister, pentru informaţiunile dumneavoastră. Decât, trebuie să vă rog să păstraţi stricta tăcere asupra acestei convorbiri, caci, precum veţi fi observat, e vorba aci de o tentativa de asasinat, pe urmele căruia mă aflu. Aşa dar, pot conta că nu veţi vorbi nimănui despre ce s'a discutat între noi ?

Funcţionarul dela societatea de asigurare întinse inspectorului mâna.

— Vă dau cuvântul meu, mister Hamilton. Vă puteţi pe deplin bizui pe discreţiunea mea. Ştiu care mi-e datoria. La revèdere !

— La revedere !

Vrăjitorul Negru îşi petrecu vizita, tot pînă la uşa, după care se înapoiă, gânditor, la biroul său, care era acoperit cu o mulţime de bilete mototolite : hârtiile acelea pe cari le scosese din soba disparutului Lantini. Privi, tot clătinând din cap, coloanele lungi de cifre cu cari erau presarate, lua, apoi, un creion, ca să încerce din nou să decodifice scrisul secret. Oricât, însă, es

străduia, recurgând la toate combina-
tule posibile, nu nimerea.

Probabil ca cifrele erau în oarecare
legatură cu alfabetul. Scrise din nou pe
o hârtie :

A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z						
17	18	19	20	21	22	23	24	25	26						

Luă, după aceea, biletul pe care Lan-
lini, pâna a nu dispărea, îl aruncase jos,
mototolit, și, în locul cifrelor puse lite-
rele corespunzătoare, dar tot nu nimeri.

Deodată, îl străfulgera, ideea ca lite-
rele ar fi să se numere invers, dela coa-
dă, cam în felul următor :

A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O
26	25	24	23	22	21	20	19	18	17	16	15	14	13	12
P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z				
11	10	9	8	7	6	5	4	3	2	1				

Nici acum, însă, nu putu ajunge la
vreun rezultat. Deodată, îl napădi o
nouă inspirație. Nu putea fi la mijloc
decât un scris cifrat, cu numere zeci-
male, la care valoarea numărului ar
corespunde efectiv alfabetului citit dela
coada. Decât, trebuia să înșiri literele
într-un singur rând și să le citești de
jos. Cuvântul exact nu era redat de

rândul transversal, ci de cel luat dea-
lungul.

Dacă, dar, în loc de 3 puneai V, în loc
de 18 I, în loc de 13 N și în loc de 12 O,
ieșea, din combinația aceasta, cuvân-
tul : Vino. Punctul de lângă cifra 26 în-
semna ca se termina acolo o propoziție.
La litera ă, din rândul al doilea, apos-
troful ține loc de caciula, iar la litera ț,
din ultimul rând, apostroful ține loc de
sedila. Textul biletului era, deci astfel
descifrat :

V	t	f	n
i	a	e	t.
n	c	l	C
o	a	t	i
u	s	e	a
r	ă	d	n
g	A	e	g
e	l	n	L
n	t	n.	i.

Vino urgent acasă. Altfel te denunț.
Ciang-Li.

Acum înțelegea Roger Hamilton de
ce lantini, care va fi având anumite
legături cu Ciang-Li, a dat buzna în
strada, surescitat. Evident că atârna oa-
recum de grația Chinezului. De bună
seamă ca acesta știa ceva din trecutul
lui și-l amenința cu divulgări. Ramâ-

nea acum în suspensie problema : unde se afla Lantini actualmente ? Il sechestraseră cumva Ciang-Li ? Sau el se ascundea, cumva, de Chinez ? Poate că, în agitația-i, se va fi sinucis. Și cine era Ciang-Li ? Oare proprietarul restaurantului chinezesc, proprietar pe care, după numele ce figura pe firmă, îl chema Su-Ceu, va fi fiind în măsură să dea informații asupra lui ?

Un zâmbet aproape șiret flutură pe buzele inspectorului, amintindu-și de modul cum înșelase cu atâta maiestrie, ca Irlandez bețiv, pe birtașul chinez. Când acesta-l înțepase cu acul, îi trebuise Vrajitorului Negru întreaga-i stăpânire de sine ca să nu se dea de gol. Acum, ca gasise cheia scrisului cifrat, îi va fi, de sigur, ușor să descifreze și celelalte bilete. Nu se îndoia că aveau să-i dea lamuriri prețioase. În cântat, tocmai înhața pe cel care-i era mai la îndemână, când bată cineva la ușă.

— Intră ! — strigă.

Și apără un piccolo al hotelului.

Mister Bramwell, o doamnă doarește să vă vorbească la telefon. Cabina 9.

— Viu.

Roger Hamilton își lăasă treaba și se

uită la ceas. Era cinci și douăzeci și cinci de minute. Câteva clipe în urmă, era cu receptorul în mână.

— Allo, missis Lantini ? Sunteți chiar dumneavoastra la aparat ?

— Vai, ce nenorocire, mister Hamilton ! (Era în vocea din capatul cellui al telefonului accentul unei mari consternări). Barbatu-meu e mort, a fost ucis.

— Ucis ?

Pe figura inspectorului se zugrăvi o expresie de vie mirare.

— Nu se poate, missis ?

— Ba da, e chiar așa. Ascultați numai cum s'au petrecut faptele ! Eu m'am urmat statul și m'am dus, la ora fixată, în River-Street, unde n'am statat din ochi casa cu numărul 15, prin fața căreia m'am plimbat încoace și încolo. Să tot fi fost a treia oară de când treceam pe acolo, când vazui o fereastră deschizându-se la etajul al doilea și un cap aplecându-se peste ea.

„Era barbatu-meu, l-am recunoscut perfect. Cum îl vazui, îmi pierdui cu desăvârșire compatul. „Antonio !” strigai. El mă auzi. Am vazut-o bine și l-am mai văzut înclinând mâinile spre mine. O clipă în urmă, însă, despărțindu-se de la fereastră. Cineva care era în aceeași cameră cu el trebuie să-l fi smucit

înapoi. Strigătul meu va fi fost auzit și de trecători. caci. cât ai bate din palme. ma vazui înconjurata de o imensa mulțime. Și iată ca rasari și un sergent care întrebă ce s'a întâmplat. Ii povestii totul. El fluiera. sa-i vie alți camarazi. și. până'n câteva minute. șase sergenți se urcară în goana la etajul al II-lea, unde batură în ușa respectivă. Nimeni nu le raspunse. O sparsera atunci.

„Locuința era goală. Așa parca cel puțin. In orice caz. de barbatu-meu nici urmă. Iata. însă. ca un sergent observă niște urme de încălțăminte ducând spre ușa coșului dela sobă. Baga mâna înăuntru și scoase hainele mototolite ale barbatului meu. cari fusesera. vadit. vârîte acolo în grabă. Și erau toate mânjite de sânge. Nu încapc nicio îndoială că barbatul meu a fost omorît, deși. nu i s'a gasit. încă. cadavrul.

Hamilton batu. enervat. din picior.

— Dar. missis. ați calcat dispozițiile mele ! Amintiți-va ca eu v'am scris : „Orice ați vedea. sa nu vă tradați !” Faptul că nu v'ați stapânit. ne-a stricat. în orice caz. foarte mult. Și ziceți : nu s'a gasit nicio urmă a presupusului ucigaș ?

— Nu. adica da. -- îi se raspunse cu un ton plângaret. -- asasinul a fost arestat, dar el tagaduește. E. încă. ca și

demascat, căci a fost găsit ascuns în pod, de unde voia tocmai să iasă pe ferăstră și să se cațere pe acoperiș. Este un cerșetor, un om hidos, cu un ochiu scos. Înfațișarea lui îți indică limpede că e capabil de orice crimă. De altminteri, și mâna-i dreaptă sângera și tot costumu-i era plin de pete suspecte. A fost imediat dus la prefectura, unde i se ia în acest moment interogatoriul. Vai, mister Hamilton, sunt tare nenorocita! Până azi am tot sperat că Antonie al meu trăiește încă! Și, acum, datorită lipsei mele de calm, i-am pricinuit eu însumi moartea.

--- Nu trebuie să pierdeți încă orice speranță, missis, din moment ce nu s'a găsit cadavrul soțului dumneavoastră! De altfel, tin să vă vorbesc încă în ora aceasta. Unde ne putem întâlni?

--- Eu telefonez dela cofetaria Hepburn, The milky way (Calea Robilor), numărul 18. Vă aștept aci. O, Dumnezeu, ce nenorocită sunt! Abia de am avut rabdarea să mă reped acasă să-mi schimb rochia, căci era cu neputința să vă chem la telefon ca cerșetoare. Și credeți, mister Hamilton, cu adevărat, că mai există vreo spe...

Inspectorul auzi, deodată, o cadere surdă. Cuvântul „speranță” nu fu rostit

complect. Era mai mult decât ciudat, să fi leșinat doamna Lantini? Sau dușmani invizibili să fi fost tocmai în acest moment acolo și au comis o mârșavie, care întrecea pe cea dintâi: dispariția misterioasă a tânărului soț?

— Missis.... Nu mă auziți? — zise Roger în aparat.

Niciun răspuns. O cută brăzdă fruntea lui Hamilton. În capul gol cum era, alergă în stradă, chemă un automobil liber, care tocmai trecea, și sari în el.

— Calea Robilor, numărul 18, cofetăria Hepburn. Ai trei șilingi bacșiș, dacă ma duci în opt minute acolo.

Șoferul zâmbi încântat și porni cu cea mai mare viteză, deși gonea pe străzi așa de frecventate și risca să fie amendat de serviciul circulației. Nu se scurseră nici șase minute și taximetrul opri brusc în fața cofetăriei Hepburn. Inspectorul plăti la iușeala cursa, fără să mai asculte mulțumirile șoferului, grabind spre local. Missis Lantini nu se zărea nicaieri. Hamilton chemă un chelner.

— Caut o doamnă care a telefonat a-dineaori de aci. Nu știi dacă mi-a lăsat cumva vreo vorbă?

Chelnerul reflectă o clipă.

— Vorbiți, probabil, de conia care

a lesinat în cabina telefonică? Slavă Domnului că totmai s'a ivit un cunoscut al duminale, care a dus-o, cu o mașină, acasa. Era un Japonez.

— Un Japonez?

Întrebarea exprima atâta uimire, încât chelnerul ridica, surprins, capul.

— Da, întocmai, un Japonez... un domn curățel, elegant, și a transportat cu grija în automobilul său pe doamna aceea, care-și mai venise puțin în fire... Doriți să vă servim cu ceva? O cafea... o înghețată?

— Nu! Mulțumesc!

Și, cu mintea aiurea, inspectorul trânti pe una din mesele de marmură un șiling, după care ieși zorît, chema din nou o mașină și se urca în ea, dând șoferului o adresă.

CAPITOLUL 12

— Așa dar, domnule judecător, afacerea Antonio Iantini se încurcă tot mai mult. Ultima complicație e cea mai de necrezut din câte am întâlnit în cariera mea de polițist.

Judecătorul Rubbers își ridică ochii, mirat, de pe acte.

— Ce vrei să zici cu asta, dragă Prescott?

— Ce vreau să spun?

Comisarul de Siguranță Prescott, un

tânăr simpatic, plezni nervoș din degete.

- - Precum știți, eu sunt acela care, la timpul cuvenit, am sfătuit pe mistress Lantini să se adreseze lui Roger Hamilton, chemându-l din Londra aci. M'a ascultat și cercetările amicului meu, pe care-l socot, fara șovaire, cel mai inteligent și priceput detectiv din Europa și America, par chiar să fi fost încoronate de succes, deși a păstrat și față de mine cel mai mare mutism asupra lor. Din nefericire, a rugat pe mistress Lantini să colaboreze la lamurirea cazului și, cu acest prilej, ea își pierdu nervii. Cunoașteți toată istoria, domnule judecator. Disparația misterioasă a lui Lantini, care se ivise din nou la orizont, arestarea presupusului asasin, care, de altfel, tagaduește cu înversunare, găsirea hainelor celui dispărut și așa mai departe. Mistress Lantini comunica toate acestea lui Hamilton telefonic, ieri după amiazi, dela o cofetarie. Amândoi se înțeleg să se întâlnească acolo. Inspectorul aude prin aparat un sgomot suspect și aleargă la cofetarie cu cea mai mare viteză. Mistress Lantini nu mai exista. Cî-că ar fi leșinat în cabina telefonică, fu transportată în automobil de un cunoscut care tocmai se afla a-

colo, un Japonez, și dusă, chipurile, acasă. N'a sosit, însă, acolo niciodată. A pierit de atunci.

— Ce vorbești? Dar asta e... asta e...

Rubbers sarise în sus, enervat, și, cu mâinile la spate, masura, cu pași mari, cabinetul.

— Fără îndoială -- zise -- că Japonezul ala n'a cunoscut în viața sa pe mistress Lantini, ca e complice al misteriosului criminal, care a rapit pe Lantini în mod așa de inexplicabil. Luat-ai măsurile necesare ca Japonezul să fie arestat cât de curând?

Comisarul zâmbi, făcând un gest afirmativ.

-- Bine înțeles ca am făcut-o; dar, dacă mi-e permis o observație: Japonezul e, într'adevar, un cunoscut al doamnei Lantini, chiar colocatar al lui Lantini și i-a figurat ca martor la cununie.

-- Serios? Ca martor? Da' de unde știi toate astea?

-- Dela Hamilton, care și-a procurat dela mistress Lantini o fotografie în grup, a nuntășilor, și pe fotografia aceea se afla și Japonezul nostru. Am interogat, adineaori, în prezența lui Hamilton, tot personalul dela cofetarie,

care l-a văzut, și toți l-au recunoscut, fără excepție.

— Așa dar....

— N'am terminat încă raportul, domnule judecător. Mistress Lantini a comunicat cândva lui Hamilton, că prietenul japonez al barbatului ei era angajat ca inginer-chimist, ca și barbatu-său, la aceeași firmă.

— Care anume?

— Ei, de-aș știe-o? N'a spus nimic în privința aceasta, nici logodnicei sale, nici viitorului socru. Batrânul Penshurst era însă mulțumit, văzând pe viitoru-i ginere având un cont curent, destul de impunător, la banca. M'am interesat la toate reprezentanțele din localitate ale firmelor straine, dar în statele niciuneia nu figureaza un inginer-chimist Lantini, nici Mitsu, cum s'a recomandat japonezul familiei Penshurst.

Judecătorul își frecă, gânditor, barbia-i rasa ca în palma.

— Foarte suspect. — murmură.

— Așa și este, dar iata încă una bună. Într-o inspirație subită, Roger Hamilton ceru sa-i se arate albumul rafacatorilor, secția Asia, și descoperiram, chiar la pagina a patra, trei capete ale

lui mister Mitsui al nostru. Firește că nu e nici inginer, nici japonez.

— Nici măcar asta?

— Nici macar asta. E Corean, născut în Seul, îl cheamă Lien-ksu și e de meserie negustor de carne vie... o profesiune, deci, care nu se cam deosebește de cea de inginer.

— Și?

— Fratele Hamilton -- așa e obiceiul lui -- a tulit-o deodată din cabinetul meu, netam-nesam, fără nicio „buna-zina”, ceea ce eu socot ca un semn bun. Cu siguranța că e pe cale să lămurească afacerea. Auzim noi în curând de el, sunt convins de asta. Chiar eu....

O bătaie în ușa îi întrerupse vorba. Un aprod intra în cabinetul judecatorului, punând un dosar pe masă. Rubbers rasfoi cu înfrigurare actele, după care chemă lângă el pe comisar.

— Uite ceva foarte interesant. E de la Institutul Medico-Legal. Analiza petelor de sânge de pe hainele inginerului Lantini.

Și-și infipse ochelarii pe nasu-i coroșat.

— Sunt, într-adevăr, curios ce au descoperit domnii de la Morga. Stai jos, Prescott, să examinăm împreună chestiunea!

Si încep să citească, la început alene, dar în urma cu interes tot mai mare.

La cererea direcției poliției, de a se face analiza diferitelor obiecte de îmbracaminte anexate, Institutul Medico-Legal comunica următorul rezultat:

A fost mai întâi de analizat un costum, compus din surtuc, vesta și pantaloni, ale inginerului Antonio Lantini. Pe costumul acesta se aflau un număr mare de pete închise, umede, ce pareau să provină de la sânge omenesc. Examenul medico-legal nu poate să confirme această bănuială. Petele se datoresc, în buna parte, unui sânge de animal (probabil de bou), sânge ce era încheșat, atunci când s'au pătat hainele, după cum o dovedesc pe deplin marginile crustelor. Accesoriu, însă, se afla în costum (în special în vesta) pete, care nu pot fi considerate a fi de sânge, ci mai degrabă de anilină, care se întrebuințează astăzi, din cauza calității ei, nevătămatoare, la diferite scopuri.

În afară de aceasta, buzunarele vestei erau, în parte, lipite cu un lichid alburiu, care, după o analiza amănun-

țită, s'a constatat a fi opiu uscat. Într'un buzunar s'au găsit chiar două globulețe de opiu, turtite.

Din examenul amprentelor digitale, destul de vizibile, reiese că ele provin, într'adevar, dela presupusul asasin, arestat, al lui Antonio Lantini. Au fost supuse analizei și hainele arestatului. S'au găsit și pe ele pete de sânge de animal, precum și de analina uscată.

Judecatorul lăsa foaia jos, nedumerit.

— Ei, ce mai zici acum, draga Prescott?

Comisarul strânse din umeri.

— Deocamdata, nimic. Rezultatul căstoarna toate combinațiile mele. Trebuie să meditez din nou asupra întregii chestiuni. Singura mea consolare rămâne Roger Hamilton, chiar dacă va avea, probabil, mult de furca până să limpezească situația. Se știe, însă, că cine râde la urma râde mai cu poftă.

CAPITOLUL 13

Redcook-Street era cufundată în somn. Locmai batuse unu la turnul bisericii din apropiere. Felinarele licăreau slab, din distanța în distanța. Numeroasele birturi de pe strada aceasta

trăsese ră de muli obloanele și ultimii clienți se mistuisera în una din multele unghere și ulicioare. La restaurantul chinezesc, pareă, deasemeni, că s'au culcat toți. Cel puțin, luminile din față erau de mult stinse. Și, totuși, drumul nocturn care s'ar fi rătăcit, la ora aceasta, pe strada pustie, n'ar fi putut scăpa de senzația de gheață că, în clădirea pe care fâlfâia drapelul chinezesc, o forță ocultă pândea, poate chiar în acest moment, cu intenția unei agresiuni. Un fluierat lung spinteca tăcerea nopții.

Se putea să-l fi scos vreun marinar beat, care nu era acasă și atragea asupra-i atenția camarazilor saritori. Și, într'adevăr, îi răspunse un al doilea. Ciu-dat însă: fluieratura aceasta de a doua pareă să vie din restaurantul chinezesc. Vasăzică, nu dormeau cei din „Hanul imperiului ceresc”, cum obișnuesc chinezii să numească ospătăriile lor.

Nu va fi fost marinar cel care fluiera-se, căci un tânăr, cu înfățișare de Mongol, împingând un cărucior pe două roate, coti pe după colț și opri la ușa restaurantului. Fluieră din nou, de astă dată mai încet, amintind un chițcăit de șoarece.

Imediat după aceea ușa fu crăpată de

doiă degete și tânărul se furișă înăuntru. Câteva minute în urma scoase, împreună cu proprietarul restaurantului, un cosciug lung, pe care-l încarcă în car și coti repede după colț, însoțit de Chinez, care se uita sfios în toate părțile.

Nu observă că, în același moment, zece bărbați, pitiți pe lângă ziduri, spre a nu fi văzuți, se desprinseră din ascunzătorile lor și se luara după ei ca niște fantome. La un loc singuratic din port, mascat de suluri de frânghii, bidoane imense de ulei, butoaie cu păcura, tocmai se ivi un caic. Cel care vâslea, înfășurase, de buna seama lopețile în niște pânza, deoarece nu produceau aproape niciun sgomot în unda ca cerneala. El îl înțepeni într-un țarș, stinse lampa de carbid dela pupa, sarî pe uscat și rămase în așteptare.

Căruciorul cu cosciugul se apropiă. Toți trei ridicara din caruț povara ce părea destul de grea și, după ce schimbă câteva cuvinte în șoapta, o transportara în caic, după care se urcara și ei. Omul de adineaori apucă din nou vâslele, le vârî în apa și cârmî caicul către un vas cu pânze, ce staționa în largul mării și al cărui echipament se profila în întuneric ca o nălucă. Con-

lururile vaporului rășăreau tot mai pronunțat înaintea lor : pana în câteva minute aveau sa ajunga acolo. Deodată, rasuna un strigat, intensificat de un megafon :

— Opriti și stați locului!

Și, în același moment, un potop de lumina, rasfrânt de un reflector, inunda caicul. Deodată, cei trei zarira un vas polițienesc, pe bordul caruia se afla reflectorul, îndreptându-se grabit spre ei. Chinezul trase o înjuratura. Zise apoi:

— Cârmește înapoi sau suntem pierduți!

Lopătarul, însă, clatină, mut, din cap și arata în spre direcția contrarie, de unde, de asemenea, venea o barca cu motor, plina cu polițiști. O salvare era cu neputință.

— Din moment ce suntem pierduți, — hotări Chinezul, — piara atunci întâi muierea! Aruncați cociugul în apa!

Și se apleca, împreună cu tovarășul său, gata sa-și puie în aplicare amenințarea. În aceeași clipă, însă, un barbat din barca cu motor se ridica fulgerator și descarca doua gloanțe. Amândoi lasara jos mâinile aproape simultan, rostogolindu-se pe spate, în caic. Barca cu motor și acostă lângă el și, cu revolverul fumegând în mână, Roger Hamilton

sări în vasul Chinezilor. Aplecându-se spre cei doi raniți, le striga, cu glas de tunet:

— Ciang-Li și Lien-Ksu, vă declar arestați ! Veți avea de raspuns în fața justiției europene de ticaloșiile și crimele voastre.

Și, într-un gest năvalnic, puse cătușe celor doi delincvenți, raniți la picior, după care se adresa celorlalți polițiști :

— Transportați sieriul acesta în barca noastră și ne înapoiem la țărm.

O detunătura spinteca tacerea nopții. Roger Hamilton trase o clipă cu urechea, după care arata, triumfător, vaporul către care voia să cărmuiască caiul Chinezilor.

— Detunătura aceasta e semnalul convenit ca echipajul vaporului cubau a fost înfrânt și căpitanul Gereira, complice al netrebnicilor astora, a încheiat ultima tranzacție de transportat femei europene peste ocean.

Între acestea, un polițist desșurubase capacul sieriului, care era, de altfel, prevăzut cu rasflători, și lumina, cu lămpița-i electrică, de buzunar, coscîngul. Sări înapoi, cu o exclamare de spaimă.

— Mister Hamilton, ia vă uitați nu-

mai ! Biata femeie e în simțiri. I s'a pus căluș în gura, ca să nu poata striga.

Inspectorul scoase la iveala calușul din gura victimei, careia-i tăia, apoi, frânghia cu care era legată. Doamna Lantini se încleșta de brațul lui și el îi ajută să se scoale.

— O, mister Hamilton, câte n'am îndurat ! Ma socoteam pierduta, nu mai credeam că veți mai fi în stare să mă scăpați. Ce o fi însemnând toate acestea ?

— Ce înseamna toate acestea ? Vom vorbi noi mâine, după ce va veți fi îndrevenit întrucâtva. Acum să faceți bine să beți din sticla aceasta (și, zicând acestea, îi duse o sticlă de coniac la gura), iar după aceea sa-mi dormiți frumuseț și mâine sa nu va speriați dacă vă veți deștepta într'un sanatoriu. Vin să va vizitez acolo și vom discuta despre toate câte ne interesează.

*
A doua zi, la sanatoriu.

— Va simțiți, într'adevar, așa de bine, missis, ca sa-mi acordați o audiență ? — întreba Arajitorul Negru pe bolnavă, uitându-se dela ea la doctorul O'Neli, care sta lângă patul ei.

Uite, — continuă el — doctorul da din cap, în semn de aprobare. Putem dar să

începem. Când ați vorbit cu mine la telefon, vi s'a făcut, deodată, negru înaintea ochilor, nu-i așa? Și ați leșinat?

— De unde știți toate acestea, mister Hamilton? Chiar așa s'a și întâmplat. M'am simțit invadată de o slăbiciune inexplicabilă și grabii să ies din cabina telefonică. Pământul, însă, se învârtea cu mine. Mi se paru că s'a ivit înaintea mea Mitsu acela care era coleg cu barbatu-meu. Atâta numai că figura-i era de zece ori mai mare ca a unui om obișnuit și ochii-i pareau să exercite asupra mea o putere copleșitoare. Îmi pierdui, apoi, cunoștința.

„Când ma trezii, ma aflam într-o încăpere strâmtă, fără lumina. Zaceam pe un divan tare; dar, voind să mă scot, simții că sunt legată de pat cu niște curele de piele. Să tot fi stat așa întinsă ceasuri întregi, disperată, când auzii ușa carcerii mele deschizându-se. În același timp, ma izbi lumina unei lumânări și vazui un Chinez bătrân, apropiindu-se, cu un zâmbet micșorat, de patul meu, taiându-mi, cu un cuțit, legăturile și punând înaintea mea un blid cu un fel de mâncare din care ieșeau aburi. Aratându-mi-l apoi, cu unul din lungile sale degete, îmi zise doar atât: **Mănâncă!**

începem. Când ați vorbit cu mine la telefon, vi s'a făcut, deodată, negru înaintea ochilor, nu-i așa? Și ați leșinat?

— De unde știți toate acestea, mister Hamilton? Chiar așa s'a și întâmplat. M'am simțit invadată de o slăbiciune inexplicabilă și grabii să ies din cabina telefonică. Pământul, însă, se învârtea cu mine. Mi se paru că s'a ivit înaintea mea Mitsu acela care era coleg cu barbatu-meu. Atâta numai că figura-i era de zece ori mai mare ca a unui om obișnuit și ochii-i pareau să exercite asupra mea o putere copleșitoare. Îmi pierdui, apoi, cunoștința.

„Când ma trezii, ma aflam într-o încăpere strâmtă, fără lumina. Zaceam pe un divan tare; dar, voind să mă scot, simții că sunt legată de pat cu niște curele de piele. Să tot fi stat așa întinsă ceasuri întregi, disperată, când auzii ușa carcerii mele deschizându-se. În același timp, ma izbi lumina unei lumânări și vazui un Chinez bătrân, apropiindu-se, cu un zâmbet micșor, de patul meu, taiându-mi, cu un cuțit, legăturile și punând înaintea mea un blid cu un fel de mâncare din care ieșeau aburi. Aratându-mi-l apoi, cu unul din lungile sale degete, îmi zise doar atât: **Mănâncă!**

Se opri și nu termină fraza. N'auzise bine cele dinăi cuvinte ale lui Roger Hamilton și doamna Lantini scoase o exclamare ușoară.

— Bărbat-meu trăiește ? O. nu faceți vreo glumă cu mine ? E adevărat, nu-i așa, mister Hamilton ? O. sfinte Dumnezeule, cât îți mulțumesc ! Chiar acum... în minutul acesta, vreau să mă duceți la el. Nu-i așa, domnule doctor, că pot ?

Medicul dete din umeri, zâmbind.

— Ce folos dacă voi spune eu nu ? (Și, întorcându-se către inspector, continuă cu ton grav :) Nu v'ati terminat adineaori fraza.

Hamilton se aplecă atunci spre doctor și zise în șoaptă, ca să n'audă doamna Lantini:

— Mă tem că decepția va fi prea mare.

CAPITOLUL 14

Gardianul deschise cu ezitare ușa celei lulei.

— Dar n'o să se sperie cucoana, în fața ucigașului bărbatului ei ?

— Lasa asta în sarcina mea ! Dumnezeuata adu numai, cum am aranjat, vasilină, săpun, o perie și o sticlă cu spirt denaturat, — îi șopti Vrăjitorul Negru.

Și, după ce gardianul se depărtă, se întoarse către doamna Lantini :

— Poftim, missis, intrați și nu vă speriați dacă va introduce în celulă acelui care trece pretutindeni drept ucigaș al soțului dumneavoastră. Va rog, intrați !

Femeia calcă cu codire pragul și se pomeni în fața unui om care, la vederea ei, se împletici, cu un strigat nabușit, în colțul cel mai extrem al celulei. Hamilton care și intrase, închise ușa. Apropiindu-se de cerșetor, a cărui figură respingătoare, cu un ochiu scos, făcea un efect, într'adevar, înfricoșător, zise, cu asprime :

— Ți-a venit un musafir, domnule Bonigi. Doamna este missis Lantini, soția acelui despre care se afirma că l-ai omorât.

Cu cel arestat se petrecuse o schimbare formidabilă. Atitudinea-i sfidătoare facuse loc unei deprimări adânci, și, gemând, își ascunse fața-i jigarită în palme. Ușa se deschise din nou și gardianul puse pe masă un lighian, săpun, prosop, vasilina și o sticlă de spirt denaturat. Doamna Lantini se uita mirată la toate aceste preparative. Între acestea, Hamilton se apropiase de deținut și-i puse mâna pe umăr.

— E timpul, domnule Bonigi, să te

Și, după ce gardianul se depărtă, se întoarse către doamna Lantini :

— Poftim, missis, intrați și nu vă speriați dacă va introduce în celulă acelui care trece pretutindeni drept ucigaș al soțului dumneavoastră. Va rog, intrați !

Femeia calcă cu codire pragul și se pomeni în fața unui om care, la vederea ei, se împletici, cu un strigat nabușit, în colțul cel mai extrem al celulei. Hamilton care și intrase, închise ușa. Apropiindu-se de cerșetor, a cărui figură respingătoare, cu un ochiu scos, făcea un efect, într'adevar, înfricoșător, zise, cu asprime :

— Ți-a venit un musafir, domnule Bonigi. Doamna este missis Lantini, soția acelui despre care se afirma că l-ai omorât.

Cu cel arestat se petrecuse o schimbare formidabilă. Atitudinea-i sfidătoare facuse loc unei deprimări adânci, și, gemând, își ascunse fața-i jigărită în palme. Ușa se deschise din nou și gardianul puse pe masă un lighian, săpun, prosop, vasilina și o sticlă de spirt denaturat. Doamna Lantini se uita mirată la toate aceste preparative. Între acestea, Hamilton se apropiase de deținut și-i puse mâna pe umăr.

— E timpul, domnule Bonigi, să te

ochii-î sãnãtos și cum și-a shãrcit buza, tragându-și-o în sus, cu ajutorul unui simplu plastru ?

Și Roger Hamilton dete repede cu un burete și prosop peste fața deșinutului, după care sari înapoi.

— Credeți și acum, missis, cã aveți în fața dumneavoastrã pe asasinul soțului dumneavoastrã ?

La vederea chipului de acum al celui arestat, doamna Lantini se împletici și scoțând o exclamare de bucurie, se repezi sa-l îmbrățiseze. Inspectorul, însă, îi așinu calea.

— Opriți-vã, missis ! Nu trebuie sã strângeți în brațe pe omul de colo, chiar daca vã socotiți mãritatã cu el. E un rãufacator ordinar, cel care stã în fața dumneavoastrã, chiar dacã a cucerit inima dumneavoastrã curatã, lipsitã de experiența. Și nici nu-l chiamã Antonio Lantini, ci Rafael Bonigi și a fosi condamnat de mai multe ori ca escroc matrimonial, care înșela buna credințã a fetelor, cerându-le în cãsătorie, precum și ca negustor de carne vie, iar acum, avea sa devie pentru întâia oarã criminal. Da : criminal, facând începutul cu dumneavoastrã. Mulțumiți lui Dumnezeu ca am descoperit încă la timp diadema periculoasã, cãci, presu-

punând că l-ați fi găsit, cu siguranță că, în noaptea nunții, v'ar fi sărutat pe frunte, ghimpele v'ar fi sgâriat și ați fi cazut victimă a otravii celeia perfide. Haideți, doamnă, și nu învredniciți pe mizerabilul acesta nici macar cu o privire ! N'o merită.

Din colțul unde statea, arestatul nu înceta să geamă.

— Lacrimi de crocodil, nimic decât lacrimi de crocodil ! Credeți-mă, missis !

Și, zicând acestea, Vrajiitorul Negru împinse afara pe femeia care varsa și-roaie de lacrimi.

• • • • •
La comisariat.

— Da, draga Prescott, îți mărturisesc că a fost un caz foarte interesant. Și, acum, salutare, cu bine ! Ma înapoiez la Londra.

Și Roger Hamilton întinse comisaru-lui mâna.

— Ce, vrei s'o ștergi. -- îl opri acesta, — fără macar să ne povestesti și nouă cum și ce fel... ? Mă înțelegi adică.

Hamilton zâmbi și suspină totdeodată.
— O, acest inevitabil „cum și ce fel” ! Dar în sfârșit ! Asculta deci. De astă data, voiu întrebuința stilul telegrafic, caci peste un ceas îmi pleacă trenul. Missis Lantini mă chema. Imi povesti

toată chestia. Prima îndoială asupra corectitudinii pretinsului Lantini. De ce ascundea cu atâta grijă firna la care era angajat?

„La nunta, fu chemat de un cerșetor, se îngălbeneste: în consecință, trebuie să fie ceva între el și cerșetorul acela. După-amiază, un curier chinez îi aduce o scrisoare misterioasă, în urma căreia Lantini o ia la sanatoasă, buimăcit. Astfel fuge numai cineva care n'are conștiința curată, cu atât mai mult când e sub ordinele cuiva, care, deci, trebuie să asculte când acel cineva îi poruncește.

„Scrisoarea — slava Domnului — e ridicată de missis Lantini. E cifrată. Mare interes îmi trezește, de asemenea, enigmaticul japonez. Cu purtarea-i imprudentă, se compromite strașnic. Zăresc la missis Lantini o diadema ciudată. Pe lângă asta, de proveniență chineză. Cunosce obiectele astea primejdioase, cari au câte-o scobitura secretă, cu otrava. O mică sgârietura și, prin ghimpele gaunos, otrava cu efect imediat mortal patrunde în rana aproape invizibilă. „Bolnavul” se prăpădește de ur „acces de cord”, întru cât e cu neputință să se cearna otrava din corp. Diadema aceea formează cadoul de logodnă al mirelui. Așa dar, țintește la viața ei.

mai bine zis la moartea ei. Ii pune chiar condiția ca să-și pună pe urmaoarea oară diadema abia la nunta.

La u moartea ei, însă, se alegea cu un profit, căci nimeni nu omora din simpla distracție. Este sau nu este? În consecință: Lantini acela era un element dubios. Escroc matrimonial, negustor de carne vie, sau așa ceva. Cătrobaii mai întâi prin locuința disparutului soț, unde găsi tot felul de lucruri interesante. Întâi : casa în care domicilia se marginea în dos cu Redcock Street (strada Cocosului Roșu) și tocmai cu o clădire în care gospodărește un restaurant chinezesc foarte suspect. Inspectai, apoi, ca instalator la „Societatea de gaz și electricitate”, garsoniera presupusului domn Lantini. Găsi tot soiul de scrisori cifrate, pe cari, foarte ciudat, a încercat să le arda. N'au ars, însă, decât în parte.

„Cel mai important obiect ce descoperii fu, negreșit, o poliță de asigurare. Închipuește-ți : și-a asigurat nevasta -- bagă de seamă : înainte de nunta ! -- cu douăsprezece mii, cinci sute, lire sterline. Înțelegi acum ce scop urmarea ei cu bijuteria chinezească ? Nici vorba că a înfățișat la societatea de asigurare ca nevastă o persoană străină, prezentând,

toideodată, un buletin de căsătorie fals. Alara de asta, mai descoperii ca domnul în chestiune — să-i zicem tot Lantini — era un pasionat fumător de opiu. A, da, o palarie turtita și o cămașă ruptă, jengoasă, m'au condus și ele pe urmele lui. La ce-i trebuia inginerului asemenea deghezare de cerșetor?

„Aveam să capăt îndată răspunsul. Ma introdusei în restaurantul chinezesc ca betiv, și fui acolo martorul unei convorbiri ce-mi desvalui totul. Un cerșetor prăpadit se certa cu birtașul chinez și o prostituată tânără, blondă, pe care o fotografiai în secret, cu un aparat micuț, ce mi-l agățasem de cheotoare: era a treia din banda. Cerșetorul, căruia Chinezul îi zicea Bonigi, nu era, în realitate, decât Lantini. Juca în viață două roluri. Sta postat în sdrențe de cerșetor la toate colțurile de strazi, iar sub înfățișarea de cavaler elegant aducea victime complicei lui sau Ciang-Li, care e un vechiu negustor de carne vie, cautat de mult de autorități.

„Cu prilejul căsătoriei sale, însă, Lantini a voit să rupă lanțurile și să devie de sine statător. În timp ce bătrânul Chinez umbla cu intenția să vândă pe tânăra femeie căpitanului cuban, Bonigi înscenă, cu ajutorul blondei ce-

leia, pe care o prezintă drept nevastă, escrocheria cu asigurarea. Ciang-Li, însă, trebuie să fi prins de veste, așa că-l rechemă chiar în după-amiaza nuntii. În seara de pomina, sau, mai bine zice, noaptea, urmarii pe Bonigi până la casa unde domicilia. Ii expediai o scrisoare, prin care solicitam să se uite pe fereastră, a doua zi, între patru și cinci, pe motiv ca un prieten vrea să facă să-i parvie o știre importantă. În același timp, trimisei pe missis Lantini în ulița aceea, la ora indicată. Barbatu-sau se uita, conform programului, pe fereastră, ea îl recunoscuse, dar scoase un țipăt — contrariu programului — pe care el și auzi.

„Își recunoscuse nevasta, sări, turbat, înapoi, se costuma la înțelea ca cerșetor, stropi hainele-i de strada, din belșug, cu sânge de animal, de care se servea, de obicei, la dresurile sale, făcând, astfel, să se creadă că a cazut victimă unui atac, dar iată că fu tot așa de prompt arestat ca pretins ucigaș al inginerului, care nu era de găsit pe nimeni. În vremea asta, missis Lantini lui comunică, dela o cofetarie, palania zi, fu ipnotizată de un japonez, care, în realitate, era alt tovarăș al lui Ciang-Li, și transportată la restaurantul chine-

zesc, de unde urma să fie predată ca marfa Cubanului. Din fericire, însă, eram la post. Avuram norocul să arestăm pe Ciang-Li și complicii sai, iar pe doamna Lantini, sau, mai bine zis, pe domnișoara Penshurst, s'o salvam.

„A doua zi o dusei în celula lui Bonigi. Scena ți-e cunoscută. Miss Penshurst avu o adevărată criza de nervi; dar, încetul cu încetul, se obișnuî cu gândul că Antonio al ei e o pușlania de cea mai josnică speță, care era cât pe aci s'o omoare. Iar Bonigi? Opiul l-a făcut sclavul lui Ciang-Li. Azi dimineața s'a spânzurat în celula sa. Fie-i tarâna ușoară! Și-a ispășit singur păcatele. Peste cincisprezece minute îmi pleaca trenul. Sanatate, Prescote! Mi-a făcut plăcere că am putut iarăși lucra împreună.

Și, în goana. Vrajitorul Negru își inhata palaria și pardesiul, strânse la munteala mâna comisarului și o sbughî pe ușa.

PARTEA A III-a

CAPITOLUL 15 .

Poșta de dimineață ne aduse o scrisoare. Ma surprinse dela început hârtia pergamentată și ma uitam nerăbdător la Roger Hamilton, în timpul cât parcurgea la repezeală rândurile. Observai ca face ochii tot mai mari și o cută adâncea brazdându-i-se pe frunte. Scrisoarea dar trebuia să fie foarte interesantă. Mi-o întinse și mie.

— Uite, Edward, e, poate, o chestie nostimă pentru noi: în orice caz, foarte originală.

Rupând plicul, îl supuse unei examinări amănunțite, în timp ce eu citeam scrisoarea :

Moșia Galford, 25 Iulie

Prea stimat mister Hamilton,

Ca cititoare entuziastă a aventurilor dumneavoastră, pe care doctorul Edward Pallace le descrie atât de dragut, am prins oarecare simpatie de dumneavoastră-

Tră și vreau să sper că nu mă înșel în credința că sunteți oricând gata să redați unei femei bătrâne liniștea. Un creniment ciudat mă apasa de cōtera săptămâni. Senzați-mă dacă lungesc prea mult vorba, dar trebuie să comunic totul unui om care cred că-mi va putea ajuta.

Unicul meu fiu, Oliver, care s'a dedat cu placere studiului zoologic, a plecat, acum trei ani, cu expediția profesorului Lavenstone, la Nepal, în Asia. În fiecare lună, îmi trimite câte o scrisoare cu descrieri din acea țară a minunilor, către care se simțea atras încă de pe când era adolescent. Acum trei săptămâni, însă, primii, în loc de o scrisoare a răstarului meu, un pachetel în care se afla pielea unei șopârle mari, fără nicio explicațiune; de asemenea, lipsea și numele expeditorului. După stampila poștei, pachetul fusese predat la Bombay. Nu se putea ca să fie copilul meu expeditorul, căci ultima-i scrisoare, pe care o primii acum o luna și jumătate fusese trimisă din Catmandu și-mi comunica, prin ea, ca expediția profesorului se află încă prin junglele de lângă Naralpur. În interiorul pielei de șopârlă sunt niște slove ciudate. Un cunoscut rechiu al nostru, profesorul Askell, care se ocupa cu studiul limbii sanscrite, ni le-a tradus. Ele înseamnă :

„Dacă cel drag ți-e în primeidie, devin roșu ; dacă sunt scorojita și albă e mort”.

Și, de două zile, pielea, care era de un verde strălucitor, s'a colorat în roșu... la început slab, după aceea mai pronunțat, iar acum lucește ca un rubin.

Mister Hamilton, nu știu dacă sunteți superstițios, dar știu ca fiul meu plutește în mare pericol. Vă rog, veniți și dați-ne ajutor mie și lui. Redați unei mame bătrâne pe fiul ei.

Gladys Johnson

Mă uitai întrebător la Roger. El continua să examineze plicul, pe care-l întorcea gânditor când pe o parte, când pe alta. Deodată, ridică ochii.

— Ce zici tu, Edward, de asta ?

— De !

Hamilton râse.

— „Înțeleptul tăce și face”, zice un vechiu proverb; dar trebuie să recunoști că scrisoarea e foarte interesantă.

— Nici discuție și, fiindcă te cunosc, mă și vazui aievea târindu-mă prin junglele Nepal-ului.

— Poate ca nu va fi nevoie, căci, — zise Roger serios, — crima pare să se săvârșească la Gallord.

El privii cam uluit.

— Crimă ? Și la Gallord ? Poate ești atât de amabil să fii mai lamurit.

— Tife ici ! (Si-mi întinse plicul).
Vezi și tu că scrisoarea a fost deschisă
sub acțiunea unor vapori de apă și li-
pită la loc cu guma arabică. Așa dar,
trebuie să fi având cineva interes
să citească corespondența bătrânei. Și
acel „cineva” va fi știind acum că noi
vom veni eventual la Galford, ca să ve-
dem și noi acea faimoasă piele de șo-
pârlă.

— Ciudată hârtie. — îl întrerupsei
eu. De unde o fi având-o „mistress
Johnson ?”

— I-o fi trimis-o fiul ei Oliver, dar e
pe placul meu, fiindcă socot că păș-
trează minunat amprentele digitale. În
consecința, să examinăm plicul și vom
gasi foarte multe amprente : în primul
rând, ale bătrânei, apoi ale factorului
poștal din Galford, ale funcționarului
vagonului poștal, a poștei locale și, în
sfârșit, ale celui care a deschis-o.

— Foarte adevărat — zisei eu ironic
— și, atunci, după ce vei fixa, dintre a-
tâtea amprente, cari sunt ale aceluia ?

— Păi eu îmi dau cu ideea că s'o fi
mânjit cu ceva gumă arabică pe degete,
— opinia Roger. — așa că n'o să fie de
loc greu să distingem amprentele lui de
ale celorlalți.

Nu mai obiectai, cam rușinat. Roger se sculă.

-- Hai în laborator !

Ne amenajaseram o odaiță cu toate instrumentele necesare examinării diferitor substanțe și obiecte și, firește, acordaseram cea mai mare atențiune aparatelor cari să ne scoata în evidență amprente digitale și a le putea fotografia. Vrajitorul Negru umplu o eprubeta subțire cu grafit fin și sufla, cu bagare de seama, praful peste plic, pe care-l încălzisem mai înainte, cu precauțiune, la flacăra oxi-acetilenică, și, astfel, praful de grafit ramase lipit de guma arabică, ce devenise iarăși lichidă. Gasiram, pe lângă dărele ce se vor fi produs la lipirea limbii plicului, trei amprente exterioare. Hamilton le fotografia și mari imediat.

-- (O femeie ! -- strigaram în același timp, de cum le gasiram.

-- Or fi ale bătrânei Johnson ? -- mă întrebai eu.

-- Cu siguranță că nu. Dacă ar fi voit ea însăși să deschidă scrisoarea, n'avea decât să se servească, după aceea, de alt plic. N'o să se apuce o femeie de vârsta ei să se servească de vaporii de apă.

Reintrând în birou, Roger cantă la

dicționarul geografic localitatea Galford.

— Excelent ! —, se bucură el. Moșia e foarte aproape de Londra, pe lângă pădurea Peterdale. Aha, al-de Johnson sunt conți și proprietari moșiei de peste o sută cincizeci de ani. Are o suprafață de șapte mii de pogoane. De, de aia gândul crimei !

— Nu pricep. Adica daca o femeie curioasa a deschis scrisoarea contesei, trebuie neaparat sa conchizi ca s'a pus la cale o crimă ?

— N'ai citit cu atenție scrisoarea aceea ; altfel, te-ar fi surprins și pe tine că misterioasa piele a fost trimisa din Bombay, așa dar din Navalpur, în preajma caruia se afla contele Oliver Johnson, despartit de întreaga întindere a Indiei nordice.

— Dupa parerea ta dar, contele a făcut cale întoarsă și o fi fost achitat pe undeva în Bombay ?

— Da, asta este. Va fi fost determinat, prin vreo știre falsa, sa parasească pe nepusa masă expediția și sa se înapoieze în Anglia, iar în Bombay l-a lichidat dușmanul.

— Cam așa ți-ar veni să crezi, după cum desfașori tu peripețiile, și, fiindcă menționași mărimea moșiei, ghicesc că

scoti m^ostenirea ca pricină a crimei.

— Exact și sper să-ți spun cine e la mijloc, după ce vom fi vorbit cu contesa. Mergem, cu trenul de amaza, la Peterdale și închiriam o locuință în calitate de vilegiaturisti, iar mâine, într-o plimbare de turiști inofensivi, trecem pe lângă moșie și încercăm să vorbim ca din întâmplare cu contesa.

— Va trebui să ne deghizăm ?

— Firește, dar e suficient să ne prezentăm drept niște șefi de serviciu. Naș vrea, pe căldura asta, să porț perucă.

— Slavă Domnului ! Dar, în fond, ce crezi tu despre pielea de șopârlă ? Iaci, cumva, vreo legatura între ea și soarta tânărului conte ?

— Cunosco foarte bine fermecele hoșgilor indieni. Am văzut niște bazaconii atât de extraordinare că nu m'as îndoi de nimic până nu mă voiu fi convins singur.

— Dar ce scop ar urmări, în definitiv, cineva cu colorarea pielei ?

— Nu crezi că, date fiind împrejurările, batrâna contesa ar capata, de spaimă, un acces de cord, dacă pielea devine alba și scorojită ? Caci ar trebui, atunci, să creadă că unicul ei iu a murit.

— Ar fi o mârşăvie.

— Asta am banuit-o dela început. De altminteri, vom lua cu noi geamantanul 9, căci am credinţa că vom avea nevoie de el.

Geamantanul 9 conţinea diferite instrumente cu care scoteam la iveală, în câte-o călătorie, amprente digitale şi le puteam mări ; de asemenea, şi mijloace felurite cu cari faceam pe cei suspecti să-şi puie degetele în locuri special preparate, unde liniile pielii se întipăreau admirabil, ca, de pilda, pe cărţi de joc, o carte, un pahar, şi aşa mai departe. Gaseam noi în vreun fel oarecare prilejul să parvie aceste obiecte în mâinile celor suspectaţi.

După-amiază, cei doi aşa zişi vechişeli de serviciu, Chakers şi Newport, traseră la hotelul gării de lângă pădurea Peterdale.

— Am voi să ne recreăm aci câteva zile, — spuse mister Newport, portarului. Am putea face aci plimbări frumoase, nu-i aşa ?

— De sigur, sir, — se ploconi golanul. — aveţi aci, în împrejurimi, o pădure admirabilă, în care mai sunt nişte rămăşiţi de lespezi din antichitate, iar mai încolo „Lacul Olimpului”.

— Da, chiar că vrem să-l vedem

înainte de orice. Alfel, nu mai există nicio apă ?

— Ba da, este și lacul Ginister. Că-i drept, se afla pe o proprietate particulară, moșia Galford, dar batrâna doamna contesă permite bucuros oricărui vizitaturist să viziteze, e tocmai în mijlocul pădurii.

Vrajitorul Negru — el făcea pe șeful de serviciu Newport —, care-și cumpărase în gara o hartă a împrejurimilor, arăta un punct de pe ea.

— Așa e, uite-l aci, e chiar mult mai aproape decât lacul Olimpului. Atunci, vom merge să vedem mâine întâi lacul Ginister. Ești de acord, mister Chakers ?

— Firește. — consimții eu, — noi nu vrem să ne obosim primele zile, hotărînd prea departe.

— E vreun birt pe lângă lac ? — mai întreba Roger pe portar.

— Conacul e foarte aproape — comunica portarul — și puteți perfect să vă odihniți acolo. Contesa se bucură tare mult de aceste vizite ocazionale.

— E singura, fără îndoială ? — se interesa Roger, compatimitor.

— Da, de vreo trei ani tânărul conte e în India. Conacul e cam izolat și, afară de slugile ei, doamna contesa n-are decât o domnișoara de companie.

— O fată bătrână, desigur ?

— Ași, de unde ! Tommatica domnișoara de companie a contesei s'a înecat în lac acum nouă luni și, de șase luni, e acolo o fată tânără, rapitoare. Ii zice Hania Shireek. A stat și ea o zi aci, până nu s'a dus la moșie.

— Aha ! Pe o tânără ca ea, singurătatea aceasta nu prea o fi încântând-o. Eh, bună seara, domnule portar !

— Bună seara, sir. Pofta bună !

— Mulțumim, mulțumim !

Intraram în restaurantul simpatic și ne cautarăm o masă destul de retrasă.

— Nu se poate ști dacă nu suntem chiar de pe acum pândiți. - - îmi șopti Roger. Așa dar, Hania Shireek îi zice. După nume pare ca ar fi Slava. De altminteri, destul de ciudat ca bătrâna domnișoară de companie s'a înecat. De obicei, fetele tommatice nu prea se duc singure la apă.

Cu toată arșița zilei de vară, mă trecură fiori de gheață.

— Vrei să zici ca moartea nu s'a datorit întâmplării ?

— Cam așa ceva. Setea de avere e, de obște, imboldul celor mai mari crime.

Chelnerul intră în sală, venind fugă spre noi :

— Ați ales ceva ?

Comandaram o cină caldă și o sticlă de vin ușor. Dar era scris să nu mai putem schimba nicio părere asupra noului caz, căci, întâi și întâi, veni să ne salute restauratorul și, puțin după aceea, apărură un pădurar, împreună cu un domn, care-ți făcea impresia de logofăt. Șezură la masa de-alături.

Restauratorul îi saluta ca pe niște vechi cunoștințe, și, astfel, aflaram ca pe pădurar îl cheama Waldon, iar pe celălalt — căruia restauratorul îi se adresa cu titlul de „logofete” — Cooping. Patronul, care-i servi el în persoană cu bautura cerută, întreba de batrana contesa.

— Vai, nu știu ce e, de câteva săptămâni, cu buna noastră stăpână, — se jeliu logofătul — iar de trei zile și-a pierdut cu totul sarita, dacă mi-e permis să spun astfel.

— Poate că are știri rele dela fiul ei din India, — opinia restauratorul.

— Cam de vreo trei săptămâni, a primit, în loc de scrisoarea obișnuită, un pachet, — bombăni pădurarul.

— Așa este, — se grăbi logofătul să întărească, — și, de atunci, e într-un hal făr'de hal.

— Imi pare foarte rău, — își expri-

mă patronul regretul. Conte Oliver era, într'adevăr, un baiat de ispravă și buna doamna contesa n'ar supraviețui, dacă-i s'ar fi întâmplat ceva.

— De, — bombani padurarul, — ar fi mai bine să fie altfel. Astea-s, de altminteri, numai presupuneri. Ce zici, mister Butcher (se adresa restauratorului), îi tragem un tabinet?

— Imi pare rau, dar tocmai e la mine un agent de constatare, dela percepție, care-mi verifică declarația de impunere.

— A, da, și trebuie să fii și dumneala de față! — râsera cei doi. Pacat, zau așa, mare păcat!

Roger se sculă.

— Dacă-mi permiteți, domnilor, mă recomand Newport, șef de serviciu la ministerul de finanțe. Dacă ne îngăduiți, ne oferim noi parteneri la joc.

Waldon și Cooping se recomandară și ei și parura foarte veseli ca nu trebuie să renunțe la tabinetul lor. Iși făcură despre noi o admirabila parere, cu atât mai mult că Roger facu cinste cu niște whisky și noi eram dinainte hoțărâți să-i lăsam pe ei să câștige. Tre-cuse de mult de miezul nopții, când Waldon și Cooping se pregătiră să meargă acasă. Cu prilejul acesta, ins-

pectorul pomeni, cu multă iscusință, că am vrea să vizitam a doua zi. Înainte de amiazi, lacul Ginister. Și, precum ne așteptaram, cei doi slujbași de pe moșie ne poftira în modul cel mai cordial să-i vizităm.

CAPITOLUL 16

Vremea era, vădit, binevoitoare cu noi, caci poleise firea cu soarele cel mai superb, a doua zi, la opt, când descălecarăm lângă lacul Ginister. Porniram în hoinareala prin minunata padure, liniștiți și alene, așa cum se cuvine unor oameni în vârstă.

— Trebuie să ne jucăm rolurile, chiar dacă ne credem nesupravegheați. — explicase Roger adineaori. — sunt atâtea chestiuni în joc aci, ca n'ar fi de mirare să fim înconjurați de spioni.

Nu întâlniram, însă, în calea noastră decât niște lemnari și culegătoare de ciuperci și eram gata-gata să trântesc o zeflemea, când, întorcând, întâmplător, capul, zarii o muerușca batrână schiopătând în urma noastră și pe care o mai văzuseram, acum o jumătate de ora, în capatul padurii. Ma uitai la Hamilton cu coada ochiului. El zâmbi și zise în șoaptă:

— Ei, o zariși și tu ?

Și începu să vorbească tare despre directorul Davies, cu ale cărui dispoziții se declara nemulțumit. Eu nici nu prea auzeam ce spune, căci nu-mi ieșea din cap băbușca aceea. Să nu fi fost, cumva o simplă întâmplare? Să fie ea spioana? Roger îmi întrerupse framântarea, luându-mă de braț și arătându-mi printre pomi, la stânga, luciul scipitor al lacului Ginister. În aceeași clipă, cineva ne saluta sgomotos și pădurarul Waldon, ieșind dintre arbori, ne zise :

— Vă rog, poftiți mai întâi în casa mea! Nevasta-mea va și așteapta cu o minunata cafea cu lapte.

Se întrerupse cu un : „Ei dracie, da' cine-i asta?” Și se uită atent înlături. Iutorsei repede capul și vazui băbușca disparând la înțelea printre trunchiurile groase ale brazilor.

— N'am vazut pe baba asta înca nici-o data. — mormăi Waldon. O fi venită de curând, la sa faca bine sa-mi arate actul ei de identitate! Așa dar, domnilor, colo e casa mea!

Era o casuța simpatică, de lemn, așezată printre împletiturile unor trandafiri acătatori. Ce placut trebuia să fie sa traiești aci! Și, totuși, în imediata vecinătate a acestui rai, și pândea vi-

peră care și încolăcea înelele-i sombre pe după acest petic de pamânt. Eu știam, însă, ca Roger Hamilton va scoate din gura acestei napârci măselele veninoase. Blonda și frumușica nevastă a padurarului primi pe cei doi șefi de serviciu cu un amestec de respect și de mândrie față de această vizită rară.

Șezuram pe cerdacul ce se întindea de jur împrejurul casei. Plimbarea ne stârnise pofta de mâncare și deliciosul unt servit pe pâinea țărănească ne o mari și mai mult. Nu-i de mirare, dar, ca feliile de pâine dispăreau cu o înțeleală uimitoare. Ma uitam la Roger și observai că se luptă cu o hotărîre. Și, când nevasta padurarului reîntră în casă, ea să ne aducă o nouă porție de cafea cu lapte, ridică, deodată, capul și privi scrutător pe padurar. Zise apoi :

— Nene Waldon, vreau să sper că nu mă înșel dacă socot că ți-e la inimă binele stăpânilor dumitale.

Padurarul ramase cam mirat, dar îl asigura despre devotamentul lui în termeni așa de calduroși ca nu încăpea nicio îndoială ca e sincer.

— Bine. — continua Hamilton, — trebuie, atunci, să-mi dai o mână de ajutor. Eu nu sunt șeful de serviciu

Newport, cî detectivul-inspector Roger Hamilton. Poate ai auzit de mine.

Padurarul sări de pe scaun, cu gura căscata. Cu un gest scurt, Roger îl împiedica să scoată o exclamare.

— E o chestie foarte serioasă, — îi mai zise. Citește, te rog, asta și te vei lamuri de ce suntem aici!

Și-i dăde scrisoarea bătrânei contese. Padurarul sezu iar, complet înmarmurit, și studie scrisoarea menționată. Apoi, o înapoie lui Roger, căruia-i întinse peste masa mîna sa viguroasă.

— Va puteți bizui pe mine, mister Newport, — zise el simplu.

Eram și eu tot așa de vesel ca și Hamilton. Omul acesta din popor își dăduse imediat seama că noi trebuie să continuăm a ne juca rolurile și prin faptul că ne considera mai departe ca șefi de serviciu, dovedea că e om inteligent și, astfel, ne va face servicii prețioase.

— Ți mulțumesc, nene Waldon, — zise Roger, strângându-i mîna. — și voiam să te rog să ne gazduiești la dumneata, căci de aci putem urmări totul, fără să bată la ochi.

— Îmi faceți cea mai mare plăcere, — zise Waldon, îndatoritor.

— Perfect! Ne vom aduce dar, în

cursul zilei, bagajul dela hotel. Acum am a-ți pune câteva întrebări. Cum s'a înecat fosta domnișoara de companie a contesei ?

Waldon încruntă sprâncenele.

— A, vi se pare suspect asta ? Da, într'adevar, a fost o întâmplare cam ciudată. N'a fost niciodată chip să convingem pe toamnăica domnișoara Lewkins să meargă pe lac. Și, totuși, bărcile ce servesc la pescuit și plimbări sunt așa de largi și sigure, ca nu există, într'adevar, niciun pericol... în primul rând și fiindcă lacul nu face valuri. Cu toate acestea, o gasiram înecată printre plantele acațatoare din partea de Sud a apei. O barca plutea pe lângă cadavru. Chiar dela început, eu n'am crezut că s'a dus singura pe lac, în întuneric, căci nenorocirea s'a întâmplat noaptea. Miss Lewkins se departase după cina, iar dimineața fu găsită moartă. Ea abia de știa să vâslească. S'a spus, în cele din urmă, că e o sinucidere, dar nici domnii dela poliție n'au fost în stare să dibue motivul.

— Asta a fost, vasazică, la sfârșitul lui Octombrie. — argumentă Roger. — o epocă în care, într'adevar, nu prea îți face plăcere să te plimbi pe lac, noaptea. Mai departe ! Peste trei luni

veni Hania Sbircek. Ce fel de fată e asta ?

-- Hania ? De, e foarte frumoasa și, totdeodata, culta. Pe noi nici nu ne baga în seamă. Dar, ce-i drept, îngrijește de contesă cu o atenție mișcătoare. E veșnic la postul ei. Cum spusei, însă, e mândră și aroganta față de tot personalul moșiei. Ne-am învățat, totuși, cu aceasta purtare a ei, fiindcă stapâna nu se poate lipsi de dânsa.

-- Bine, nene Waldon ! Încă ceva : pe baba din padure n'o cunoști. Crezi dumneata ca o fi vreo nouă culegătoare de ciuperci ? Nu cumva are oarecare asemănare, ca silueta sau gesturi, cu miss Sbircek aia ?

Padurarul privi înmarmurit pe Roger, apoi batu cu palma în masă, de zângănira toate cestile, și exclamă :

-- Batu-m'ar Sfântul, exact, așa este ! Mișcarea ce o făcu, când dete sa plece, modul cum își arunca capul pe spate... drace, mai ca aş jura că ea e.

— Imi inchipuiam eu, -- întări Hamilton liniștit, -- ne-a pândit, fiindcă se teme ca Roger Hamilton va veni în curând.

— Da' de unde o știe !

— A deschis scrisoarea ce mi-a trimis-o contesa. Sper, însă, că s'a convins

că suntem niște persoane inofensive, iar noi, adică și dumneata, nene Waldou, trebuie să ne sforțăm să nu-i spulberăm părerea aceasta.

— Din spre partea mea nu veți avea nicio supărare. Nu voin povesti nimic nici măcar neveste-mi. Dar ce facem cu logofătul Cooping ? Il inițiam și pe el ? V-ar putea fi de mare folos.

— Garantezi dumneata de el ? E în-
surat ?

— Da, și e o căsnicie fericită, așa că Hania nu prezintă niciun pericol pentru el.

— Bravo ! — se bucură Hamilton.

— Și, apoi, eu îl cunosc de atâția ani — continuă padurarul — și știu că ar fi în stare să treacă și prin foc pentru stăpânii săi.

— Perfect ! Atunci fii dumneata așa de bun și-l inițiază ! Cu bagare de seamă, însă ! Convinge-te mai întâi ca nu e vreo ureche indiscretă prin apropiere.

— Bine înțeles. Alcatuindu-vă un plan după care să procedați ?

— Negreșit. Pentru noi, principalul lucru e să vorbim cu contesa fără ca Hania Sbircek să fie pe-acolo. Păcat că a fost atât de iscusită să cucerească pe contesă, ceea ce așa pare, după spusele dumitale,

— Exact! — înfări pădurarul. Nici dumneavoastră nu veți fi în stare să sdruncinați credința contesei în Hania. Ce facem dar?

— Eu chibzuesc totul mai dinainte, așa că am comunicat contesei, ca răspuns la scrisoarea ei, ca, din păcate, nu pot să mă ocup de cazul ei, deoarece mă rețin interese mai importante, cari mă vor sili, eventual, să fac și o călătorie în străinătate. Bine înțeles că Shircek va fi citit scrisoarea aceea și, în consecință, neîncrederea ce o nutrește împotriva oricărui străin nu se va manifesta, poate, față de noi!

— Foarte interesant, — comentai eu, Vrăjitorul Negru râse.

— Păi tu știi că mie-mi cam place să umblu cu secrete. Uite, deci, nene Waldon, ce m'am gândit eu. Ne recomanzi, la un prilej potrivit, contesei drept șef de serviciu și, în timpul convorbirii, aș pune eu vorba că mă interesez de zoologie. Cu asta, se face o prima legătură între noi, căci fiul ei are aceeași pasiune. Poate ca, atunci, în dezorientarea ei, deoarece Roger Hamilton a refuzat să o servească, îmi va arăta pielea de șopârla, iar de nu, învârtesc eu așa fel convorbirea ca să atingem su-

biectul dorit. Restul la voia întâmplării.

Waldon zise :

— Cu siguranță că doamna contesă va veni aci, peste o jumătate de ceas, cu domnișoara ei de companie, cum face în fiecare zi, așa că-mi va fi ușor să va recomand. Sunt, însă, curios cum veți aduce vorba asupra pielei de șopârlă.

— Sunt și eu tot așa de curios ca dumneata. — răsă Roger.

Nevasta pădurarului tocmai intră în acest moment, cu altă porție de cafea cu lapte, și Roger se grăbi să încingă, cu pădurarul, o discuție asupra diferitor soiuri de cerbi și căprioare.

Deodată, Waldon se sculă și anunță :

— Vine doamna contesă.

Contesa Gladys Johnson era o femeie ca la șaizeci de ani, cu par alb și voinică încă. Fața-i radia de bunătate, dar ochii-i blânzi, albaștri, trădau o amărăciune tainică.

Salută pe pădurar cu bunăvoință așa de fireasca de parca nu i-ar fi fost subaltern. De buna seamă că așa se va fi purtând cu tot personalul și astfel se explică respectul și dragostea ce toți îi le purtau. Pași cele câteva trepte ce duceau sus, spre cerdac. Po-

trivii rolurilor noastre. ne ridicaserăm, într-o atitudine smerita, fara a fi umilitoare, așa cum se cuvine s'o aiba doi funcționari îmbatrâniți în serviciu.

Contesa se apropie de noi și, fără sa aștepte pe pădurar sa ne recomande, zise, cu un timbru moale, plăcut :

— Buna dimineata, mister-i ! Vreau să sper ca vă place aci, în mijlocul acestei firi frumoase. Nu pregetați să admirați totul cu temein ! Bunul meu Waldon va purta de grija să nu va scape nimic.

Ne îngânaram numele noastre. După aceea, însă, Roger luă cuvântul și făcu o descriere atât de entuziastă a plimbării noastre, că mă uitai uimit la el.

Contesa dete din cap amical.

— Pareți să fiți un mare iubitor al naturii, mister Newport.

— Da, doamnă contesă, ador întreaga natura, dar în deosebi zoologia. A fost și este slăbiciunea mea.

— A, foarte interesant ! Și băiatul meu a studiat zoologia și se afla acum într-o expediție prin India.

— O, cât îl invidiez ! — exclamă Roger cu exaltare. Din copilărie, aveam visul asta, pe care, însă, soarta nu mi l-a împlinit. Fără 'ndoială că

fiul dumneavoastră are colecții frumoase.

— Da, ne-a trimis o mulțime de note, pe cari le-am aranjat întocmai așa cum m'a rugat el prin scris. Dacă va interesează, poștiți oricând să le vizitați! De pilda, fiți mosafirii mei la prânz. Aș dori să mai discut cu dumneavoastră asupra acestei teme.

Se întrerupse și se adresa unei fete care tocmai venea spre casa padurarului.

— A, uite și Hania! Bună dimineața, copila mea! Ce zice doctorul?

— E doar o mica indispoziție stomacală, lady. Ma simt mult mai bine.

— Dar cruță-te! N'arați deloc bine.

Eu nu găseam deloc, căci Hania Shirek părea întruparea vieții în plină sănătate. Rar de-am văzut o fată așa de adorabilă. Înaltă și sveltă, cu mișcări mlădioase, cu un cap micuț încoronat de niște coșite dese, blonde, iar ochii câpri adumbriți de gene lungi. Sprâncenele negre, fin arcuite, dădeau acestei frumuseți blonde un farmec special. Pentru noi abia de avusese o privire fugitivă și o mândră înclinare a capului. Doi funcționari bătrâni nu puteau prezenta pentru ea niciun interes.

Contesa dote să plece.

— Așa dar, la amiazi! — ne invită din nou cu amabilitate.

— Dacă voiți să mă însoțiți, ... ne propuse pădurarul, — vă pot arata lacul!

— Da, mă rog, mă interesează în deosebi locul unde s'a găsit cadavrul domnișoarei Lewkins.

Furăm în curând lângă luciul sclipitor al apei.

— Uite colo sunt bărcile prinse în lanțuri — ne explică Waldon — și aici, în colțul ăsta stâng, zacea în plantele acățătoare.

Roger clatină din cap.

— Cred că, chiar pentru un lopatar priceput, ar fi greu să se strecoare printre plantele astea acățătoare, — își dă el cu părerea.

Ocoliram lacul, relativ destul de mare, la jumătatea drumului spre clădirile moșiei, ne întâlniram cu logofățul, care ne salută cordial și făcu niște ochi mari, când Waldon îl înștiință cine suntem și care era scopul prezentei noastre aci.

— De aia ia Hania regulat poșta, — zise, îngândurat, — asta e cauza!

— Aveți corespondență multă?

— Nu, Primim și trimitem foarte puține scrisori.

— Dirigințele poștei din Peterdale e un om în care ne putem încrede ?

— Fără discuție. Mister Gabel e o persoana foarte onorabila și înțelegătoare, care se va pune cu siguranța în serviciul cauzei bune.

Roger se uita la ceas.

— Să ne înapoiem, deci, la Peterdale, să vorbim cu el. Până la amiazi suntem tocmai bine înapoi. Iau, de asemenea, masuri să ni se aduca aci bagajele.

— Vă trimit, dacă voiți, un argat. — propuse logofătul.

— Ma rog, îți sunt foarte recunoscător. La revedere, fraților !

Mister Gabel, dirigințele poștei, fu foarte amabil cu noi, de cum ne legitimăram. Hamilton îi întrerupse suvoitul de elogii ce ne aducea, întrebându-l dacă domnișoara de companie a contesei Gladys a primit, cumva, scrisori din India.

— Da, mister Hamilton. Chiar că mă miram, deoarece și doamna contesa primea mereu scrisori dela fiu-sau, dar pe când cele ale tânărului veneau din Calcuta, ale domnișoarei Shircek erau din Bombay.

— Aha, Bombay ! Interesant de tot. Imi voi permite să te întreb în fiecare zi dacă a mai sosit o scrisoare de acestea,

pe care o voi deschide apoi. În prezența dumitale. Uite aci o adresa a Siguranței din Londra, prin care sunt îndreptățit s'o fac.

— Dar bine înțeles, mister Hamilton. Voi reține, deci, eu însumi scrisoarea.

— Asta e și dorința mea, căci nu se știe niciodată dacă Shircek n'are vreun prieten printre impiegatii dumitale, care ar putea-o înștiința. E destul de frumoasă, de !

— Locmai că mă gândeam și eu la asta și prudența e mama înțelepciunii.

— Ne despărțiram de îndatoritorul diriginte și merseram la hotelul garii, unde predaram argatului bagajele noastre, achitaram camerele și ne înapoiarăm la moșie.

— Nu vreau să trimit pe argat înaintea, — zise Roger pe drum. — căci se poate ca Ilania să-l oprească și să ne scoțoească prin geamantane.

— Ei, asta e ! Ai aerul ca o crezi capabilă de orice.

— Da, Edward, sub chipul ei de păpușă se ascunde un monstru.

Eu nu mai zisei nimic. Căci rar ca Roger să se fi înșelat. La casa pădurii, ni se destinară doua odai mici, dar foarte simpatice. Ne spălarăm și ne mai dichisiram, după atâta alerțatură,

După aceea, ne duserăm la conac, ca să fim la timp la masa.

CAPITOLUL 17

Ne primi Hania Sbircek, care ne conduse în imensa sufragerie. Roger se pricepu să-i facă curte, cu naivitatea unui bunicuț, și era așa de natural în gesturi și vorbe, ca nu se putea ca neîncrederea ei împotriva noastră să nu se risipească. În timpul copioasei mese, contesa aducea mereu vorba despre fiul ei. Se vedea bine cât e de sdrobita la gândul că-l amenința niscăiva primejdii. În cele din urmă, se scula și ne rugă să trecem în camera tânărului. Avea aspectul unui mic muzeu. Animale împaiate, coarne și piei erau înșirate de jur împrejur sau atârnavau pe pereti.

Privirea-mi fu atrasă, în primul rând, de biroul negru, de stejar, de lângă fereastra vastei camere. De pe pânza verde în care era încadrat, lucca un punct roșu. Era, probabil, pielea de șopârlă. Roger, însă, admira întâi toate celelalte lucruri și apoi abia se apropie de birou, unde juca de minune pe omul aluit.

A, dar ce-i asta? — exclama el, aplecându-se peste pielea roșie.

— Eu mă apropiasem de el, contemplând, de asemenea, obiectul acela curios. Șopârta trebuie să fi fost un animal uriaș. Pielea-i solzoasă era de aproape treizeci de centimetri. Sclipea de un roșu cu totul particular.

— Foarte interesant. — murmură Roger. — pare să fie o reptilă din regiunile calde, dar ce curioasă culoare are ! N'am auzit încă niciodată de o șopârlă roșie. Imi dați voie să o examinez mai de aproape ? (se adresa el politicos către contesă, care venise după noi).

— Mă rog, mister Newport, — îl îmbia ea. — parerea dumneavoastră mă interesează mult.

Hania sta pe lângă ușă și ochii-i seducători erau ațintiți asupra lui Hamilton, cu un amestec de teamă și ironie. El ridică în aer pielea și o examinează cu mare atențiune, tot dând din cap și bombănind întruna. În cele din urmă, întoarse pielea și zări literele indiene de dedesubt.

— Ce păcat ! — zise el, cu un glas de regret. A scris cineva aci ceva și pielea și-a pierdut din valoare.

La cuvintele acestea, un zâmbet ușor flutură pe buzele Haniei.

— Mister Newport, — zise contesa,

— e posibil ca o piele conservată să-și schimbe culoarea?

— Bine înțeles ca da, bine înțeles. Când o piele solzoasă ca asta are a fi conservată, trebuie de umblat cu mare precauțiune, cu combinația de substanțe ce se întrebuintează la argasirea ei. Culoarea asta roșie, rară, s'a ivit abia acum?

— Da. A apărut subit.

— Pacat, zău așa, pacat! Pare să se fi amestecat în alaiun vreo materie colorantă.

— Și credeți cu puțință ca să se schimbe culoarea așa de intens în decursul a două zile?

— De, e posibil, (Și Roger își freca, gânditor, bărbia, dar în același timp privirea-i luneca spre fereastră, pe care soarele împrăstia o dâra largă pe birou). E posibil (repetă el) și foarte probabil că soarele e cauza. Se poate observa un fenomen identic la copile clișeeilor fotografice, dacă nu sunt bine fixate.

Contesa păru să respire, iar Hania încrunță sprâncenele. Hamilton continua să se uite la fereastră.

— De când atârna acolo gravura aceea galbenă, de sticlă? — întrebă el deodată.

() gravură mică, străvezie, prinsă în două lanțuri subțiri, reprezentând niște cavaleri din evul-mediu, atârna de un geam.

— A, mi-a dăruit-o Hania și a atârnat-o acolo, de vreo trei zile.

Roger se uită la birou, pe care soarele pare să arunce o pată galbuie.

— Aici era pielea, nu-i așa ? — indică el pata aceasta.

— Da, Credeți, cumva, ca gravura e de vină ?

— Se poate, lady, se poate. Pacat de pielea asta frumoasă ! Dacă ați închide-o câțva timp, poate-și recapata culoarea.

Hania îi aruncă o privire cruntă.

— Da, așa voi face, — zise contesa, plină de speranțe. — vă mulțumesc foarte mult pentru sfatul acesta, mister Newport. Uite, Hania, copila mea, închide pielea în casa de bani !

Roger, însă, se grăbi să roage :

— N'ați vrea să mi-o împrumutați mie pe câteva zile ? Mă pricep și eu la modul de preparare ce necesită conservarea ei și aș încerca bucuros să-i redau culoarea originală.

Contesa șovai, nepărându-i-se cu cale să lase pe mâini străine această bucată misterioasă, de care credea legată soarta fiului ei, Hania interveni de asemenea.

înînzând mâna după piele. Atunci, Roger Hamilton își scoase batista din buzunar, dar trase afară de acolo și tocul de ochelari, caruia-i dăte într'adins drumul.

Contesa zise fetei :

— la vezi, Hania, că i-a scăpat ceva lui mister Newport !

De voie, de nevoie, blondina trebui să ridice tocul bătrânului. Și, cu aceasta, Roger avea perfect amprentele digitale ale celei suspecte, căci tocul fusese preparat anume pentru aceasta.

— Ți mulțumesc, draga copila. — zise el, învelind tacticos tocul în batista și vârîndu-l în buzunar.

Dupa aceea, nici una, nici doua, luă pielea de șopârla și o puse în portofoliul său.

— Sper să izbutesc, lady. — o lua el cu zaharelul pe contesă. — dar ce vad ? Un rinocer împaiat ? Excelent lucrat !

Și, astfel, abatu repede gândurile bătrânei dela piele. Dar, pe când admira, una câte una, toate piesele expuse, apropiindu-se cu îndemânare de usa, observa prea bine ca contesa se lupta cu o hotărîre.

— Bine, mister Newport. — zise ea pele din urma, — încercati și, data reu-

și, vă voiu destăinui și ce e scris în partea de dinauntru a pielei.

— Așa e, adevărat. - - facu Roger, distrat, contemplând carapacea unei broaște țestoase din India.

Când, în sfârșit, ieșirăm din camera aceasta, văzui pe Ilania uitându-se, cu o expresie stranie, după inspector. Apoi, își întoarse ochii spre mine, măsurându-mă de sus până jos. Avui o senzație neplăcută. Sa ne fi recunoscut frumoasa adversară ? Cu o rară iscusință. Vrajitorul Negru știu să se despartă curând de contesa și merseram repede spre casa pădurii, care nu era departe. În odaia lui Roger, examinaram mai întâi tocul de ochelari. Coloraram la înțeleala amprentele digitale și ne aplecaram cu încordare peste lupa de calitate superioară. Nu furam de fel surprinși, constatând că amprentele digitale ale Ilaniei coincid cu cele de pe scrisoarea trimisa lui Hamilton.

— Este, cel mult, o dovadă foarte bună, — mormăi Roger.

După aceea, scoase pielea de șopârlă din portofoliu și, cu un cuțit fin, desprinse, cu bagare de seama, un solz mic din spate. Pielca de dedesubt era de un verde murdar.

— Exact, așa-zică. Prin razele de

soare, cari se răstrâng pe sticla gaine-
na, pielea se colorează în roșu. E, deci,
foarte probabil preparat cu un strat de
gelatina, care reacționează asupra ace-
stor raze, colorându-se în roșu. Foarte
bine chibzuit și, totdeodată, îți poți da
seama de ce soiu sunt adversarii noștri,
cari recurg la asemenea mijloace.

— Crezi să poți readuce culoarea
verde originală ?

— Da, deși nu tot așa de straluci-
toare, căci asta roșie e artificială, dar
îi voi reda macar culoarea naturală,
de un verde murdar, ca aceea pe care
ai văzut-o sub solzul desprins, și, deo-
cândată, nu voi face altceva decât să
pastrez pielea într'un loc întunecos
până mâine.

— De ce nu te-ai interesat de even-
tualul moștenitor, în cazul ca moare
unicul fiu ?

— Fiindcă sunt vesel ca am obținut
și atâta. N'as fi sperat niciodată să ca-
pat așa de repede pielea misterioasă.

— Ilania pare-se că a mirosit ceva.

Și-i povestii de privirea ce o prinsei.

— În cazul asta, trebuie să umblăm
cu multă bagare de seama. Pe fata asta
o cred capabila de orice.

Roger se duse la garderob, să ascun-
da în fund de tot pielea. Facând accu-

sta, trecu pe la fereastră care era deschisă. Odăile noastre se aflau la etaj, dar erau, tot ca și cele de jos, așa de scunde ca ferestrele erau la cel mult patru metri de pământ. Deodată, tresărirăm amândoi. Peste drum, în pădure, răsună o detonatură și, aproape în același timp, un glonte suiera pe lângă fața lui Hamilton, înfigându-se în perete, deasupra patului.

— Bravo ! — mormăi Roger, ducându-se la fereastră.

Dincolo, pe sub cei dintâi pomi, sta Hania, cu o pușcă ușoară în mână.

— Cât pe-acî să-l nimeresc, — ne striga ea veselă, aratându-ne acoperișul de deasupra noastră. — un uliu superb.

— Dar bine, miss, — se burzului Roger, — erai cât pe-acî să mă împuști pe mine. Glonteale a trecut pe lângă capul meu.

De spaimă, Hania aproape să scape arma.

— O, Dumnezeu! dar am ochit deasupra acoperișului !

— Atunci, nu mai trage, dacă nu știi să ochesti ! Asta e o ușurință condamnată.

— Dar ce s'a întâmplat ? — racni pă-

durarul. care tocmai cotea pe după casă.

Hamilton îi povesti patania. Pădura-
rul îl privi lung. după care se întoarse
spre Hania. care se prefăcea de minune
speriată.

— Cum, — îi se adresă. — ai împuş-
cat alături? Asta n'o crezi nici dum-
neata.

— Vai. mister Waldon. eram așa de
agitată că uliul s'a coborât direct!

— Uliul? Dar n'am văzut niciunul.
Lasă, miss Shircek. fii mai atenta alta-
dată!

— Așa o să și fac. — replică fata. si-
mulând pocaintă. — voiu fi, de azi. cu
mai multă luare aminte. Scuzați-mă. vă
rog. mister Newport!

Și disparu. sprintenă. printru copaci.
Waldon veni la noi sus.

— Nu pricep absolut nimic. căci Ha-
nia e o țintașă excelentă. — zise.

— Așa e. — întări Roger. — am ob-
servat-o și eu. Vezi dumneata: nu mă
putea vedea decât prin geamul deschis.
ca printr'o oglindă. și. totuși. cât pe-aci
să mă nimerească. A fost o lovitură de
maiestru. care nu și-a greșit ținta decât
cu câțiva milimetri.

— Ceee? Credeți. vă săzică. ca Hania
e voit, pur și simplu, să va împuște?

— Bine 'nțeles. Negrșit, n'avem cum s'ă dovedim intenția ei și, chiar dacă m'ar fi nimerit, încă nu-i s'ar fi adus alta acuzare decât aceea de omor prin imprudență, căci toți ar fi fost de părere că era cu neputință să mă fi ținut special, întrucât nu era chip să mă vada din pădure. Dacă m'a văzut, totuși, a fost numai datorita poziției actuale a ferestrei.

— Atunci, va fi știind, dar, că sunteți Vrajitorul Negru ?

— Da, o știe. Poate că am fost prea imprudent cu pielea.

— Și ce socotiți să faceți acum ?

— Să ne continuăm în liniște rolurile și, în același timp, să fim cu ochii în patru, îmi îngreuiază, însă, considerabil munca. Va fi foarte precaută. Cam prost ! Cel mai bine ar fi s'o ștergem și să ne înapoiem sub alta deglizare.

— Degeaba, -- obiectai eu, -- căci Hania va suspecta, de-acum, pe orice străin.

— Așa este și trebuie, tocmai, să păzim conțesa mai mult ca oricând, fiindcă, dându-și seama că suntem pe urmele afacerii, Hania va recurge la mijloace extreme.

— Mergem mâine la conțesă să ne luăm cafeaua ?

— De sigur și, cu acest prilej, voi încerca s'o întreb cine o va moșteni, în cazul ca fiul ei nu se mai întoarce.

— Ce va planui Hania, de azi, împotriva noastră?

— Foarte probabil că va încerca să ne expedieze cât mai rapid pe lumea cealaltă. — zise Roger calm, de parcă perspectiva aceasta nici nu i-ar fi fost așa de neplăcută.

Padurarul clatină din cap.

— De ce nu arestați, pur și simplu, muiera, mister Newport? E de ajuns să indicați atentatul de azi.

— E adevărat și-i s'ar face, poate, proces, dar care ar fi rezultatul? Cel mult, o mica amenda pentru mănuire imprudenta a unei arme de foc, iar pe tânărul conte nu l-am putea scapa. Chiar ca trebuie să iau măsuri speciale pentru apărarea sa. Cele mai apropiate localități la care poți ajunge, în timp scurt, pe jos sunt Medlar și Blackberry... cel puțin gara. E absolută nevoie să înștiințez și oficiile poștale de-acolo, precum și oficiul poștal din gara Peterdale. Sunt convins ca Hania va trimite chiar azi o scrisoare la Bombay și trebuie neapărat s'o citesc și eu. Ai telefon, nene Waldon? Țin neapărat ca oficiile să mă vestească de îndată ce se va fi

predea scrisoarea aceea. N'ai. cumva, vreo bicicletă pe care sa mi-o împrumuți ?

— Ba da. mister Hamilton. Bagati, însă. de seama când traversați pădurea. Poate că muierea sta pe undeva de pândă, cu pușca.

Roger râse.

— Ehe. câți nu m'au pândit pe mine, căutând să mă gaureasca cu un glonte ! Nu mi-e frică. Vrei. însă. sa-mi faci o plăcere ? N'am putea avea o cameră la parter ? Da ? Excelent ! In cazul asta, Edward. o amenajezi tu în timpul lipsei mele. așezând astfel paturile ca să fim feriți de gloante de afara : de asemenea. instalezi și lampile după cerințele noastre. și așa mai departe. Doar știi rosturile.

— Nu vrei să te însoțesc și eu ?

— Nu : e mai bine așa. Tu ramâi aci, căci n'ar fi de mirare sa mai vie aci Ilania și. daca nu suntem niciunul aci, să puie la cale vreo drăcie.

Viitorul avea să-i dea dreptate. căci nu trecu niciun sfert de ceas dela plecarea sa și ne și pomenirăm cu Ilania. O putui vedea dela fereastră nouii noastre odai. îndreptându-se grabită spre padurar, pe care-l rugai sa nu-i

— Divulge nimic de mufarea noastră. Veni pe terasă.

— A. mister Chakers, colegul dumitale nu e aci? — întreba ea, cu accent rugător. Voiam să-i cer încă odată scuze personal. Am tras o spaimă sdra-vână.

— Da, prietenul meu era foarte necăjit. Inchipuiți-vă numai : la un om în vârstă, o spaimă subită poate avea consecințe foarte rele. S'a dus la Peterdale, ca să ia niște picături de odolean.

— A. suferă de inimă ? În cazul asta, n'ar trebui nici cu bicicleta să umble.

Nu spuse bine acestea și se facu roșie ca purpura, căci, cu aceasta, dovedise că-l văzuse și că fusese numai un pretext, întrebând de el. Facui, însă, pe prostu' ca și cum n'aș fi auzit bine întrebarea.

— Nu suferă de inimă. Numai cu stomacul nu stă prea bine și o spaimă are întotdeauna efecte asupra stomacului.

— Am eu niște picături de opiu. Poate î-ar fi de folos. Să-i le aduc?

Eram înmarmuriți. Își mai și bătea joc de noi diavolița asta ? Credea ea, cu adevărat, că Roger va lua picaturile ei, ca să nu se mai trezească, poate, niciodată ? Dar ma forțai să pastrez o mină amicală.

— Foarte drăguț, din partea dumneavoastră, miss Shircek, și prietenul meu o să se bucure tare mult.

Și, peste câteva minute, Hania aduse, zâmbind binevoitoare, o sticlură cu un lichid cafeniu.

— Douăzeci de picături pe o bucătică de zahăr. — mă instrui ea cu amabilitate. — o să veдеți numai ce de minuni face.

„Cred și eu“, mă gândii eu. Când Roger se înapoia peste un ceas, eu și aranjasem noua noastră odaie. Între altele, trasesem sârme dela comutatoarele luminii electrice până la paturile noastre, astfel ca puteam și de acolo aprinde și stinge lumina. Clătii sticlura și-i povestii presupusa prostie a Haniei.

— () avem, de-acum, în mână. — încheiai triumfător, — tentativa de asasinat.

El, însă, mă ironiză.

— N-o cunoști atunci, bine. Nu face ea niciodată asemenea prostii. Bine înțeles ca vom supune unei analize picăturile, dar te pot asigura de pe acum că or fi cu adevărat picături inofensive de opiu. Dar îmi pare bine că s'a dat de gol cu bicicleta. Sper ca nu te-a surprins tocmai când te mutai ?

— Nu, căci, bănuind că ne va vizita,

am început abia după ce mi-a adus plăcaturile.

— Perfect. Sunt curios, însă, ce va pune la cale împotriva noastră.

— De sigur ceva plăcut.

— Asta o ghicesc și eu. Firește că se va feri să o pornească față împotriva noastră, căci o a doua „gresa” ar fi cam suspecta, datorita eventualei marturii a padurarului. Va nascoci ea, însă, o uneltire perfidă.

Marturisesc sincer că, în noaptea aceasta, nu prea dormii bine. Ma deșteptai de câteva ori, dar am impresia că deschideam ochii la fiecare cinci minute. Nu se întâmpla, însă, nimic. Dragalașa noastră adversara își alesese alt mijloc ca să ne facă de petrecanie și, firește, fu ghinionul meu personal ca n'am fost mai atent și o pații.

CAPITOLUL 18

Urmă o dimineață splendidă, de o frumusețe cum n'am pomenit decât acum câțiva ani, în Sumatra, în una din insulele de Smaragd. Pășeam muți, confundati în contemplarea firii, spre coșniac, ca să luăm cafeaua cu lapte, împreună cu contesa. Ilania părea și mai fermecătoare, când ne turna, cu un

zâmbet radios, cafeaua. Eu eram așa de cufundat în amintirile mele asupra timpului cât îl petrecusem în Sumatra, ca luai, distrat, ceașca din mâinile ei și, fara a mă gândi, nici pe departe, la ce fel de adversară era aceea care-mi întindea băutura, golii ceașca până la fund.

Tochmai atunci ma uitai la Roger, care mă privea cu niște ochi mari, înfricoșați. Și tot în acest moment vazui că soarbe o înghițitura din ceașca, dar numaidecât îl cuprinsese un acces ușor de tusa, care-l sili să-și apese batista pe gură. Înțelesei că a scuiat lichidul într-o sticluta ce o ținea ascunsa în batista, pe care și-o scosese din buzunarul de dinauntru al hainei, unde o avea special preparata astfel. Simții niște noduri în gât. Gestul lui Roger îmi denota perfect ca Hania ne turnase niște otrava în cafea. Poate, însă, ea o presupunea numai, caci, dacă ar fi observat-o cu adevărat, cu siguranță ea n'ar fi împiedicat să beau.

Mi se facu greață, dar probabil că era datorita surescitării din acel moment, și, deoarece nu simțeam niciun fel de consecința, ma liniștii curând. Ba luai bucuros a doua ceașca din mâinile frumoase ale Haniei. Roger își plecase ochii, parând ca-l frământa o anumită

problemă. Deodată, se adresează confesei :

- E un minunat petic de pământ aici și, pentru fiul dumneavoastră, trebuie să fie un sentiment înalțator că e membru al unei familii așa de vechi, stăpână pe o proprietate tot așa de veche, și o să lase odată copiilor săi această moșie strămoșească.

Comesa îl privi melancolic.

- Da, dacă s'ar întoarce, dar instinctul îmi spune că nu voiu revedea niciodată pe iubitul meu fiu și moșia noastră va încapea pe mâini straine.

- Pe mâini straine ? O, la familii așa de vechi exista, de sigur, linii colaterale, în vinele carora curge același sânge!

- La noi nu. Barbatu-meu n'avea decât un frate, care a plecat în străinătate încă din adolescența... ci-ca în India, și noi n'am mai auzit nimic de el. O fi dispărut.

Roger încruntă sprâncenele. Ghicea, de buna seama, că și mine, că aici era, poate, cheia întregului mister. Uchiul tânărului conte era în India... avea, poate, și el copii... și de notat că noua domnișoară de companie corespundea cu Bombay. Observai pe Roger că se uită, adesea, lung la mine. De sigur că-și închipuia că am înghițit niște otravă, ce mi-o va fi turnat dușmana noastră în

cafea îi zâmbii de câteva ori, cu atât mai mult ca mă simţeam bine dispus.

Ceaşca lui era goală, fără ca să fi observat dacă a baut-o sau se va fi scapat de conţinutul ei într-un mod oarecare. Sub pretextul că-i e stomacul deranjat, refuză o a doua ceaşcă. Purtarea-i mă cam nelinişti şi fui încântat când, peste peste un sfert de ora, contesa ridică şedinţa. Salutarăm şi ne înapoiaram spre casa pădurii.

— N'ai simţit vreun gust deosebit la ceaşca ? — mă întrebă Roger.

— Nu, absolut deloc. Dar ce : tu ai observat ceva ?

— Da, Hania a aruncat în ceaşca fiecăruia dintre noi un bob cenuşiu. Tu n'ai bagat de seamă şi ai baut liniştit. Ți marturisesc că n'au trecut fiori de moarte când te văzui bând, căci mă teamă ca, o clipă în urmă, să nu cazi victimă vreunui atac de cord sau așa ceva. Și, bine înțeles, că la autopsie nu s'ar fi găsit urmă de otrava.

— Da, știu, dar mă simt foarte bine, cu mintea mai agera ca oricând, de mă mir eu însumi.

— Draga Edward, trebuie să fi înghițit vreo substanță blestemată, ale cărei efecte se arată abia după câteva zile. Cine știe ce o fi trimis individul ăla din

India spioanei sale de aci ! Căci, pentru mine, cazul e destul de lamurit. S'a deslănușit o campanie, din partea unchiului sau a urmașilor săi împotriva contelei Oliver și al carei țel este luarea în posesiune a moșiei Galford. Pe conte or fi pus în vreun fel oarecare mână: marturie despre aceasta e faptul ca scrisorile sale nu sosesc mamei. Aci, învârteala e astfel făcută ca batrâna, datorită diferitor lucruri misterioase, ca : schimbarea culorii pielei șopârlei, să fie în așa fel impresionată încât să nu mai poată rezista unei emoții violente... poate ca, după moartea lui Oliver al ei, să nu fie în stare să smulgă, familiei cumnatului ei, prin testament, moșia. Cam așa îmi închipui eu întreaga afacere. Pentru Hania, principalul este acum să se cotorosească de noi, căci îi suntem o piedică periculoasă, și eu siguranța că e convinsă că și-a ajuns scopul, din moment ce am baut cafeaua otrăvita. Fără îndoială că n'a observat că am turnat în sticluta asta conținutul ceștii mele.

Cu toată căldura mă trecura fiori de ghiață.

— Vrei să spui, cumva, că port în trup-mi moartea ?

— Dacă n'aș fi observat manevra Ha-

niei, precis că da. Acum, însă, o să mă
te culci liniștit, ca să nu raspândești inu-
til otrava în corp, prin mișcare, și deci,
printr-o circulație mai vie a sângelui,
lau la Peterdale un automobil, și mă
reped la Londra, la profesorul Lloyd.
Dacă exista cineva care să precizeze
natura otrăvii din cafea și să-ți prescrie
un antidot, apoi numai el este acela.
Bine înțeles că mă voi grăbi.

Intraram în odaia noastră și Roger zi-
se către pădurar :

— Nene Waldon, amicul meu a baut,
imprudent, din cafeaua în care Ilania
noastră a turnat ceva... probabil o otra-
va indiana. Eu voi aduce din Londra
pe un specialist, care, singurul, ne poate
ajuta. Stai dumneata, te rog, pe aci și
păzește pe Edward. În cazul că-l apucă
crampe, da-i mereu lapte, fă-l să verse
și înștiințează numaidecât orice doctor
din Peterdale, ca să vie urgent.

Waldon se îngalbenise ca șofranul.

— Dar n'ar fi mai bine să luăm ime-
diate măsurile astea? Poate că, după
aia, e prea târziu.

— Nu : mă pricep și eu nițel la toxi-
cologie, așa că știu rostul otrăvurilor și
simptomele lor. Nu mă îndoiesc că i s'a
dat lui Edward o otrava așa zisă „pur-
narcotica”, ale cărei efecte se prelun-

gesc câteva zile și pot fi combătute cu succes chiar și atunci. Dacă te rog să veghezi asupra lui, o fac numai din precauție. De altminteri, sper să fiu înapoi până în trei ceasuri.

Împrumuta din nou bicicleta padurarului și porni cu toată viteza prin pădure spre Peterdale. Eu ma întinsei pe sofa confortabilă și reflectai asupra situației mele. De, să știi că ai în corp o dracie, care înseamnă moarte perfidă, și să aștepti până vor surveni efectele nefaste, nu e tocmai plăcut !

Inimosul padurar îmi oferi oarecare variație, vârîndu-și capul pe ușa aproape la fiecare cinci minute și uitându-se îngrijat la mine. Se aștepta, de bună seamă, să sar în sus, în țipete, iar apoi să mă tavalesc pe jos. Respira, însa, mereu ușurat, căci eu îi tot zâmbeam. În cele din urmă, obosii ; închisei ochii și lungecai încet în împărăția visurilor.

Scârțâitul unei uși mă deștepta. Mă aflam într-o camera complet necunoscută și un domn străin mă privea scrutător.

— Buna ziua, — îl salutai eu, — ce doriți ?

Și voii să mă recomand, dar ciudat : nu-mi aminteam cum mă chiamă. Străinul se apropie șovaitor

— Dar, mister Chakers, nu mă cunoașteți ?

A. da, îmi zicea „Chakers”, dar pe strain nu-l cunosc.

Nu, nu vă cunosc. Dar spuneți-mi: unde ma aflu, de fapt ?

— Dar, mister Pallace, sunteți acum șeful de serviciu Chakers și va aflați în casa mea de pe moșia Galford. Eu sunt padurarul Waldon.

— Aha, vasazică Waldon te cheamă, iar eu sunt șeful de serviciu Chakers ? Dar cine e ala Pallace ?

— Ei cum, nu va mai amintiți că ați venit aici, împreună cu prietenul dumneavoastră, șeful de serviciu Newport, în urma dorinței batrânei contese ?

Și iată că așa zisul padurar Waldon face ceva foarte ciudat. Ma privi sfios și ieși furtunos, încuiând ușa pe dinafara. Mai observai că se uita înaintu pe gaura cheii. Il auzeam perfect cum respira. Asta, însă, întrecea culmea. Cum de îndrăznea omul asta să mă închida ? Ma dusei la ușă și sgâltâii energie de clanță.

— Deschide imediat ! Ce însemnează asta să închizi pe un șef de serviciu ? Vrei să te reclam la parchet ?

Întorcându-mă, zarii fereastra deschisă. Vasăzică, omul ăla voia să mă ție în

chis ? Ei bine, nu ! Mă avântai pe pervaz, sarai afara și o luai la repezeală spre pădure. Așa ! Acum am scăpat de el, l-auzi, pacătosul ! Să se poarte astfel față de un șef de serviciu ? Te pomenști că e nebun !

Era o minunație sub pomii înalți. Mă afundam încet tot mai mult în verdeața strălucitoare. De-aș fi știut macar unde sunt ! Ciudat că nu-mi aminteam de loc. Dar prietenul meu, șeful de serviciu Newport, ce înfățișare avea ? Va veni, însă, în curând să mă lamurească. A, iată că-mi venea cineva înaintea ! El era, desigur. Mai bine, însă, să-l întreb, căci nu puteam să-mi amintesc de fel cum arată. Se apropie. Nu prea era curățel. Il oprii, totuși :

— Scuză-mă, mister, dar nu ești dumneata Newport, șeful de serviciu ?

Tipul mă privi uluit, întocmai ca și mai înainte, idiotul ala de pădurar. Apoi se rânji, își afunda pălăria în cap, făcu stânga împrejur și o sbughi. Ramasei ca împietrit. Erau, adică, toți de pe meleagurile astea nebuni ? Să alerg după el ? Fugi de colo ! Indivizi de ăștia sunt periculoși. Ei lasă, oiu găsi eu pe drum unul cu mintea întreagă ! Și continuai să mă afund în frumoasa pădure. Ce moale era pe iarba deasă și ce sprintene-mi

erau gândurile! Sorbeam întreaga frumusețe din jur, ca și cum aş fi văzut-o pentru întâia oară. Nici nu ma sinchiseam câtă cale am parcurs, precum nu ma gândeam nici unde voi ajunge. Nu ma preocupa nicio grijă. Deodată, iar rasari un om înaintea mea. O fi amicul meu? De astă dată, însă, voiam să umblu cu bagare de seama, caci, poate, era iar un nebun. Il salutai, deci, foarte politicos.

— Bună ziua, sir. N'ai văzut, cumva, pe șeful de serviciu Newport?

Omul ma privi lung: totuși, mi se paru normal, caci saluta foarte politicos și-mi arata pe dreapta, în pădure.

— Ba da, tocmai îl vazui ducându-se la Medlar.

Și, rasucindu-se în calcâie, se departa, tare grabit, uitându-se, totuși, înapoi, din când în când, peste umăr. Ma oprii locului o buna bucată de timp, uitându-ma dupa el. Așa dar, aveam să vad în curând pe amicul meu. Era, însă, caraghios ca-i uitasem cu totul fața. Și cum spusese strainul? „Medlar”? Probabil comuna vecină. Era un sat mic, curat, pe a carui strada principală pășii curând. La vederea unui birt, simții că mi-e foame, intrai acolo și comandai niște feluri. Mâncai cu poftă și toc-

mai comandam din nou băutura. când ușa se deschise și strainul, pe care-l întrebasem la urma de prietenul meu, apărut, însoțit de un jandarm.

— Dumneata cauți pe șeful de serviciu Newport ? — mă întreabă acesta.

— Da. — zisei eu vesel. — știi, cunșya, unde e ? Am uitat, pentru un moment, cum arată.

— E colea, în casa de peste drum și te așteapta. -- zise politicosul brigadier. Nu vrei să mă însoțești ?

-- Ba da, cu plăcere.

Platii și-l urmași. Intrarăăm într-o clădire mare, unde jandarmul descuia o ușă.

-- Poftim, intră ! Vine îndată mister Newport.

Pașii într-o încăpere goală și ușa fu încuiata. Devenii, de asta data, furios, batui cu pumnii în lemn și strigai din rasputeri ajutor. Nu se ivi, însă, nimeni. În cele din urmă, obosii. Nu-i de mirare, căci umblasem câteva ore în șir. Într'un colț se afla un pat de campanie. Bombănind câteva ocară, mă trântii pe el și adormii în curând. O durere ușoară la braț mă deșteptă. Deschisei ochii și văzui pe Roger aplecat deasupra mea, cu o figură îngrijată. Lângă el, sta pro-

lesorul Lloyd, care tocmai puneă zâmbind, o seringă mică într-un toc.

— De, ce spuneam eu ? — zise el, încântat. Se va trezi numaidecât.

— Da' ce-i cu mine, Roger ? — întrebai, ridicându-mă în capul oaselor și privind, mirat, în jur.

Roger dete grav din cap.

— Porcaria aia ce ți-o turnă Hania Shircek în cafea și-a făcut efectul până n'am sosit eu cu profesorul.

Mi se lua ca o perdea de pe ochi.

— Așa e, am hoinărit prin pădure, căutând pe șeful de serviciu Newport.

— Foarte interesant. — comenta profesorul Lloyd. Poți, vasăzică, să-ți amintești exact timpul în care ți-ai pierdut memoria ?

— De sigur. Trebuie să fi fost o mârșă blestemată aia de am înghițit-o.

— Așa și fuse. Slava Domnului că inspectorul Hamilton mi-a adus o probă, pe care am putut s'o analizeze numaidecât. Găsiu alcaloizi de-ai opiului, stricninei, precum și alte otrăvuri care atacă creierul. Ai fi putut continua să trăiești în calitate de șef de serviciu, crezându-te că-ți zice Chakers, deoarece numele acesta l-ai auzit întâi, când otrava și-a produs efectul. Cunoșc felul asta de otrăvuri, de pe când am stat în India, așa

că am fost în putință să prescriu antidotul respectiv.

— Vă mulțumesc, domnule profesor. Și strânsei cordial mâna savantului cel scund de statura. După aceea, luă Roger cuvântul :

— Erai plecat, draga Edward, când eu sosii cu profesorul. Bietul Waldon era disperat. Alergaram în cautarea ta și gasiram pe taietorul de lemne, pe care-l bagasi în sperieți, cu întrebarea dacă nu e, cumva, el șeful de serviciu Newport. Ajunseram astfel aci la Medlar. Trecătorul caruia-i te adresași la urma e un tânăr medic, care-și dote pe data seamă că nu ești în toate mințile, se lua după tine și ceru jandarmului să te închidă. Slava Domnului că s'a întâmplat așa, caci, altfel, cine știe cât ai mai fi hoinărit!

— Dar Hania Shirek ?

— Bine înțeles că nu trebuie să știe de loc că ai scapat, nici că eu nu sunt otrăvit. Facem, deci, amândoi pe nițuții, cari nu ne amintim de nimic. Padurarul Waldon e inițiat, li va povesti că nu mai știm cum ne chiama și ne-am purtat ca niște caraghioși. Luând-o razna în pădure, Mergem, acum, cu automobilul până'n preajma moșiei, înapoiându-ne la casa pădurii. Cum o vedem pe ea sau

pe contesă. ne facem că nu le cunoaștem.

CAPITOLUL 19

Iavaș-iavaș, ne apropiaram de casa pădurii. Nu vorbeam nimic, dar ne uitam mereu în jur, ca și cum vedeam lumea pentru întâia oară. Deodată, se ivi de pe delaturi Ilana Sbircek. O salutaram politicos, voind să trecem înaintea, ca și cum era, pentru noi, o ființă necunoscută. Ea ne așinu, însă calea. În ochii ei frumoși scânteia o rază de bucurie răutăcioasă.

— Bună ziua, mister Newport: bună ziua, mister Chakers! — ne salută ea. Ei cum, nu mai cunoașteți pe Ilania Sbircek, domnișoara de companie a contesei Johnson?

Facuram, firește, pe nitucii, așa precum chibzuiserăm.

— Ce face pielea de șopârla? — continuă fata. Are tot culoarea roșie?

— Da, — confirmă Roger.

— Uite, tocmai vine contesa Gladys. — ne arată ea pe batrâna care se îndrepta spre noi. (Cred că v'a prîit cafeaua cu lapte de azi dimineață?)

— A fost minunată. — întăriram noi.

— Bună ziua, domnilor! — ne salută

contesa. Fi, ce se aude cu pielea de șopârlă ?

— E tot roșie. — răspunse Roger, ca o lecție învățată.

Mie-mi pareau rău de biata bătrână, căci o trasătură de adâncă decepție i se ivi pe trasături, la aceste cuvinte. Roger nu-i dăde răgaz să-i puie alte întrebări, ci, cu un politicos „La revedere !”, își continuă drumul. La întorseri încă odata capul și văzu pe contesa uitându-se după noi mirată. În timp ce Hania îi vorbea de zor, cautând să o convingă, cu gesturi elocvente, că se îndoieste că am fi stăpâni pe facultățile noastre mintale.

În odaia noastră, Roger scoase pielea de șopârlă din fundul garderobului și mi-o arată triumfător: era de un verzui murdar.

— Dacă o lasăm acum la lumina zilei, — îmi explica el, — apoi cu siguranță că-și va recapata culoarea verde strălucitoare, iar dacă o expun la soare, răstrângându-i razele printr-o sticlă galbenă devine roșie.

Am observat și eu acum ce rafinată e Hania asta. — zisei eu. Cu câtă dibăcie se pricepea să ne sulte răspunsurile la întrebările contesei !

— Da, trebuie să fie perfect în curent

cu efectele acestei otrăvi. Știe că cei care și-au pierdut memoria repeta ca papagalii tot ce li se spune. Întrucât creierul le e gol, din cauza otrăvii uitării.

— Oribil, când te gândești că, cu un simplu hap, poți rapi oamenilor memoria.

— Da, popoarele alea primitive, tu-
ciurii, ne întrec în materia asta. E și
mijlocul cel mai puțin periculos de a
ucide. Victima nu mai știe nimic și e, de
fapt, mai fericită ca oricând, căci nu mai
are nicio grijă. Câte capetenii n'au pie-
rit în modul acesta! De „otrava uitării”,
o fi, pentru mulți, și o binefacere.

— Tocmai. Nici eu nu pot afirma că
m'am simțit nenorocit. Dimpotrivă, eram
mai sprinten ca oricând. Eh, să nu mai
vorbim de asta! Ți-ai alcătuit vreun
nou plan de luptă?

— Eu chitesc să aștept cu răbdare.
Oficiile poștale din împrejurimi îmi
vor furniza fie o scrisoare a Haniei
Shireek, fie una adresată ei. În special,
pe una de-astea îmi pun toată speranța,
căci, dacă presupunerile nu mă înșală,
voi găsi în ea vestea că misteriosul ad-
versar va veni înapoi. Întru cât noi
suntem socotiți acum elemente inofen-
sive.

Avea dreptate. A treia zi, dirigintele poștei din Peterdale, mister Gabel, chema la telefon casa pădurii și ruga pe șeful de serviciu Newport să poștească la el, căci a sosit o scrisoare importantă. Un sfert de ora în urmă, eram pe biciclete, eu servindu-mă de aceea a nevastei pădurarului. Mister Gabel ne primi cu deosebită bunavoință, ducându-ne imediat la el acasă, locuința-i fiind într-o clădire anexă a poștei, și scoase dintr-un sertar o scrisoare.

— Uite, mister Hamilton, n'a văzut-o nimeni până acum — zise el mândru — și tot nevăzută o voi introduce în poșta de seară.

— Ți mulțumesc, — se bucura Roger, — mi-ai făcut un mare serviciu, adică nu atât mie, cât contesei. Firește că nu voi întârzia să o comunic forurilor superioare.

Dirigintele palpita de fericire. Inspectorul își îmbracă mânușile-i fine de cauciuc, aprinse niște spirt denaturat și plimba flăcăruiă, cu bagare de seamă, pe de marginea căpecelului plicului.

— Trebuie să procedez astfel, — lămurii el, — fiindcă, dacă m'as servi de vaporii de apă, ar observa-o, căci și ea operează în același mod.

Imi faci semn să-i aduc un cuțitaș

subțire, cum suni ale chirurgilor, și cu lama lui, desfacu, cu nesfârșita precauțiune, plicul. Scoase hârtia și o citi. Fiereste că ma uitai peste umarul inspectorului și lui cam dezamăgit. Scrisoarea glăsuia astfel :

Genova, 27 Iunie 19 . .

Iubito!

Peste câteva zile, adica la sfârșitul luni, voiu fi acolo. Obiectul uitat e la mine. Nu l-am lăsat la Edi, căci trebuie să-l am aci. Trebuie, însa, multa apa. Soarele tropical îmi roșise pielea, dar acum devine, încetul cu încetul, albă. Poate se schimbă peste doua zile, așa dar la 29. Să nu te sperii când mă vezi.

In grabă și cu dragoste fierbinte.

Al tău Enoch

— Cunoști Edi ? — ma întreba Roger, înapoiând dirigintelui scrisoarea.

— Da. E un post militar pe coasta de răsărit a Sumatrei. Regiune nesănătoasă, malarică.

— Foarte bine. (Și adresându-se dirigintelui) : Găsești ceva deosebit în scrisoarea asta ?

— Nu. Ciudat e numai chestia cu „obiectul uitat”, caruia-i trebuie apa multă. Altminteri, nu ma izbește nimic.

— Dar tu ce zici, Edward?

— Tot „obiectul uitat”. Ce-ar putea fi? Și apoi, ce-i aia piele alba care se va schimba peste doua zile? La început, am fost dezamăgit, dar acum am impresia ca se ascunde ceva sub această scrisoare în aparența inofensivă.

— Bravo, Edward! Știi tu ce cred eu? „Obiectul uitat” e tânărul conte Oliver Johnson, pe care l-au redus la tăcere, cu otrava uitării, iar aci va capata „multă apă”, ceea ce înseamnă, poate, ca vor să-l înec... în lacul Ginister, tot ca și pe biata tomnatică Lewkins. Aluzia la piele o fi însemnând ca Hania să facă pielea de șopârlă să devie albă, iar la 29, adică astăzi, va pune la cale schimbarea, care va servi ca o înștiințare pentru contesa că i-a murit unicul ei fiu. Parerea ta care e?

Atât dirigintele poștei, cât și eu privim ținta pe Vrăjitorul Negru. Da, într-adevar, numai așa se putea explica scrisoarea, dacă posedai spiritul de pătrundere al unui Roger Hamilton.

— Vine mâine încoace, — continuă Roger, — trebuie încă să chibzuesc dacă, în vremea asta, să pun pe Hania cu ho-

ful pe labe, iar după aia vreau să dibuiesc
cu și cine e Lnoch asta.

— Sunt, într'adevar, curios cum o să o
învârtești.

— O, foarte simplu ! Mister Gabel,
oficiul stării civile țiine, de bună seamă,
de judecatorie ? — Da ? Atunci, sper să
aflu amănunte mai cuprinzătoare asu-
pra misteriosului unchiu al contelui O-
liver. Sau nu cumva cunoști vreun lo-
cuitor mai vechiu din Peterdale, care
mi-ar putea da informații asupra eveni-
mentelor de acum cincizeci de ani ?

Dirigintele poștei reflecta o clipă.

— Poate că ar fi în stare să o facă pă-
durarul pensionar Manson, care a fost
funcționar al moșiei toată tinerețea și a
ieșit la pensie acum zece ani, iar la ofi-
ciul stării civile ar putea să vă dea in-
formații mister Owen, care e un fel de
vechiu inventar.

— Ți mulțumesc. Și, acum, să închid
serisoarea la loc. Vei fi, după aceea,
atât de amabil, să o predai poștei de seă-
ra, dar așa ca să nu se bage de seamă.

Și Roger închise cu bagare de seamă
plicul, reîncalzind guma arabică, și-l
predete, apoi, dirigintelui poștei.

Cred că nu e nevoie să te rog spe-
cial să fii discret până la rezolvarea ca-
zului, — adaogă el.

Firește că mister Gabel îl asigură formal ca-și va ține gura. Pe drum, inspectorul hotărî:

Mergem mai întâi la funcționarul dela oficiul stării civile.

Mister Owen, un tip mărunțel și sfrijit, se releva drept un om foarte îndatoritor, care ne dăde lamuriri exacte asupra neamului Johnson.

- Pe tatăl actualului conte îl chema Richard și muri acum doisprezece ani. Frate-sau, contele Enoch, plecă în străinătate la vârsta de douăzeci și unu de ani, adică acum patruzeci și noua de ani. Motivele nu vi le pot indica: de asemenea, nici ca s'a mai auzit ceva de el.

- Cine ar fi în drept să moștenească, în cazul ca ar muri contele Oliver?

- Acest dispărut conte Enoch, dacă ar trăi încă, sau copiii lui.

Roger, care-și declinase identitatea, îi mulțumi:

- Mi-ai făcut un mare serviciu și cred că, dacă s'ar înapoia contele Oliver, îți va rămâne recunoscător.

- Da? — chicoti moșneguțul. Apoi, atunci, să-i spuneți că fumezi cu drag trabuce și că nu disprețuiesc nici un vin bunicele.

Vrajitorul Negru îi făgădui, răsând,

să vorbească despre aceea. tânărului. Merseam acum la padurarul Manson. Cum în se legitima Roger și rosti numele conților Johnson, ochii bătrânului străluciră.

— Ce-i cu conții mei? — zise.

Roger îi povesti că s'a pregătit un atentat împotriva tânărului Oliver și el voeste să identifice pe eventualul autor. Manson bată cu pumnul în masă.

— Conte Enoch e un derbedeu. Numai el trebuie să fie la mijloc, sau fiu-sau, care n'o fi poama mai bună ca tat-sau. A trebuit să plece din țară, fiindcă a comis un atentat laș asupra fratelui său, și aceasta nu numai din cauza laconiei ce-l făcea să arda după moșie, dar și a dragostei ce-o nutrea pentru actuala contesa, care, însă, a preferat pe contele Richard, și avea multă dreptate întru aceasta, căci era, din toate punctele de vedere, un barbat fără prihană. Pot să vă fiu de vreun folos, mister Hamilton? Sunt încă în putere și aş recunoaște pe autor, dacă e, cumva, un fiu al contelui Enoch, căci eu am dus la gara, acum patruzeci și nouă de ani, pe tat-sau și nu voi uita niciodată figura crispata de ură cu care s'a despărțit de patrie.

— Perfect! Vino mâine seara la casa

pădurii, dar ca din întâmplare și din
spre pădure, după ce a inserat. Bănu-
ieșe că criminalul își va împinge vic-
tima în lac.

— S'a făcut ! **La** noua sunt la duni-
neavoastră.

Încălecaram pe biciclete și ne îndrep-
taram spre casa, dar n'ajunseram bine
sub cei dintâi pomi și Roger întoarse.

— Haide, Edward, să retez mai întâi
ghiarele Haniei !

Porniram spre judecătorie și ne a-
nunțaram la procuror. Acesta se bucu-
ra mult să facă cunoștința inspectorului
dela Scotland-Yard, după dorința ca-
ruia emise imediat un mandat de are-
stare împotriva Haniei Sbircek.

— Va trebuie unul și pentru presupu-
sul autor ?

— Nu ! Vreau să-l prind asupra fap-
tului și numai după aceea să-l arestăm.
Ne înapoiaram, în sfârșit, acasă.

— Poate că Hania va fi aci peste un
ceas, cerându-mi să-i dau pielea de șo-
parla. — zise Roger, pe când ne schim-
bam.

— Va fi semn că a primit scrisoarea.

— Da, și o vom duce noi doi, perso-
nal la închisoare, căci nu vreau să în-
credințez nimănui sarcina aceasta.

2 Pădurarul Waldou bată în ușă și în-

tră. Roger îl puse în curent cu scrisoarea sosită și presupunerile sale.

— Poate stai de paza la ușa, cât va fi Shireek la noi. — îl ruga. — căci nu putem ști dacă nu poarta cu ea niscăi narcotice cu cari să ne adoarma.

— Și ce fac eu dacă iese singura din odaie și vrea să treacă pe lângă mine ?

— O împuști pur și simplu. Îmi iai eu răspunderea, căci, atunci, fie ca ne-ădormit, fie ca suntem morți.

— Bine. — zise Waldon cu hotărâre — așa voi face !

— Să sperăm. însa, ca lucrurile nu vor ajunge pâna acolo !

Cum începu să se întunece, Hania intra în casa pădurii.

— Buna seara, mister Waldon. — îauziram glasul cristalin. Sunt în odaile lor domnii șefi de serviciu ? Aș vrea să le vorbesc.

— Dorm acumă jos. — mormăi pădurarul. — dar, mă rog, poștiți !

După o scurta bataie în ușa, ea intră în odaia noastră.

— A, miss Shireek ! — o salutarăm vesel.

— Buna seara, domnilor ! A, dragă mister Newport, îți dădui ieri o piele de șopârla ? N'ai fii bun să mi-o dai înapoi ?

— Ba da, bine înțeles. — o asigură Roger, alergând la garderob și scoțând pielea. Uite, vedeți, și-a recapatat culoarea ei adevărata. Am spălat stratul de vopsea gelatinoasă, așa ca n-o să vă mai folosească la nimic sticla galbenă, ca s'o coloreze în roșu. De asemenea, nu mai e nevoie să puneți la cale culoarea albă.

Fermecatoarea culpeșă se face galbenă și se împletici înapoi.

— Ce... ce voiți să spuneți cu asta, mister Newport?

— Dați-mi voie : pe mine mă cheamă Roger Hamilton. Eu n'am înghițit „otrava uitării”, cum obișnuiesc să-i spuie Orientalii, iar amicul meu Pallace a fost salvat cu o contraotrava. Tot astfel voi salva pe contele Oliver, zdrobind, în același timp, pe prietenul dumitale Enoch.

Hania Shireek se rasuci fulgurator în călcâie, gata să fugă. Roger, însă, fu mai repede ca dânsa. Nu deschise această bine ușa și el o înșfaca de ceafa, smucind-o brutal înapoi, și, fără să ție seamă de nimic, îi prinse mâinile la spate, în cătușe.

— Citește asta! — îi taie el orice proiect, plimbându-i pe sub nas mandatul de arestare. Dacă vrei să te plângi, fă-o

procurorului! În ce privește pe complicii dumitale, îl voi prinde când va voi să înece pe contele Oliver.

Hania tresări și, plecându-și capul, izbucni în plâns.

— Vai, îl iubeam așa de mult! — hohotea ea.

În seara zilei de-a doua, Roger ne postase pe toți trei : pe pădurarii Manson și Waldon și pe mine, pe lângă lacul Ginister, iar el urma să pândească la gara din Peterdale pe cei așteptați. Profesorul Lloyd sta în odaia noastră, surescitat. Îl pofțise Roger, înștiințându-l că va capata, probabil, un pacient, care, de îndelungată vreme, poarta în vinele sale „otrava uitării”, și marunțelul savant venise încă de după-amiază, cu automobilul. Intinericul se pogora din ce în ce.

Fiecare, din cei trei postați la lac, stam în așa fel, în câteun colț, ca puteam vedea, apa din doua părți, iar Roger trebuia să vie dintr-un colț mai departat, eram ca înfrigurat. Să fi având dreptate Roger în combinațiile sale? Căci ne mai afirmase că tânărul contele Oliver urma să fie predat în Egipt armatei coloniale din India Olandeza.

Din spre pădure rasunară de două ori

tipete de hufniță. Era semnalul convenit.

Ne îndreptaram, atunci, cu hăgară de seamă, către colțul lacului ce se marginea cu cărarea din pădure și ducea din Peterdale spre moșie. Firește că ne sforțam să nu fim zăriți. De pe marginea pădurii se desprinsera doua siluete ce mergeau spre lac și trebuiau să se lovească de cei doi padurari cari se îndreptau din părțile celelalte spre acest punct. Mă pomenii cu Roger lângă mine.

— Ei sunt, — îmi șopti.

Cele două siluete se opriră, parând să discute cu aprindere. Apoi, deodată, una ridică brațele în vazduh și, scoțând un țipăt năbușit, se rostogoli în apă.

O clipă în urma, furam la fața locului și înhățarăm pe ucigaș. Cum veni padurarul Manson și se uita la cel legat, esclamă cu amaraciune :

— Știam eu : e un fiu al contelui Enoch. E același chip pe care l-am văzut acum patruzeci și noua de ani.

Acum pot să va mai relatez că Roger a avut în toate dreptate. Conte Enoch Johnson, având același pronume ca și al tatălui său, cunoscuse pe varul Oliver la Calcuta, și, atunci, concepușe planul de a-l curăța de pe lume, ca să

moștenească moșia. Îl momî cu o depe-
sa laltă la Bombay, unde locuia, și-
dada să inghita „otrava uitării”. La in-
ceput, avusese intenția să-l înroleze în
armata colonială olandeză, dar apoi ar
fi întâmpinat dificultăți cu actul de de-
ces, așa că hotărî să-l înece, ca și cu
nouă luni înainte pe tomnatica domni-
șoara de companie, că să facă loc iubi-
rei sale Hania Shircek. A vizitat atunci
Europa, numai ca să cerceteze situația
de pe moșia Galford. Pielea de șopârlă
avea misiunea să sdruncine spiritul ba-
trânei contese, astfel ca moartea subită
a fiului ei să fi atras, probabil, după ea
și moartea ei.

Vrajitorul Negru pusese încă odată,
capat uneltirilor unui criminal odios.
Contele Enoch Johnson, odrasla dege-
nerată, a unui părinte tot atât de dege-
nerat, se otrăvi în închisoarea din Pe-
terdale. Prietena sa Hania fu condam-
nata la reclusiune. Profesorul Lloyd so-
coti ca o încoronare a carierii sale că a
putut reda memoria tânărului conte Oli-
ver, care, firește, fusese imediat salvat
din lac.

Inspectorul Hamilton a luat la el pie-
lea de șopârlă, pe care o păstrează în
muzeul său de curiozități.

EPILOG

I.

A fost ca o bombă. Lucrurile s'au desfășurat astfel.

Vrăjitorul Negru, în intenția unei cercetări secrete, pe care, de altminteri, nu i-o inspirase nimeni, ci pornise din inițiativa lui, mergea agale — chipurile a plimbare — pe cheiul Tamisei, în preajma mahalalelor din West-End, unde poliția avea informații precise că s'au cuibărit niște gangsteri răpitori de copii. Manevra lor era destul de simplă : furau câte-o odraslă de oameni așvuiți, iar după aceea cereau o sumă de rascumpărare, spre a li-l da înapoi.

Firește, Scotland-Yard-ul nu putea

rămâne cu mâinile legațe și, fiind și sezișat de familiile napastuite, făcuse investigațiuni în câteva locuri, dar până 'n acest moment nu putuse dobândi niciun rezultat.

Inspectorul Roger Hamilton, fără să fi primit, de fapt, o însărcinare oficială, își luase — el singur, fara niciun alt imbold, — ca misiune sa scoatoreasca dănsul regiunile suspecte, nu numaidecât cu gândul de a se încarca de o nouă glorie, ci fiindcă, pe lângă agerul său simț de copoiu, îl mâna și sufletul lui bun de a sări într'ajutorul celor loviți. Porecla de „Vrăjitorul Negru”, ce-i se daduse tocmai ca o încoronare a iscusinței sale, pe care o dovedise de atâtea ori, căci răufacatorii, numai ce auzeau de el și intra frica într'înșii, nu și-o dezmințea niciodată, fara, însă, ca el să-și faca, dintr'aceasta, o fală deosebită.

Hoții de copii îl preocupau, acum, în mare grad și ținea strașnic să dea de urma lor și să le taie din unghișoară. Nu era înșurat și, totuși, îi erau tare dragi copiii, așa ca un zel îndoit îi anima acțiunea. Și, cum avea aerul ca se plimba dealungul caselor acelora darăpanate, numai ce-i izbiră urechea niște vaicărături, după al căror sunete nici că

le puteai înșela : proveneau, evident, de la un prunc mărușor, dar a cărui vârstă nu putea trece de doi ani.

Vrajiitorul Negru își ciuli urechile, ca să prindă direcția de unde veneau gemetele, și, cu auzul său fin, nu-i fu prea greu s'o distingă.

Era noapte și luminile slabe cu cari era obladuit cartierul se răsfrângeau asupra unor ziduri mohorâte și ferestre mici, ca de locuitori cari nu prea înnoată în bogăție. Aci, însă, se puneau la cale loviturile ce aduceau mălmuire și jale în sufletele atâtor părinți, gata să dea oricât, numai să le vie înapoi vlas-tărul furat.

Inspectorul se oprise și asculta. Vălcăriturile de copil țâșneau din răstimp în răstimp, după care urma o tăcere prelungită, spre a continua, apoi, cu aceeași intensitate. Ce s'o fi petrecând pe acolo și de unde veneau plânsetele? Roger Hamilton grăbi, dintr-o dată, pasul în spre una din cocioabe și, într'a-devar, mirosul nu-l înșelase. Geamurile erau acoperite cu niște hârtii, ce le astupau perfect. Oricât se căzni inspectorul să arunce o ochire înăuntru, îi fu cu neputință.

Atâta, însă, putu auzi :

— Mai las'o acum, Frank! Dă-o dra-

cului ! De geaba o chinneai, că abia de poate îndruga o vorba. — spunea o voce răgușita de femeie.

— O smintesc în batai. — scrâșni un barbat. — pâna-mi spune cum o cheama și unde e adresa părinților.

— Da' tu nu vezi că se bâlbâie... abia poate rosti cuvintele. Nu trebuiai s'o iei, ci s'o fi lăsat pe strada.

— Nu te amesteca, Hania, în chestiile astea și taca-ți cloanța! — interveni alt glas de barbat. Asta e treaba noastră.

— Fie cum zici tu, Enoch. — cedă femeia. — dar mă gândeam numai așa : ea e trudă zadarnică.

„Eh, asta-i nostim ! — reflectă Vrajitorul Negru, Enoch... Hania... O fi fost domnișoara de companie a contesei Gladys Johnson și el varul contelui Oliver ? Da' cum de au ajuns aici ? Or fi evadat, probabil : unu' dintr'o pușcarie, ea dintr'alta. Și s'a întâlnit iar perechea, îndeletnicindu-se, acum, cu furtul de copii. Asta știu că o să fie o captură interesantă !”.

Deși înarmat, era, însă, singur și, fiindcă n'ar fi voit să se jertfească inutil, alergă, înțelepțeste, la primul post telefonic, unde formula numărul domiciliului său. La aparat fu imediat prezent ucenicul și auxiliarul său Jim. —

— Allo, tu eşti, băieţe ? Ia fă-ţi gata, încarca-ţi buzunarul cu un pistol şi repede-te la cea dintâi circumscripţie, ca să-mi vii de acolo cu patru agenţi : toţi bine echipaţi.

— De unde vorbiţi, maiestre ?

— Vă aştept la podul sudic, lângă parapet.

— Să chem şi pe domnul Pallace ? — se interesă Jim.

— Unde e ? — întreba Roger Hamilton.

— S'a dus alături, la dumneasa, dar vad că e întineric acolo. S'o fi culcat.

— Atunci lasa-l ! Nu mai aduce şi pe domnul Pallace. De ce să-l turburăm de geaba ?

— Să trăiţi, maiestre ! Fug !

Nu trebui niciun sfert de oră până subalternul Vrajitorului Negru să fie cu agenţii la faţa locului. Erau, de acum, în număr de şase, toţi înarmaţi până 'n dinţi. După ce se încredinţară că nu e decât o singură intrare, trei se postară la uşa şi inspectorul, însoţit de al patrulea şi de Jim, irupseră ca o furtună în casă.

— Sus mâinile ! Hania Shircek şi Enoch Johnson, nu va opuneţi ! V'aţi apucat, acum, de alta meserie, unde nu v'a mers a veche.

Și, spre a preveni orice atac fulgător, slobozi un loc în perete. Intimidarea urma pe data și gansterii lasară să li se puie catușe, fara nicio împotrivire.

De un capăt al patului, era strâns legată, cu niște frânghii, o fetița cu obrazul bucalat și par inelat. Ochii-i capri erau înecați în lacrimi, cari îi curgeau șiroaie pe obraz. Vrajitorul Negru se grăbi să o deslege și să-i șteargă, cu o duioșie de parinte, fața, tot mângâindu-o pe suvițele șatene...

— Cum te cheama, puicușo ?

— Alina. — bolborosi ea, plânsă.

— Și mai cum ?

— Alina. — repetă ea, fricoasă.

— Uite, îți cumpăr niște ciocolată, dacă ești cuminte și-mi spui cum cheamă pe tăticu' !

— 'Taticu' — glăsui ea.

— Da' mamea cum îi zice ?

— Nu știu. — băigui fetița, reîncepând să geamă.

Problema se complica. Din gura copilei, nu puteau afla numele părinților, iar din marturisirile gangsterilor reieșea că au găsit-o ratăcind pe strada și, unde îmbrăcăminte-a-i scumpă releva că e fetița de oameni cu stare, au înșălăcat-o și au dus-o în cuibul lor de

răufăcători. Până aveau să-î găsească
parintii, o transportară, deocamdată, la
locuința lui Roger Hamilton, acesta lu-
ându-și obligația de a o adăposti și în-
griji de ea.

Banda de gangsteri fu predată par-
chetului, constatându-se, totdeodată, că
a fost o confuzie de nume, căci cel ca-
ruia-i zicea Enoch nu era contele Enoch
Johnson. — întrucât acela se otrăvise,
ceea ce nu aflase încă Vrajitorul Ne-
gru, — ci alt individ, pe care, întâm-
plator, îl chema tot Enoch.

Hania Shireek avea să fie judecată,
acum, pentru două noi culpe: una de
evadare și aceea de rănire de copii.

II

— Avuseși un nou succes ! — lăudai eu pe amicul meu, când furam iarăși împreună și sorbeam dintr'o minunată cafea turcească, fumând cu deliciu o Havana proaspăt adusă.

Vrajitorul Negru, într'o poziție cum nu-l mai vazusem încă niciodată (ținea fetița pe genunchi și nu înceta s'o dezmierde), făcu un gest a cărui semnificație n'o prinsei la început:

— Eh, n'are importanța ! Dar mă gândesc la viitorul Alinei. Menajera mea se poartă cu ea ca și cum ar fi chiar a ei, dar aș vrea, totuși, s'o duc într'o casă unde să găsească un nou cămin și o a doua mamă.

— Și-ți merge gândul în vreun loc ?

Inspectorul stete, un moment, tăcut, și zise apoi, cam sfios, fără să înțeleagă de ce :

— Îți amintești de doamna Lantini, nevasta presupusului celuia de chimist, care nu era, de fapt, decât un escroc ordinar, dublat de un negustor de carne vie, în slujba restauratorului celuia chinez și a Japonezului Mitsu ?

— Firește că da. Deși n'am luat parte la expediția aceea, i-am văzut portretul și-i știu și toată povestea. Fermecătoare femeie ! Pacat de ea că a nimerit așa de prost !

— Ei vezi, — își face cunoscut ideea Vrajitorul Negru, — am intenția să-i duc ei copilul.

Sării în sus. Orice mi-aș fi putut închipui, numai asemenea eventualitate nu.

— Dar bine, aceea e la Liverpool și ărebue să faci un drum până acolo.

— Ei și ! N'ar fi prima călătorie.

— Al doilea, — obiectai eu mai departe, — de unde știi că ți-o va primi ? E o idee cam năstrușnică, dacă nu te superi.

— Se poate, dar eu vreau s'o încerc.

— Dar cum de-ai ales-o tocmai pe ea ? N'ai aici destule cunoștințe ?

— Imi înspîră ea mai multă încredere ca toate. — se explică Roger.

— Copila, însă, a fost furată de aci, din Londra, și o departezi de părinți, — îmi continuai cu argumentele.

— Păi nu... asta e o masura provizorie. O las la doamna Lantini. — de fapt, adica, domnișoara Penshurst, caci barbatu sau a disparut chiar în ziua nunții. — numai pîna se ivesc părinții...

Știam, dintr-o lungă experiență, că, din moment ce Vrajitorul Negru a hotărît ceva, însemna ca a chibzuit bine și nimic nu-l mai putea abate de pe calea ce și-a fixat-o. Așa avea sa fie și de rîndul acesta și, fiindcă — ceea ce mi s'a parut, într'adevar, straniu — n'a stăruit să-l însoțesc și eu, și-a pregătit valiza și, cu fetița de mîna, a pornit-o la gara, spre a lua trenul ce urma să-l ducă la Liverpool.

Cele ce va relatez mai departe o fac după însemnarile ce mi le-am înșirat, la înapoierea sa de acolo.

Domnișoara Beatrice Penshurst locuia, cum e firesc, la tatăl său. Deși maritată numai cu numele, fiindcă, însă, formalitatea cununiei se săvârșise după toate regulile, ar fi trebuit să-și zica doamna Bonigi, sau Lantini. Acesta, precum ne amintim, se snînzurase

În celula sa și presupusa-i soție era acum. Vaduva prin deces. După tristele peripeții prin care trecuse, însă, și demascarea aceluia caruia-i dăruise întreaga inimă și era gata să-i împărtășească și averea parintească, avea oroare de numele lui și și-l reluase pe cel de fată.

De fapt, avea și dreptate, cu atât mai mult ca, în acte, figura sub cel de Lantini, care nu era cel real, ci numai o ficțiune, unul inexistent, așa ca era perfect logic să-și zică domnișoara Penshurst.

Care nu-i fu mirarea, pomenindu-se, într-o zi, cu slujnica venind să-i anunțe pe Roger Hamilton!

Esclamă, umită:

— Vrajiatorul Negru?

Servitoarea holbă ochii, la auzul acestei titulaturi. Îngaima, zapacita:

— Vrajiatorul Negru?

Rosta doamna Lantini râse:

— Ei lasă ca tu nu știi nimic! Nu te speria! E om ca toți oamenii, nu-i așa?

— Da, domnișoară... și m'am mirat...

— Nu te mai mira — o zori stăpâna — și poștește-l!

Inspectorul Roger Hamilton apăru mai elegant ca oricând. Era el totdeauna ras, dar acum parcă ieșise din cu-

ție: dichisit și parfumat. Dela gară, se repezise direct la frizer, ținând să se prezinte — de ce? — cât mai atrăgător și, mai ales, tinerel. Coaforul își îndeplinise cu conștiinciozitate datoria și, cu meșteșugu-i de Figaro priceput, ștersese micile asperități de pe figura lui Roger Hamilton. Aceeași atenție daduse și copilitei, care, ascultătoare, se lasase să-i se puie buclele în ordine, retezându-i-se, de ici-colo, câte una.

Când Beatrice Penshurst îl văzu călcând pragul cu o fetița așa de draga-lasă, ramase buimăcită. Apoi, reculegându-se, își îngădui o familiaritate :

— Cum, Vrajitorul Negru s'a însurat?

— Încă nu, — răspunse el cu tâlc, sărutându-i, galant, degetele, — dar să sperăm ca va fi în curând, dacă destinul ar voi să-i realizeze visul.

— A, — glumi fosta doamnă Lantini, — domnul inspector e amorezat! Am putea să știm de cine, dacă nu suntem prea indiscreți?

— Încă nu se spune, — făcu el pe misteriosul, — dar va veni și momentul destăinuirilor.

Și, fiindcă tăcu, ea înțelese că delicatețea îi impune să nu inziste, și, con-

templând micuța copilă. își exprimă
mirarea :

— Ce-i cu mititica asta ? A cui ești
tu, fetișo ?

— A lui tăticu' și mămica. — răs-
puse ea prompt, cu un curaj ce nu-i
l-ai fi atribuit.

— Să-ți trăiască ! — îi ură gazda. Și
cine-i tăticu' ? Domnu' Hamilton ?

Alina își umfla buzele. Nu știa pe
cine înțelege străina prin acest nume.
În locul ei, vorbi inspectorul :

— Domnișoară Penshurst, aș vrea
să-ți fac o rugămintă.

— Dumneata mie ?

— Da. Ce te miri ?

— E firesc. (Și cu haz :) Nu cumva
i-a fugit Vrajitorului Negru nevasta și
vrea să-i dau o mână de ajutor ca s'o
găsească ?

De astă dată, o roșeață vie acoperi
obrajii inspectorului și Beatrice crezu
că i-a atins o coardă dureroasă. Regre-
tă mult ceea ce, după ea, fusese o lipsă
de bună cuviință și, apropiindu-se de
cel care jucase cândva un rol în viața

ei — tocmai atunci când fusese la o grea răspântie. — îndrăzni să-i ia mâna, spunând cu ton rugător :

— Iarta-mă, domnule Hamilton, dacă mi-am permis o gluma stupida ! Nu-mi dam seamă că e chiar realitate.

Ținându-i mâna într'a lui mai mult de cât admitea eticheta, el se grabi s'o lămurească :

— Nu, domnișoară, n'ai ce să-mi ceri scuze, fiindcă ești cu totul departe de adevăr. Și, ca să nu întârziu cu motivarea vizitei mele, ți-o raspic în două cuvinte. Fetița aceasta mi-a devenit scumpă, ca și cum ar fi chiar a mea proprie, și aș dori s'o las în brațele cuiva... a unei ființe de al carei devotament să nu ma îndoiesc nicio clipă și care, poate, printr'un sentiment vag de recunoștință, ar fi dispusă să-și ia sarcina de a-i fi mama adoptivă.

Domnișoara Penshurst nu deschise gura câteva secunde, atât era de copleșită de ciudata cerere. De fapt, nici nu știa cum s'o interpreteze, căci da naștere la diferite tălmăciri și nu se putea dumiri care ar fi cea exactă. Lasă dar totul la voia întâmplării și întrebă :

— Așa dar, nu-i a dumitale ?

— O, nu !

Și inspectorul o puse complet în cu-

rent cu situația. Totuși, era încă un punct nelămurit și, cu amorul propriu ce trăiește în fiecare femeie, Beatrice se alintă :

— Și de ce m'ai ales tocmai pe mine?

Vrajitorul Negru se scula de pe fotoliul pe care luase loc și, apropiindu-se de domnișoara Panshurst, rosti solemn, deși cu oarecare sfiială :

— Vrei să-ți spun de ce ?

Ea zâmbi șagalnic :

— De sigur.

Roger o privi lung și, cu pieptul săltându-i de o emoție pe care n-o simțise încă niciodată, zise :

— Domnișoara Panshurst, vrei să înflorești căminul meu pustiu, fiind soția mea ?

Surpriza era așa de neașteptată, că fosta doamnă Lantini rămase, câteva clipe, cu gâtul parca sugrumat. El îi lua tăcerea drept consimțire și, aducând fetița, care se uita curioasă la amândoi, spre gazda, îi făcu cunoscut, cu gravitate :

— Alino, uite mamica ta ! Sarut-o !

III

Am rămas trăznit când am auzit știr
rea.

Nu că Vrăjitorul Negru ar fi treb
buit să rămâie veșnic burlac, sau că
n'avea într'însul însușiri de soț. Din
potriva, bogat e, bun la inimă e, n'are
de dat nimănui socoteala de cheltuiel
ile sale, așa că de ce nu s'ar însura și
el atunci când crede că i-a rasarit în
cale idealul ce și-l socoate nimerit a-i
împodobi casa? Dar a venit totul așa
de pe neprevăzute, nu-mi vorbise nici
odată de taina ce închidea în suflet, de
când cunoscuse pe aceea care urma să
pășeasca, împreună cu el, la altar, că a
fost totul ca o lumina de soare care-și

încalzește spatele tocmai când o aștepti mai puțin.

Așa dar, inspectorul Roger Hamilton avea să se însoare cu domnișoara Beatrice Panshurst și, cum atât mireasa, cât și ginerele, erau oameni cu stare, voiau să facă o nuntă potrivit averii lor. Și copilița Alina era aceea căreia-i se datora că lucrurile au ajuns aci.

De nu s'ar fi gândit Vrajitorul Negru s'o ducă la fosta doamnă Lantini, poate că nici el nu s'ar fi încumetat vreodată — deși, în profesia lui, așa de întrepid — să facă o călătorie până la Liverpool, spre a-i cere mâna. Oamenii aceștia, așa de dârzi când e vorba de doborât un criminal, un apas, un tâlhar, devin fapturi slabe, cum calcă pe terenul dragostei.

Dacă logodna se facuse la iuteală, într'un cerc de intimi, la nuntă, însă, Roger ținea să aiba ca invitați pe mulți dintre cei pe cari îi servise, scapându-i de o năpastă.

Astfel, printre cei dintâi figurau :

Americanul Claud Towards, proprietarul castelului Windham :

Domnul Tadeus și doamna Paulette Mitinsky :

Domnul Randolph Kingston :

Doamna conteasă Gladys Johnson cu fiul său contele Oliver.

Dar îi mai făcea plăcere să aibă printre dânsii și pe pădurarul Waldon cu soția sa, pe profesorul Lloyd, precum și pe mister Gabel, dirigintele poștei din Peterdale, și nu mai puțin pe bătrânul mister Owen, care era o arhivă vie și nu disprețuia un vin bun, nici minunatele țigari de foi, exportate tocmai din Havana.

Se tipariseră biletele de nuntă și fusese trimise la toate adresele. Cumminia se fixase pentru o Duminică de Mai, când se spera că va fi o zi senină.

Nu mai erau decât trei zile până atunci, când poșta aduse Vrajiitorului Negru următoarea scrisoare :

Stimate domnule Hamilton,

Va mulțumim pentru invitația ce ne-ați trimis-o, prin care ne rugați să asistăm la căsătoria dumneavoastră religioasă. În primul rând, ținem să vă adresăm felicitările noastre anticipate, urându-vă tot binele ce vi-l doriți însuși dumneavoastră și onorata doamnă Hamilton.

Regretăm, însă, atât eu cât și sotul meu, precum și tata, că nu vom putea asista la ceremonie, din cauza unei mari cuparari ce s'a abătut asupra noastră.

De vreo două luni ne-a dispărut scumpa noastră fetiță și, fiindcă nici până azi n'am reușit s'o regasim, tocmai ne chibzuiam să ne adresăm iarăși dumneavoastră: poate veți fi mai în măsură să ne puneți pe urmele ei și să ne-o readuceți. Acum, însă, dacă sunteți în preajma căsătoriei și, poate, veți și pleca în calatorie de nuntă, de sigur că nu veți avea vreme să vă ocupați și de durerea de care am fost loviți.

Vai, sarmănuța noastră Alina, ce s'o fi facând? Pe unde o fi? În mâinile caror mișei va fi încăput? Dacă ar fi fost furată de gangsterii cari răpesc copii, poate ne-ar fi cerut să le plătim o sumă în schimbul careia să ne-o dea înapoi, dar nici până astăzi n'am primit nimic: nicio scrisoare, nici vreo înștiințare, nici vreo indicație unde, punând banii în cutare loc, ne-ar trimite-o acasă.

Suntem foarte disperați și nu știm în-

cotro să ne îndreptăm ea să recăpătăm
pe draga noastră Alina.

Cu salutările soțului și tatălui meu,

PAULETTE MITINSKY

Alina ! Acest nume trezi un ecou
prelung în inima Vrajitorului Negru.
Nu cumva ?... Să fie, oare, cea căutată ?
Coincidența era prea impresionantă ca
să nu deștepte anumite presupuneri.

— Jim ! — strigă el.

Și, fiindcă baiatul nu veni imediat,
nefiind, pesemne, pe aproape, sună.
Trebuî să treacă vreo două-trei minute
pâna să-i sosească flacăul.

— Ia șezi colea, la mașină. — îi po-
runci — și scrie !

Și Jim bată clapele, spre a trage ur-
matoarele rânduri, după dictatul ma-
iestrului :

Onorată doamnă Mitinsky,

*Dacă nu vă obosește, faceți o sforțare
(sau măcar soțul dumneavoastră) și ve-
niți aci, la Londra, cu primul tren și di-
rect la domiciliul meu. Nu vreau să vă*

legăn în nicio iluzie, fiindcă e ceva de care nu sunt sigur.

Totuși, nu strică să încercăm toate căile, iar în cazul că nădejdea ce mă animă pe mine se dovedește neîntemeiată, s'ar putea să predau unui camarad de încredere sarcina ce ar fi fost să mi-o asum eu.

Vă rog, nu zăboviți ! Atât, căci am impresia că, și așa, am spus prea mult.

Al dumneavoastră devotat,

ROGER HAMILTON

Doamna Paulette Mitinsky, fiica lui Claud Towards, castelanul dela Windham, nu pregetă să-i asculte sfatul și sosi, împreună cu soțul său, nu cu trenul, căci n'avusese răbdare să-l aștepte, ci cu automobilul. Vrajitorul Negru îi primi cordial și-i introduse în cabinetul său de lucru.

— Vă rog, o clipă ! — se scuză el.

Și, sburând în camera menajerei, o întrebă :

— Unde-i Alina ?

— La hotel, la domnișoara !

— Ia urgent mașina noastră și ad'o încoace ! Au venit.

— A, da ! — făcu bătrânica, în cu-

rent, de bună seamă, cu ceea ce se pregătise.

Inspectorul reîntră în biroul său și rugă pe vizitatori să nu se impacien-teze, căci, în curând, le va putea servi o veste, într'un fel sau altul.

— E vorba numai de o informație ce trebuie să mi se aducă, — adaogă el vag.

După niciun sfert de oră, se auzi în hol un ciripit cristalin de fetiță. Doamna Paulette sări în sus și-și puse mâna la piept. Inima-i bătea să se rupă.

— Ea e ! — strigă. Alino... Alino.. Copilița îi sări în brațe.

— Mămico...

Fu ca o arătare cerească.

Iar la nunta inspectorului Roger Hamilton, zis „Vrăjitorul Negru“, cu domnișoara Beatrice Penshurst, luară parte și soții Mitinsky, precum și castelanul dela Windham, fericit că-și are iar nepoțica.

— SFARȘIT —

Fie bărbat, fie femeie,

toți citesc

ROMANUL MISTERIOS

Mortul vorbește

Il găsiți la toți debitanții

și depozitarii de ziare

15 Lei

15 Lei

Citiți marile succese:

BLONDA DELA CINEMA

și

MORTUL VORBEȘTE

Romane de 15 lei

Imprimeriile „CURENTUL”

Strada Belvedere Nr. 6

BUCUREȘTI

Prețul romanului: 15 lei
cu adaus de 1 leu timbrul obli-
gatoriu pentru „Casa scriitorilor”

Total: 16 lei